

Аманда Хокинз

ПОДМЕНЕНА

Trylle Trilogy

КНИГА ПЪРВА

АМАНДА ХОКИНГ ПОДМЕНЕНА

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Когато Уенди Евърли е на шест години, собствената ѝ майка е убедена, че тя е чудовище и се опитва да я убие. Единайсет години по-късно Уенди открива, че майка ѝ може би е била права. Тя не е онази, за която винаги се е мислела и доказателство за това са необикновените способности, които притежава.

Цялата мистерия около живота ѝ започва да се разбулва с появата на едно странно момче с тъмен чар на име Фин Холмс, от което тя е неустойимо привлечена. Той държи отговора за свръхестествените ѝ способности, ключа към нейното минало и към едно място, което Уенди никога не е подозирала, че съществува. Фьоренинг — домът на Трил, където Уенди е не само различна, но и специална. Но онова, което я прави белязана за величие, в същото време я поставя в смъртна опасност и Фин е единственият човек, на когото може да се довери.

На Уенди ѝ предстои да поеме на път към един магически свят, който е едновременно красив и страховит. И тя трябва да се раздели с целия си предишен живот, за да открие истината за себе си и за своето предопределение...

„Нищо не може да се сравни с историята на «Подменена», книгата, която с гръм слага началото на една поредица...“

MTV.com

Аманда Хокинг е истинска литературна сензация с милионите продадени електронни копия от трилогията „Трил“. Феноменалният успех на тази поредица ѝ донася договор за два милиона долара с издателската къща „Сейнт Мартинс Прес“ и ѝ отрежда достойно място сред примите на жанра ърбън фентъзи. Филмовите права върху „Трил“ са продадени на създателите на District 9.

ПРОЛОГ

ПРЕДИ ЕДИНАЙСЕТ ГОДИНИ

Няколко неща карат този ден да изпъква в съзнанието ми повече от всеки друг. Беше шестият ми рожден ден и майка ми държеше в ръката си нож. Не някакъв малък нож за пица, а тежък касапски нож, който проблясваше под светлината като в лош филм на ужасите. Тя определено искаше да ме убие.

Опитвам се да мисля за дните преди това, за да разбера дали не съм пропуснала някакъв важен факт, свързан с майка ми, но нямам по-стари спомени за нея. Спомням си някои откъслечни неща от детството ми, помня дори и баща си, който умря, когато бях на пет, но не и нея.

Когато питам брат ми Мат за майка ми, той винаги ми казва:

— Тя е смахната, Уенди. Това е всичко, което трябва да знаеш.

Той е седем години по-голям и помни много повече неща от мен, но не иска да говори за това.

Когато бях малка, живеехме в Хамптънс и майка ми беше жена, която държеше на свободното си време. Тя ми беше намерила бавачка, която живееше постоянно у дома, но в нощта преди рождения ми ден на бавачката ѝ се наложи внезапно да си тръгне поради някакъв неотложен семеен проблем. За пръв път в живота си майка ми трябваше сама да поеме грижата за мен и нито една от нас не беше особено щастлива от това стечение на обстоятелствата.

Аз не исках да правим тържество. Обичах подаръците, но нямах никакви приятели. Хората, които обикновено идваха в такива случаи, бяха приятелки на майка ми, придружени от техните превзети малки хлапета. Тя беше замислила някакво пищно детско парти, което аз не желяех, но Мат и прислужницата прекараха цялата сутрин в подготовката му.

Докато гостите започнат да пристигат, аз вече бях скъсала новите си обувки и бях отскубнала панделките от косата си. Майка ми слезе долу по средата на отварянето на подаръците и проследи сцената с ледените си сини очи.

Русата ѝ коса беше пригладена назад, а яркоаленото ѝ червило правеше лицето ѝ да изглежда още по-бледо. Тя отново носеше червения копринен халат на баща ми, който почти не беше събличала от деня, в който той умря, но този път беше добавила колие и черни обувки на високи токове, като че ли тези неща трябваше да направят тоалета ѝ по-уместен.

Никой не го коментира, тъй като всички в този момент бяха заети по-скоро с мен. Аз се бях оплакала от почти всеки подарък, който бях получила — само кукли, понита и разни други глупави неща, с които никога не бих си играла.

Майка ми влезе в стаята и се запромъква тихомълком между гостите към мястото, където седях. Току-що бях разопаковала още една кутия, увита с лъскава хартия на розови мечета, която съдържаше поредната порцеланова кукла. Вместо да изразя някаква благодарност, реших да изкажа на висок глас мнението си за този глупав подарък.

Преди обаче да свърша, ръката ѝ ме зашлеви силно през лицето.

— Ти не си моя дъщеря — каза студено майка ми. Бузата ми гореше там, където ме беше ударила, и аз бях зяпнала учудено към нея.

Прислужницата се опита да успокои нещата, давайки нова насока на празненството, но идеята като че ли продължи да се върти в главата на майка ми през целия следобед. Смятах, че е имала предвид онова, което казват всички родители, когато децата им се държат отворително. Но изглежда, тази мисъл се беше загнездила в съзнанието ѝ и тя влагаше в думите си определен смисъл.

След като следобедът премина под знака на още няколко избухвания от моя страна, някой най-сетне реши, че е време за тортата. Майка ми като че ли беше изчезнала в кухнята преди цяла вечност и аз отидох да видя какво става с нея. Нямам никаква представа защо тя бе отишла за тортата вместо прислужницата, която имаше много по-ясно изразен майчински инстинкт.

На плота в средата на кухнята имаше огромна шоколадова торта, покрита със захарни цветя. Майка ми стоеше до нея, въоръжена с огромния нож, с който обикновено режеше тортата, и я сервираше в малки чинийки. Няколко фиби се бяха измъкнали от косата ѝ и висяха свободно.

— Шоколадова торта? — Аз сбърчих нос, докато тя се опитваше да слага свършено отрязани парчета в чинийките.

— Да, Уенди, ти обичаш шоколад — информира ме тя.

— Не е вярно, не обичам — отвърнах аз и скръстих ръце пред гърдите си. — Мразя шоколада! Няма да ям от тази торта и ти не можеш да ме накараш!

— Уенди!

В този момент ножът по случайност сочеше към мен, с парченце глазура на върха му, но аз не се уплаших. Ако бях проявила някакви признаци на страх, може би всичко щеше да бъде различно. Но вместо това аз реших, че трябва да дам воля на още един от гневните си изблици.

— Не, не, не! Това е моят рожден ден и аз не искам шоколадова торта! — Крещях аз и тропях с краче по пода, колкото мога по-силно.

— Не искаш шоколадова торта? — Майка ми ме гледаше, отворила широко големите си сини очи, сякаш не можеше да повярва на онова, което чува.

В тях имаше някакъв нов налудничав блясък и едва тогава в мен трепна страх.

— Що за дете си ти, Уенди? — Тя бавно заобиколи плота в средата на кухнята, пристъпвайки към мен. Ножът в ръката ѝ изглеждаше вече далеч по-застрашителен, отколкото преди няколко секунди.

— Ти със сигурност не си мое дете. Какво си ти, Уенди?

Вторачена в нея, аз отстъпих няколко крачки назад. Майка ми изглеждаше като обезумяла. Халатът ѝ се беше отворил, откривайки тънките ѝ ключици и черния комбинезон, който носеше отдолу. Тя направи още една крачка напред, този път с ножа, насочен право към мен. Трябваше може би да изпищя или да побегна, но се чувствах като вцепенена.

— Аз бях бременна, Уенди! Но ти не си детето, което родих! Къде е моето дете? — Очите ѝ се напълниха със сълзи, а аз само поклатих глава. — Ти сигурно си го убила, нали?

Тя се хвърли към мен, крещейки, че трябва да ѝ кажа къде е истинското ѝ дете. Успях да се измъкна в последния момент, но сетне тя ме приклеци в ъгъла. Притиснах гръб към кухненския шкаф, защото вече нямаше къде да отстъпвам, виждайки, че майка ми няма намерение да престане.

— Мамо! — извика Мат от другия край на стаята.

Очите ѝ трепнаха, сякаш бе познала гласа му, гласа на сина, когото обичаше истински. За момент си помислих, че внезапната му поява може да я спре, но вместо това тя реши, че разполага само с броени секунди и вдигна ножа.

Мат се хвърли към нея, но не и преди острието да разсече роклята и корема ми. Кръвта обагри дрехите ми, почувствах пронизваща болка и се разридах истерично. Майка ми се сборичка с Мат, отказвайки да пусне ножа.

— Тя уби твоя брат, Матю! — просъска майка ми, гледайки го с безумните си очи. — Тя е чудовище! Трябва да бъде спряна!

1

ДОМ

Тънка струйка слюнка бе потекла по чина ми и аз отворих очи тъкмо навреме, за да чуя как мистър Мийд стоварва някакъв учебник върху бюрото си. Учих в това училище само от месец, но вече бях установила, че е избрал този начин да ме събужда от моите дремки по време на часа му по история. Винаги се опитвах да стоя будна, но гласът му неизменно ме унасяше и ме довеждаше до състояние на сънливо смирение.

— Мис Евърли? — кресна мистър Мийд. — Мис Евърли?

— Ъ? — измънках аз.

После вдигнах глава и дискретно избърсах слюнката от устата си. Огледах се, за да видя дали някой беше забелязал. Повечето ми съученици изглеждаха погълнати в заниманията си, с изключение на Фин Холмс. Той беше дошъл тук преди седмица и в този смисъл беше единственият по-нов от мен. Винаги когато го погледнех, се оказваше, че се е вторачил в мен по най-безочлив начин, сякаш нямаше нищо поестествено от това да зяпаш някого.

Той обладаваше някакво странно спокойствие и сдържаност и аз почти не го бях чула да говори, въпреки че посещавахме четири предмета заедно. Носеше косата си вчесана назад и очите му имаха някаква особена черна отсянка, която му отиваше. Видът му беше поразителен, но той твърде много ме плашеше, за да го намирам за привлекателен.

— Съжалявам, че обезпокоих съня ви. — Мистър Мийд се покашля, за да ме накара да вдигна глава.

— Няма нищо — отвърнах аз.

— Мис Евърли, защо не слезете в кабинета на директора? — предложи мистър Мийд и аз изпъшках в отговор. — Тъй като ви стана навик да спите в часовете ми, той може би ще намери някакво решение как да ви накара да стоите будна.

Втренчих се в него и колкото и строги да бяха сивите му очи, бях сигурна, че скоро ще се огъне. Отново и отново повтарях наум: *Не е нужно да ходя в кабинета на директора. Вие не искате да ме изпращате там. Нека да остана в часа.* Секунди по-късно очите му станаха някак бездушни и заприличаха на стъклени.

— Можете да останете до края на часа — промърмори мистър Мийд, сякаш бълнуваше. Сетне поклати глава и разтърка очите си. — Но следващия път отивате направо в кабинета, мис Евърли. — За момент изглеждаше объркан, а после поднови урока си по история.

Не знаех точно какво представлява това мое умение. Опитвах се да не мисля много за него и да не го назовавам с определено име. Преди около година обаче бях открила, че ако мисля за нещо и гледам някого настойчиво, мога да го накарам да направи онова, което искам.

Може да звучи страхотно, но аз избягвах да използвам тази моя способност. Отчасти защото ми изглеждаше налудничаво, че такова нещо изобщо е възможно, въпреки че всеки път работеше. Но най-вече, защото не ми харесваше. „Дарбата“ ми ме караше да се чувствам подла и непочтена.

Мистър Мийд продължи да говори, разполагайки вече с цялото ми внимание, причината за което беше, разбира се, чувството ми за вина. Аз не исках да му причинявам това, но не можех и да отида в кабинета на директора. Съвсем наскоро ме бяха изгонили от предишното ми училище, принуждавайки по този начин брат ми и леля ми отново да правят нежелани промени в живота си и да се местят по-близо до новото.

Когато часът накрая свърши, аз мушнах учебниците в раницата си и побързах да си тръгна. Не ми се искаше да се задържам тук дълго след номера с мисловния контрол. Всеки момент мистър Мийд можеше да промени решението си и все пак да ме изпрати в кабинета на директора. Затова почти се затичах към шкафчето си.

Ярко оцветени стикери украсяваха очуканите шкафчета, призовавайки всички да се присъединят към Клуба по дебати, да посетят училищната пиеса и да не пропускат есенното полуофициално^[1] парти този петък. Зачудих се какво ли е това „полуофициално парти“ в държавно училище, но не си направих труда да попитам някого.

Стигнах до моето шкафче и започнах да изваждам бързо учебниците си. Дори без да поглеждам, знаех, че Фин е зад мен. Погледнах през рамо и го видях да пие вода от чешмата, но почти в същия момент той вдигна глава и се вторачи в мен. Сякаш също ме беше почувствал.

Този тип само ме гледаше, нищо повече, но по някаква причина това ме смуцаваше. Бях търпяла погледите му цяла седмица, избягвайки всякаква конфронтация, но не издържах повече. Той беше човекът, който се държеше неуместно, не аз, и нямаше причина да се тревожа, че ще си навлека неприятности, ако просто го заговоря. Нали?

— Хей — казах му аз, затръшвайки вратата на шкафчето си. Наместих каишките на раницата си и прекосих коридора към мястото, където стоеше. — Защо ме зяпаш?

— Защото стоиш пред — отговори Фин протичко. Той ме гледаше с тъмните си очи, оброчени от черни мигли, без дори и намек за неудобство. Определено беше смуцаващо.

— Но ти *винаги* ме зяпаш — настоях аз. — Това е странно. Ти си странен.

— Не възнамерявам да се променям.

— Защо ме гледаш през цялото време? — перифразирах първоначалния си въпрос, тъй като той продължаваше да го избягва.

— Това притеснява ли те?

— Отговори на въпроса ми. — Стоях изправена, опитвайки се да изглеждам възможно най-внушително, така че да не разбере колко много ме плаши.

— Всички те гледат — отвърна Фин хладно. — Ти си много привлекателна.

Това звучеше като комплимент, макар че гласът му беше съвсем безизразен. Не можех да разбера дали се присмиваше на суетата ми, която всъщност не ми беше присъща, или просто беше искрен. Ласкаеше ли ме, или ми се подиграваше? Или може би целеше нещо съвсем друго?

— Никой не ме зяпа колкото теб — казах аз колкото може по-хладно.

— Ако те притеснява, ще спра да го правя — предложи Фин.

Ставаше сложно. Ако поисках да спре, това означаваше да призная, че ме плаши, а аз не исках да признавам, че някой ме плаши. Ако пък го излъжех, че не ми пречи, той просто щеше да продължи да ме зяпа.

— Не съм те молила да спиращ. Попитах само защо го правиш — поправих се аз.

— Казах ти защо.

— Не, не е вярно. — Поклатих глава. — Ти просто каза, че всички ме гледат. Но така и не обясни защо *ти* ме гледаш.

Едва забележимо ъгълчето на устата му се повдигна леко нагоре в някакво бегло подобие на усмивка. Аз не просто го забавлявах, той беше доволен от мен. Като че ли ме беше подложил на някакво изпитание, с което се бях справила.

Стомахът ми направи някакво глупаво салто — нещо, което не се беше случвало никога преди — и аз преглътнах с надеждата да спра тази конвулсия.

— Гледам те, защото не мога да извърна поглед — каза Фин накрая.

Останах като онемяла. Опитах се да измисля някакъв остроумен отговор, но умът ми отказваше да работи. Долната ми челюст увисна и предположих, че изглеждам като някоя изплашена ученичка от долните класове. После побързах да се окопитя.

— Това звучи малко страшничко — отбелязах аз, но думите ми прозвучаха по-скоро немощно, отколкото обвинително.

— Добре, ще се постарая да не изглеждам толкова страшен — обеща Фин.

Аз го бях упрекнала, че ме плаши, но той изобщо не изглеждаше объркан. Не смотолеви някакво извинение, нито се изчерви от неудобство. Вместо това ме наблюдаваше най-невъзмутимо. Най-вероятно беше откачен социопат, но по някаква необяснима причина намирах това за очарователно.

Така и не можах да измисля духовит отговор, но в този момент прозвуча звънецът, който най-после сложи край на този неловък разговор. Фин просто ми кимна и зави надолу по коридора към следващия си час. Слава богу, това беше един от малкото предмети, които посещаваше без мен.

Верен на думата си, Фин вече не ме гледаше страшно през останалата част от деня. Всеки път, когато го видех, той беше зает с нещо съвсем безобидно и не ме поглеждаше дори с крайчеца на окоото си. Все още имах чувството, че ме наблюдава, когато бях с гръб към него, но щом се обърнех, се оказваше, че не мога да разчитам много на чувствата си.

Когато удари последният звънец в три, се опитах да изхвърча първа навън. По-големият ми брат Мат ме взимаше от училище, поне докато успееш да си намери работа, и не беше хубаво да го карам да ме чака. Освен това не исках да се срещам повече с Фин Холмс.

Вървах бързо през паркинга, който започваше там, където свършваше училищната морава. Докато се оглеждах за тойотата на Мат, започнах разсеяно да дъвча нокътя на палеца си. Отново ме обзе някакво странно чувство, почти като тръпка, която пробяга по гърба ми. Обърнах се, наполовина очаквайки да видя Фин, но там нямаше никого.

Опитах се да се отърся от това усещане, но сърцето ми биеше все по-бързо. Стори ми се, че този път си имам работа с нещо по-зловещо от момче, което те зяпа натрапчиво. Все още се оглеждах, мъчейки се да разбере какво ме беше уплашило, когато чух силен звук на клаксон, който ме сепна и ме накара да подскоча. Мат седеше зад волана няколко коли по-надолу и ме гледаше над слънчевите си очила.

— Извинявай. — Отворих вратата и скочих в колата. Той продължи да се взира в мен изпитателно. — Какво?

— Изглеждаш нервна. Случило ли се е нещо? — попита Мат и аз въздъхнах. Той взимаше задълженията си на по-голям брат прекалено на сериозно.

— Не, нищо не се е случило. Просто в училище е тъпо. — Махнах небрежно с ръка. — Да се прибираме.

— Коланът — нареди той и аз направих каквото се очакваше от мен.

Мат винаги беше спокоен и сдържан и обмисляше всяко нещо внимателно, преди да вземе решение. С него почти по нищо не си приличахме, освен че и двамата бяхме относително ниски. Аз бях дребничка и с подчертано красиво, женствено лице. Кестенявата ми коса беше необузdana плетеница от къдрави кичури, обикновено прибрани в небрежен кок.

Той на свой ред поддържаше косата си винаги чиста и добре подстригана, а очите му бяха със същия син нюанс като този на майка ни. Видимо не беше особено мускулист, но тренираше много. Имаше чувство за дълг, което, изглежда, му повеляваше, че трябва да бъде достатъчно силен, за да може, в случай на нужда, да ни защити.

— Как мина училището? — попита Мат.

— Страхотно. Фантастично. Изумително.

— Ще изкараш ли поне тази година? — Мат отдавна бе спрял да съди постиженията ми в училище. И в голяма степен даже не го беше грижа дали изобщо ще завърша.

— Кой знае? — свих рамене.

Където и да отидех, съучениците ми не ме харесваха. Дори преди още да кажа или да направя нещо. Като че ли имаше нещо нередно в мен, за което само аз не подозирах. Опитвах се да се погаждам с другите, но когато ме нападаха, не обичах да оставам длъжна никому. Директорите обикновено бързаха да ме изгонят, но ми се струва, че причината за тяхната антипатия беше същата като тази при съучениците ми.

Просто не се вписвах в средата.

— Да те предупредя, Маги е взела нещата съвсем на сериозно — рече Мат. — Тя твърдо е решила, че трябва да се дипломираш тази година в това училище.

— Прекрасно — въздъхнах аз. Мат може и да нехаеше за моето образование, но леля ми Маги беше съвсем друга история. И тъй като беше мой настойник, нейното мнение тежеше повече. — Какво е намислила този път?

— Смята да ти определи час за лягане — събщи ми Мат със самодоволна усмивка. Сякаш налагането ми на вечерен час по някакъв начин щеше да ме направи по-малко конфликтна.

— Но аз съм почти на осемнайсет! — изпъшках аз. — Какво си въобразява тя?

— Има още четири месеца, докато станеш на осемнайсет — поправи ме Мат язвително и стисна пръсти около волана. Той страдаше от тежката заблуда, че възнамерявам да избягам, веднага щом стана на осемнайсет години, и по никакъв начин не можех да го убедя в противното.

— Да, както и да е. — Махнах с ръка. — Ти каза ли й, че е полудяла?

— Предположих, че ще й го кажеш сама — ухили се Мат в отговор.

— А намери ли си работа? — попитах предпазливо и той поклати глава.

Мат току-що беше завършил летния си стаж, работейки за една голяма архитектурна фирма. Каза ми, че не го тревожел особено фактът, че се налага да се премести в нов град, в който нямало голямо търсене на млади и обещаващи архитекти, но тъй или иначе се чувствах някак виновна пред него.

— Красив град — казах аз, гледайки през прозореца.

Наближихме новата ни къща, сгушена по средата на една съвсем обикновена улица от предградията сред джунгла от кленове и брястове. В действителност градът ми се струваше досаден и малък, но аз си бях обещала да направя всичко възможно да свикна с него. Наистина го исках. Не можех да си представя, че ще разочаровам още веднъж Мат.

— Значи наистина ще положиш усилие тук? — попита той, взирайки се в мен. Бяхме спрели на алеята до викторианската къща в маслен цвят, която Маги беше купила миналия месец.

— Вече го правя — заявих с усмивка. — Днес размених няколко думи с едно момче на име Фин.

Това, разбира се, беше първият път, когато разговарях с него и той далеч не ми беше никакъв приятел, но просто трябваше да кажа нещо на Мат.

— Ето че можеш. На път си да спечелиш първия си приятел. — Мат изгаси колата и ме погледна, сдържайки усмивката си.

— Е добре, а ти колко приятели имаш? — контрирах аз, правейки се, че ги броя наум, но той само поклати глава и слезе от колата. Аз обаче бързо го последвах. — Така си и мислех.

— Имал съм приятели преди. Ходил съм на партита. Целувал съм момичета. Всичко — каза Мат, влизайки в къщата през страничната врата.

— Щом казваш. — Изритах обувките си на влизане в кухнята, в която все още имаше неща за разопаковане. След толкова много премествания всичко това ни беше омръзнало и бяхме склонни да

живеем, ровейки за вещите си из кашоните. — Виждала съм само едно от тези предполагаеми момичета.

— Да, защото когато я доведох вкъщи, ти запали роклята ѝ! Докато беше на нея! — Мат свали слънчевите си очила и ме погледна строго.

— О, хайде стига! Това стана съвсем случайно и ти го знаеш!

— Щом казваш. — Мат отвори хладилника.

— Има ли там нещо, което става за ядене? — Аз подскочих и се друснах на кухненския плот по средата на кухнята. — Умирам от глад.

— Предполагам, не и за теб. — Мат започна да рови в хладилника, но иначе беше прав.

Бях прословута с капризите си по отношение на храната. Макар и да не бях вегетарианка по убеждение, не можех да понасям продукти с месо в тях или със синтетични вещества, които не идваха от природата. И това беше изключително обезсърчаващо за хората, които се опитваха да ме хранят.

Маги се появи на вратата на кухнята с боя, полепнала по русите ѝ къдрици. Многоцветни пластове покриваха работния ѝ гащеризон, нагледно доказателство за всички стаи, които беше преобоядисала през годините. Тя беше с ръце на кръста и затова Мат побърза да затвори хладилника.

— Мисля, че ви казах да ми се обадите, когато се приберете. — Маги го гледаше с укор.

— Е добре, прибрахме се — опита да замаже нещата Мат.

— Виждам това и сама. — Маги завъртя очи и след това се обърна към мен. — Как мина училището?

— Добре — отвърнах аз. — Правя каквото мога.

— Чували сме това и преди — рече Маги, поглеждайки ме уморено.

Ненавиждах, когато ме гледаше така. Неприятно ми беше да знам колко огорчения съм ѝ донесла. Беше направила толкова много за мен и единственото нещо, което искаше, беше да положи поне някакво усилие в училище. Този път не трябваше да се провалям.

— Е, да... но... — Погледнах Мат за помощ. — Искам да кажа, че дори дадох обещание на Мат този път. И съм на път да се сприятеля с един мой съученик.

— Тя говори за някакво момче на име Фин — поясни Мат.

— Искаш да кажеш *приятел*? — усмивката на Маги ми се стори някак смущаващо широка.

Идеята, че мога да имам романтична връзка с някого, очевидно не беше минала през ума на Мат до този момент и той видимо се напрегна, взирайки се изпитателно в мен. За негов късмет тази идея не беше минала и през моя ум.

— Не, нищо подобно — поклатих аз глава. — Той е просто познат. Не знам... Струва ми се симпатичен.

— Симпатичен? — Маги ликуваше. — Но това е все пак някакво начало. И както ми го описваш, момчето изглежда много по-приемливо от онзи анархист с татуировка върху лицето.

— С него не бяхме приятели — поправих я аз. — Аз просто откраднах мотора му... Докато го караше.

Никой не ми вярваше за тази история, но всичко беше истина и точно тогава открих как мога да накарам хората да правят разни неща, просто мислейки за тях. В онзи момент си помислих, че искам мотоциклета му, после го погледнах и той ме чу, въпреки че не бях казала нищо. А малко по-късно карах мотора му.

— Значи това наистина ще бъде ново начало за нас? — Маги вече не можеше да сдържа чувствата си и сините ѝ очи се напълниха със сълзи на щастие. — Уенди, това е просто прекрасно! Ние можем да създадем истински дом тук!

Аз далеч не бях толкова ентузиасирана колкото нея, но все пак тайничко се надявах да е права. Щеше да е хубаво да има място, което да мога да нарека мой дом.

[1] Дрескодът „полуофициално“ (semi-formal) за вечерното облекло включва черен смокинг, официална бяла риза и черна папийонка за мъжете, а за жените дълга вечерна или по-къса коктейлна рокля и обувки с високи токове. — Б.ред. ↑

2

„АКО СИ ТРЪГНЕШ“

Новата ни къща имаше голяма зеленчукова градина, която непрестанно изпълваше Маги с трепетно вълнение. Двамата с Мат бяхме по-сдържани в това отношение. Макар и да обичах да бъда навън, не бях голям почитател на тежкия физически труд.

Есента идваше и Маги настоя да разчистим градината от умиращите растения, за да бъде готова напролет да я засадим с нови. Тя използваше някакви думи като „култиватор“ и „плява“ и аз се надявах, че Мат е наясно с поставената ни задача. Когато ставаше дума за работа, обикновено връчвах на Мат необходимите инструменти и му правех компания.

— А кога ще довлечеш въпросния култиватор? — попитах аз, наблюдавайки Мат, който скубеше мъртвите пълзящи растения. Не бях сигурна точно какви са, но ми приличаха на лози. Докато Мат късаше стеблата, моята работа беше да държа ръчната количка, така че да може да ги хвърля в тях.

— Ние нямаме култиватор. — Той ме погледна, хвърляйки сухите издънки в количката. — Знаеш ли, че можеш да ми помогнеш. Не е необходимо да държиш това нещо през цялото време.

— Гледам на работата си много сериозно и не мисля, че трябва да се разконцентрирам с разни други неща — отвърнах аз и той завъртя очи нагоре.

Мат продължи да мърмори, но аз вече не го слушах. Топъл есенен ветрец повя край нас и аз затворих очи, вдишвайки го с пълни гърди. Миришеше упоително сладко на прясно отрязана царевица, на трева и влажни листа. Наблизо се чу лек звън на ветрени камбанки и сърцето ми се изпълни със страх, че скоро зимата щеше да ни отнеме всичко това.

Бях потънала в мисли, наслаждавайки се на съвършенството на мига, когато изведнъж нещо ме сепна. Не разбрах точно какво беше, но

косъмчетата по гърба ми настръхнаха. Въздухът изведнъж стана по-студен и усетих, че някой ме наблюдава.

Озърнах се да видя кой е и отново ме обзе онази странна уплаха. Дворът ни отзад имаше ограда и дебел жив плет, които ни осигуряваха необходимото уединение. Огледах района за някаква притаена фигура или надзъртащи очи. Не видях нищо, но въпреки това чувството не си отиде.

— Ако ще стоиш навън, трябва поне да си обуеш обувки — каза Мат, изваждайки ме от мислите ми. Той се изправи, изпъна гръб и ме погледна. — Уенди?

— Добре съм — отвърнах разсеяно аз.

Стори ми се, че видях някакво движение встрани от къщата и тръгнах натам. Мат извика подир мен, но не му обърнах внимание. Когато заобиколих къщата, се заковах на място. Фин Холмс стоеше на тротоара, но не гледаше към мен. Взираше се в нещо надолу по улицата, което обаче оставаше невидимо за мен.

Колкото и да е странно, веднага щом го видях, тревогата ми започна да стихва. Първата ми мисъл трябваше да бъде, че е бил той, защото беше в стила му да ме плаши, но не се получи така.

Каквото и да беше станало в двора, то нямаше нищо общо с него. Когато се вторачеше в мен, той ме караше да се чувствам неловко. А това... това накара кожата ми да настръхне.

Миг по-късно Фин се обърна и ме погледна. Тъмните му очи се спряха на мен за момент, лицето му беше безизразно както винаги. След това, без да каже дума, се завъртя и пое в посоката, в която се беше взирал.

— Уенди, какво става? — попита Мат, приближавайки се откъм гърба ми.

— Стори ми се, че видях нещо — отвърнах аз и поклатих глава.

— Така ли? — Той се вгледа в мен с тревога в очите. — Добре ли си?

— Да. Всичко е наред. — Усмяхнах се с усилие и се извърнах към двора. — Хайде. Чака ни още много работа, ако ще ходя изобщо на танците.

— Все още ли си на тази вълна? — намръщи се Мат.

Това, че казах на Маги за танците, беше най-лошата идея, която ми е хрумвала, а моят живот се състои почти изцяло от лоши идеи. На

мен самата не ми беше до такива неща, но веднага щом чу за това, тя реши, че на всяка цена трябва да отида. Никога досега не бях ходила на училищна забава и Маги беше толкова развълнувана, че сърце не ми даваше да я разочаровам.

Танците започваха в седем и тя сметна, че ще има достатъчно време да завърши боядисването на банята. Мат понечи да изрази някакво несъгласие, но Маги не му даде възможност. И за да не ѝ се бърка повече, го изпрати да довърши работата си на двора. Той отстъпи само защото знаеше, че нищо вече не можеше да спре Маги.

Въпреки опитите на Мат да протака нещата, ние свършихме работата за рекордно време и аз отидох да се приготвя. Маги седеше на леглото и ме гледаше, докато ровех в дрешника, предлагайки коментари и препоръки за всичко. Това включваше и безкрайна поредица от въпроси за Фин, като отговорите ми извикваха презрителни изсумтявания от страна на Мат, по което заключих, че е някъде наблизо.

Най-накрая се спрях на една семпла синя рокля, за която Маги настояваше, че ми стои великолепно, и ѝ позволих да среше косата ми. Моята коса изобщо не се поддаваше на контрол, но макар да не се подчиняваше и на леля ми, тя все някак успяваше да я надхитри. Маги остави част от къдриците да падат свободно около лицето ми, а останалото хвана отзад.

Когато Мат ме видя, на лицето му се изписа едновременно раздразнение и благоговение, което означаваше, че действително изглеждам страхотно.

Маги ме закара на танците, защото и двете не бяхме убедени, че Мат ще ме пусне да сляза от колата. Той продължи с опитите си да ми наложи вечерен час, настоявайки да се прибера в девет, въпреки че танците щяха да свършат чак в десет, и не спря да повтаря това, дори когато с Маги бяхме вече на вратата. Лично аз смятах, че ще се прибера доста по-рано, но Маги ми каза да остана доколкото искам.

Опитът ми с танците се изчерпваше с онова, което бях гледала по телевизията, но в действителност не беше кой знае колко различно. Очевидно надсловът на забавата беше „Да украсим салона с креп-хартия“ и се бяха справили чудесно.

Цветовете на училището бяха бяло и морскосиньо и съответно навсякъде се вееха бели и морскосини знаменца, наред с балони в

същите цветове. А за да стане обстановката по-романтична, по стените бяха окачени бели коледни лампички.

От едната страна имаше маса, отрупана с неща за ядене и пиене, а оркестърът, който свиреше на импровизираната сцена, не беше толкова лош. Програмата им очевидно включваше само мелодии от филми на Джон Хюс и аз влязох по средата на саундтрака на „Нечиста наука“.

Голямата разлика между истинския живот и онова, което става във филмите, е, че в истинския живот хората не танцуват. Няколко момичета стояха непосредствено пред сцената и припадаха по фронтмена на групата, но иначе дансингът беше празен.

Учениците седяха разпръснати по скамейките и аз опитах да се впиша в картината, настанявайки се на първата редица. Побързах да събуя обувките си, защото по принцип мразя обувки. И понеже няха какво друго да правя, започнах да зяпам другите. С напредването на вечерта открих, че се чувствам все по-самотна и по-отегчена.

На дансинга вече имаше доста хора и оркестърът свиреше някакъв микс на „Tears For Fears“^[1]. Аз пък бях решила, че съм прекарала достатъчно време тук и тъкмо подготвих бягството си, когато Фин най-накрая се появи на вратата.

Вталената черна риза и тъмните джинси му стояха отлично. Беше навил ръкавите си и бе разкопчал едно копче повече на ризата си и аз се зачудих защо никога до този момент не си бях давала сметка колко е привлекателен.

Очите му срещнаха моите и той тръгна към мен с явното намерение да ме заприказва. Колкото и често да ме зяпаше, Фин никога досега не беше търсил контакт с мен. Нито дори и днес, когато мина покрай къщата ни.

— Мислех, че не си падаш по танците — отбеляза той, когато дойде при мен.

— Аз пък си мислех същото за теб — отвърнах язвително.

Фин сви рамене, сетне седна до мен и аз малко се поизправих. Той ме погледна, но не каза нищо. Вече изглеждаше отегчен, а едва беше дошъл. Между нас се настани неловка тишина и побързах да я запълня като се пошегувах:

— Доста закъсня. Сигурно ти е било трудно да решиш какво да си облечеш.

— Имах да свърша малко работа — обясни той уклончиво.

— О, да не би да работиш някъде близо до моята къща? — попитах, продължавайки този неудачен разговор.

— Нещо такова — въздъхна Фин. С очевидното желание да смени темата, той ме погледна изпитателно. — Ти танцува ли вече?

— Не — отвърнах. — Танците са за смотаняците.

— Ти затова ли дойде тук? — Фин погледна босите ми крака. — И между другото, не си обути подходящо за танци. Всъщност не си обути подходящо и за ходене.

— Не обичам обувките — казах, сякаш се оправдавах. Подгъвът на роклята ми се беше вдигнал над коленете ми и аз го дръпнах надолу, сякаш така можех да прикрия смущението от босите си крака.

Фин ме погледна по начин, който не можах да разчета, и след това продължи да зяпа танцуващите.

Сега дансингът беше вече почти претъпкан. Тук-там по скамейките имаше няколко самотни фигури, но те почти всички имаха шини или пърхот.

— Значи така си прекарваш времето? Гледаш как хората танцуват? — попита Фин.

— Примерно. — Свих рамене.

Фин се наведе напред, облягайки лакти на коленете си, и аз още повече изправих гръб.

Роклята ми беше без презрамки и аз потърках голите си ръце, защото се чувствах някак неловко.

— Студено ли ти е? — Фин ме погледна и аз поклатих глава. — Мисля, че тук е студено.

— Малко е хладно — съгласих се. — Но се търпи.

Фин почти не ме поглеждаше, което беше в рязък контраст с навика му постоянно да ме зяпа. И по някаква причина това ме смущаваше. Не знаех защо изобщо беше дошъл тук, ако чак толкова не му харесваше и тъкмо се канех да го попитам, когато той се извърна и ме погледна в упор.

— Искаш ли да танцуваш? — попита решително.

— Каниш ли ме?

— Да — сви той рамене.

— Нима? — казах аз ехидно. — Наистина знаеш как да омаеш едно момиче?

На устните му се прокрадна познатата почти незабележима усмивка и с това окончателно ме спечели, както обикновено ставаше. За което, разбира се, се ненавиждах.

— Дума да няма. — Фин се изправи и ми подаде ръка. — Уенди Евърли, би ли искала да танцуваш с мен?

— Разбира се. — Сложих ръката си в неговата, опитвайки се да не обръщам внимание на това колко топла е кожата му и как трескаво бие сърцето ми, и също станах.

Естествено в този момент оркестърът поде „Ако си тръгнеш“ на OMD^[2], сякаш бях попаднала в съвършения момент от някакъв филм. Фин ме поведе към дансинга и обви ръката си около кръста ми. Аз сложих моята на рамото му и той ме хвана за другата.

Бях толкова близо до него, че чувствах опияняващата топлина, която пулсираше от тялото му. Очите му бяха най-тъмните очи, които бях виждала и те гледаха само мен. В продължение на една съвършена минута всичко в живота изглеждаше прекрасно, както никога преди. Сякаш се намирахме под светлинния сноп на прожектор и бяхме единствените двама души на света.

След това през лицето на Фин премина някаква сянка, която не можах да разчета, но то определено се помрачи.

— Не си много добра танцьорка — коментира той с характерния си безизразен тон.

— Благодаря — отвърнах аз неуверено. Ние просто се полюшвахме в малък кръг, нямах представа къде бъркам и ми се струваше, че всички около нас танцуваха точно по същия начин. Той може би се шегуваше и затова се опитах да придам на тона си закачливи нотки: — И ти не си кой знае какво.

— Аз съм прекрасен танцьор — отвърна Фин спокойно. — Просто се нуждая от по-добра партньорка.

— Добре. — Свалих очи от него и вперих поглед някъде точно над рамото му. — Не знам какво да кажа.

— Защо е нужно да казваш нещо? Не е необходимо да говориш непрестанно. Макар да съм сигурен, че още не си го разбрала. — Тонът на Фин беше станал някак студен, но аз продължавах да танцувам с него, защото все още не можех да се реша да си тръгна.

— Не бях казала почти нищо. Просто танцувах с теб. — Преглътнах с усилие, дори не ми се вярваше колко огорчена се

почувствах. — Ти сам ме покани да танцуваме. Нали не смяташ, че си ми направил някаква услуга?

— О, хайде стига — рече Фин, завъртайки пресилено очи нагоре. — Ти изглеждаше направо отчаяна. И почти ме молеше с очи да те поканя. Аз *действително* ти направих услуга.

— О! — Отдръпнах се от него, усещайки в очите ми да напират издайнически сълзи и онази ужасна болка, която растеше в мен. — Не знам какво ти направих.

Изразът на лицето му се смекчи, но беше твърде късно.

— Уенди...

— Не! — изкрещях аз и всички около нас спряха да танцуват, но не ме беше грижа. — Ти си пълен кретен!

— Уенди! — повтори Фин, но аз се обърнах и побягнах през тълпата.

Нищо на света не исках повече от това да се махна оттук. Зърнах Патрик, едно момче от часа по биология, което сега стоеше до купата с пунша, и се втурнах към него. Не бяхме приятели, но той беше един от малкото, които се държаха добре с мен. Когато ме видя, на лицето му се изписа тревога и объркване, но поне бях привлякла вниманието му.

— Искам да се махна оттук. Още сега! — просъсках на Патрик.

— Какво... — Но преди Патрик да успее да попита какво е станало, Фин се озова до мен.

— Виж, Уенди, съжалявам — извини се Фин искрено, което само още повече ме вбеси.

— Не желая да чувам нищо повече от теб — отсякох аз и отказах да го погледна. Патрик стрелваше поглед ту към мен, ту към него, опитвайки се да се ориентира в ситуацията.

— Уенди... — запъна се Фин. — Аз не исках да...

— Казах, че не искам да те слушам. — Изгледах го свирепо, но само за секунда.

— Може би трябва да му позволиш да ти се извини — предложи Патрик кротко.

— Не, не трябва. — И после тропнах с крак като малко дете. — Искам да си ходя!

Фин стоеше непосредствено до нас, наблюдавайки ме внимателно. Стиснах юмруци и забих поглед в Патрик. Не исках да правя това пред хора, но трябваше да се махна оттук. Започнах да

повтарям като мантра в главата си онова, което желяех да се случи: *Искам да си отида вкъщи, просто ме отведи вкъщи, моля те, моля те, просто ме отведи вкъщи. Не мога да остана повече тук.*

У Патрик настъпи промяна. Лицето му видимо се отпусна и доби някак отнесен вид. Примигвайки, се взираше в мен с празен поглед в продължение на минута.

— Мисля, че просто трябва да те изпратя до вкъщи — каза накрая той уморено.

— Какво направи току-що? — попита Фин, присвивайки очи.

Сърцето ми спря да бие и за момент бях убедена, че е разбрал какво съм сторила. Но после осъзнах, че това е невъзможно и пропъдих страховете си.

— Нищо не съм направила! — троснах се аз и погледнах отново към Патрик. — Да се махаме оттук.

— Уенди? — каза Фин, гледайки ме в упор. — Знаеш ли изобщо какво направи току-що?

— Нищо не съм направила! — повторих аз и отказах да говоря повече за това.

Грабнах Патрик за ръката, помъквайки го към изхода, и за мое голямо облекчение Фин не ни последва. В колата Патрик се опита да ме попита какво е станало между мен и Фин, но аз му казах, че не ми се говори за това. Той продължи да кара мълчаливо, давайки ми възможност да се поуспокоя на път за вкъщи, за което му бях безкрайно благодарна.

Мат и Маги ме чакаха на вратата, но аз почти не обелих дума, когато влязох. Мат изпадна в криза и започна да заплашва, че ще убие всяко момче, което е било на танците, но аз успях да го успокоя, че всичко е наред и нищо лошо не ми се е случило. Най-накрая той ме остави да се кача в стаята си, където побързах да се хвърля в леглото, но без да избухвам в сълзи.

Вечерта се въртеше в главата ми като някакъв чудат сън. Не можех да си изясня какво чувствах към Фин. През повечето време той изглеждаше странен и почти ме плашеше. От друга страна бях изживяла с него нещо толкова магическо, докато танцувахме. Но после той съсипа всичко.

Въпреки това не можех да забравя колко ми беше хубаво да бъда в прегръдките му. По принцип не обичах да ме докосват и да допускам

хората прекалено близо до себе си, но чувството, което той събуждаше у мен, беше опияняващо.

Спомнях си ръката му върху кръста ми, силна и ласкава, и леката топлина, която струеше от него. После, когато ме погледна толкова искрено, си помислих, че...

Не знам точно какво си помислих, но каквото и да беше то, се оказа лъжа.

Но най-странното от всичко беше, че той сякаш разбра какво причиних на Патрик. Нямах представа, че това е по силите на някого. Самата аз не бях наясно точно какво правех. Един нормален здравомислещ човек никога не би допуснал, че такова нещо изобщо е възможно.

Изведнъж намерих обяснение за причудливото поведение на Фин — той беше свършено луд!

Всъщност аз изобщо не го познавах. Не можех да кажа дори кога ми се подиграва и кога е искрен с мен. Понякога ми се струваше, че ме харесва, а друг път очевидно ме ненавиждаше.

Нищо не знаех със сигурност за него. Освен може би, че въпреки всичко започвах да го харесвам.

През нощта, след като се бях преоблякла с долнището на пижамата и потник и след като дълго се бях мятала и въртала в леглото, най-накрая заспах. Когато се събудих, навън беше още тъмно и по страните ми имаше засъхнали сълзи. Бях плакала насън, което беше нечестно, защото никога не си позволявах да плача, когато бях будна.

Претърколих се и погледнах будилника. Гневните му числа съобщаваха недвусмислено, че е три часът през нощта и нямах никаква представа защо съм будна. Включих нощната лампа, която заля всичко с топлата си светлина, и в следващия момент видях нещо, което ме уплаши толкова много, че сърцето ми спря да бие.

[1] Британска ню уейв група от 80-те години. — Б.ред. ↑

[2] OMD (Orchestral Manoeuvres in the Dark). — Британска синтпоп група. — Б.пр. ↑

3

СЛЕДОТЪРСАЧЪТ

Нечия фигура се беше притаила пред прозореца ми — пред *моя прозорец на втория етаж!* Да, там обикновено се виждаше стряхата на покрива, но не и фигура. На всичко отгоре, това не беше кой да е.

Фин Холмс ме гледаше жизнерадостно, без ни най-малко да е уплашен или засрамен от това, че съм го хванала да наднича в стаята ми. Всъщност той дори почукваше леко по стъклото и аз със закъснение осъзнах, че точно това ме беше събудило.

Фин не просто надзърташе, той се опитваше да се вмъкне в стаята ми. Коего, признавам, беше *по-малко* плашещо.

По някаква причина станах и тръгнах към прозореца. Зърнах се за миг в огледалото, не изглеждах добре. Долнището на пижамата ми беше широко и бях тъжна картина с него. Косата ми на нищо не приличаше, а очите ми бяха червени и подпухнали.

Знаех, че в никакъв случай не трябва да пускам Фин в стаята си. Той беше социопат и ме караше да се чувствам зле. Освен това Мат щеше да убие и двама ни, ако ни хванеше тук.

Затова стоях пред прозореца със скръстени ръце и го гледах кръвнишки. Бях бясна и наранена и исках той да го знае. Обикновено се гордеех с това, че не позволявах на другите да ме засегнат, камо ли пък да им покажа, че са успели да го направят. Този път обаче сметнах, че е по-добре да му дам да разбере какво мисля за него — а именно, че е кретен.

— Съжалявам — каза Фин през прозореца с виновни нотки в гласа. Изглеждаше искрено разкаян, но аз все още не бях готова да приема извинението му. И може би никога нямаше да го направя.

— Какво искаш? — попитах аз приглушено, така че Мат да не ме чуе.

— Да се извиня. И да говоря с теб. — Фин ме гледаше настойчиво. — Важно е. — Прехапах устни, раздвоена между това,

което знаех, че трябва да направя, и онова, което исках да направя. — Моля те.

И въпреки че разумът ми говореше друго, аз отворих прозореца. Оставих го сам да се оправя с мрежата за комари и отстъпих назад, сядайки на края на леглото. Фин се мушна с лекота под мрежата и аз се замислих доколко голям беше опитът му в проникването в момичешки стаи.

Той се прехвърли тихо през перваза и затвори прозореца след себе си. Огледа стаята ми и ме накара да се почувствам неловко. Наоколо цареше пълен хаос, дрехи и книги бяха разпилени навсякъде, но повечето ми неща бяха все още в два големи кашона и един куфар, които стояха до стената.

— Е, какво искаш? — попитах аз, опитвайки се да върна вниманието му отново към мен и да сложа край на огледа на вещите ми, който беше започнал.

— Съжалявам — повтори Фин все така искрено. — Бях жесток с теб. — Той погледна замислено настрани, преди да продължи: — Не исках да те нараня.

— Тогава защо го направи? — попитах аз рязко.

Облизвайки устни, Фин пристъпи от крак на крак и въздъхна дълбоко. Той преднамерено се беше държал грубо с мен. Това не беше никакво случайно недоразумение, продиктувано от неговата самонадеяност или несъобразителност. Всичко, което беше сторил, беше целенасочено и предумишлено.

— Не искам да те лъжа и ти давам думата си, че не съм го правил досега — каза Фин, подбирайки внимателно думите си. — Не мога да добавя нищо повече към това.

— Мисля, че имам право да знам какво става — троснах се аз, после си спомних, че Мат и Маги спяха съвсем наблизко и побързах да понижа глас.

— Точно затова съм тук — увери ме Фин. — За да ти обясня всичко. Това не е начинът, по който обикновено постъпвам и затова трябваше да проведа един телефонен разговор, преди да дойда да те видя. Опитах се да си изясня някои неща. И точно затова се забавих. Извинявай.

— Да се обадиш на кого? Какво да си изясниш? — Отстъпих крачка назад.

— Онова, което направи тази вечер, с Патрик — каза Фин и аз почувствах как ми прималява под лъжичката.

— Не съм направила нищо на Патрик — поклатих глава. — Нямам представа за какво говориш.

— Наистина ли? — Фин ме погледна подозрително, сякаш неспособен да реши дали да ми повярва или не.

— Ъ-ъ... не знам за какво говориш — запънах се аз. По гърба ми пробягаха ледени тръпки и почувствах лек пристъп на гадене.

— Напротив, знаеш — рече Фин, кимвайки сериозно. — Но просто не знаеш какво е това.

— Просто съм... много убедителна — казах доста неуверено. Не исках да продължавам да отричам, но още по-неприятен беше вариантът да си призная едно от моите тайни безумства.

— Да, дума да няма — съгласи се Фин. — Но ти не можеш да правиш това. Не и по този начин.

— Нищо не съм направила! А дори и да съм, кой си ти, че да ми забраняваш? — В този момент нещо просветна в ума ми и аз го погледнах. — Можеш ли изобщо да ме спреш?

— Да речем, че не можеш да използваш това върху мен сега. — Фин поклати разсеяно глава. — Дарбата ти не е толкова голяма, особено по начина, по който я използваш.

— Какво е това? — промълвих аз едва-едва, откривайки, че ми е трудно да движа устата си. Бях се отказала от всякакви преструвки, че не знам за какво става дума, отпускаяки унило рамене.

— Нарича се *внушение* — рече Фин натъртено, сякаш това щеше да направи нещата по-ясни. — Технически погледнато, това е психокинеза. Форма на мисловен контрол.

Почувствах се смутена от деловия му тон, като че ли говорехме за домашното ни по биология, а не за възможността да притежавам някаква паранормална способност.

— Откъде знаеш? — попитах аз. — Откъде знаеш какво умея? Откъде изобщо знаеш, че съм направила нещо?

— От опит — отвърна той, свивайки рамене.

— Какво значи това?

— Сложно е за обяснение. — Той почеса опакото на ръката си и заби поглед в пода. — Просто няма да ми повярваш... Но аз никога не съм те лъгал и никога няма да го сторя. Вярваш ли ми поне за това?

— Мисля, че да — отвърнах аз предпазливо. Като се имаше предвид, че бяхме разговаряли само няколко пъти, той не бе имал много възможности да ме лъже досега.

— Това е все пак някакво начало. — Фин си пое дълбоко въздух и дръпна нервно един кичур от косата ми, докато го гледах. После добави почти сънливо: — Ти си *подменено дете*. — След това ме погледна с интерес, сякаш очакваше някаква драматична реакция от моя страна.

— Дори не знам за какво говориш — свих аз рамене. — Имаш предвид нещо като онзи филм с Анджелина Джоли^[1]? — После поклатих глава. — Нямам представа какво означава това.

— Значи не знаеш какво е това? — ухили се той. — Разбира се, че няма да знаеш. Всичко би било твърде лесно, ако имаше дори и най-малка представа за какво става дума.

— Да, нали? — съгласих се аз.

— Подмененото дете е дете, което е било тайно сменено с друго.

Изведнъж стаята като че ли заплува пред очите ми и се изпълни с мъгла. Спомних си за майка ми и за нещата, които ми беше крещяла. Винаги бях имала чувството, че сякаш не принадлежа на този свят, но никога, дори и за миг, не бях допускала, че това е вярно.

Но сега съвсем ненадейно Фин беше потвърдил всички подозрения, които бях таила в сърцето си. Всички ужасни неща, които майка ми беше казала, бяха истина.

— Но как... — Замаяна, поклатих глава и осъзнах един важен факт. — Откъде знаеш това? Как е възможно да знаеш това? Пък дори и да е истина?

— Ами... — Известно време Фин ме наблюдаваше, докато се мъчех да осмисля нещата, а после продължи: — Ти си *трил*. Такива са уменията ни.

— *Трил*? Това нещо като фамилно име ли е? — попитах.

— Не. — Фин се усмихна. — *Трил* е името на нашето „племе“, така да се каже. — Той потърка слепоочието си. — Трудно е за обяснение. Ние сме... ъ-ъ, тролове.

— Казваш ми, че съм *трол*? — Повдигнах вежди и накрая реших, че той изобщо не е с ума си.

Аз ни най-малко не приличах на една от онези грозни кукли с розови коси и скъпоценно камъче на корема^[2], нито пък на страховито

малко чудовище, което живее под моста^[3]. Да, бях малко дребничка, но пък Фин беше поне метър и осемдесет висок.

— Очевидно представите ти за троловете са съвсем погрешни и неправилни — побърза да обясни Фин. — Точно затова предпочитаме името *трил*. Не се хващай на тези глупости от приказките за разни козлета, тролове и мостове. Но виждам, че ме гледаш така, сякаш съм напълно луд.

— Ти наистина си напълно луд. — Потръпнах от уплаха и потрес и не знаех какво да мисля. Трябваше просто да го изхвърля от стаята си, но от друга страна, не трябваше изобщо да го пускам вътре.

— Добре, само помисли, Уенди. — Фин продължи да търси аргументи, сякаш защитаваше някаква теза: — Ти никога не си се вписвала тук. Имаш сприхав характер. Интелигентна си и си много придиричива по отношение на храната. Мразиш да носиш обувки. Косата ти, макар и красива, не се поддава на никакъв контрол. Имаш тъмнокафяви очи и тъмнокафяви коси.

— Какво общо има с това цветът на очите ми? — сопнах се аз, сякаш търсейки претекст да не се съглася с него. Всъщност нито едно от нещата, които беше казал, не беше особено убедително.

— Землисти тонове. Нашите очи и коси винаги са със землисти тонове. А кожата ни често има почти зеленикав оттенък.

— Аз не съм зелена! — Погледнах кожата си само за всеки случай, но тя определено не беше зелена.

— Нюансът е съвсем лек, ако изобщо го има — рече Фин. — Но при теб наистина го няма. Възможно е обаче да стане по-очевиден, когато живееш в близост до друг *трил*.

— Аз не съм трол! — настоях бурно. — В това няма никакъв смисъл. Абсолютно никакъв... Да, аз съм раздразнителна и различна. Но такива са повечето тийнейджъри. Това не означава нищо. — Пригладих косата си, сякаш за да покажа, че не е чак толкова непокорна. Пръстите ми обаче се заплетоха в нея, доказвайки по-скоро неговата правота, а не моята. Въздъгнах. — Това не означава нищо.

— Аз не споделям с теб никакво мое предположение, Уенди — съобщи ми Фин с крива усмивка. — Аз знам коя си ти. Знаем, че си *трил*. Точно затова дойдох да те търся.

— Дошъл си да ме търсиш! — Челюстта ми увисна. — Значи затова ме зяпаш през цялото време в училище. Ти ме преследваш!

— Не те *преследвам*. — Фин ме погледна така, сякаш търсеше оправдание за нещо. — Аз съм следотърсач. Това ми е работата. Издирвам подменени *трилове* и ги връщам обратно.

В цялата тази смахната ситуация най-много ме смути заявлението на Фин, че това му е работата. Следователно между нас не е имало абсолютно нищо. Той просто си е вършел работата и тя е била да ме следи.

Фин несъмнено ме беше преследвал, но аз бях разстроена не за друго, а защото го беше правил по задължение.

— Знам, че всичко това ти идва в повече — призна той. — Съжалявам. Обикновено изчакваме, докато подмененият стане по-голям. Но щом използваш вече внушение, това означава, че е време да бъдеш върната обратно. Ти се развиваш много бързо.

— Какво правя? — попитах аз, зяпайки го в недоумение.

— Развиваш се. Имам предвид психокинезата — каза Фин, сякаш говореше за нещо съвсем банално. — *Триловете* имат способности, които развиват в различни степени.

— Имат *способности*? — Преглътнах смаяно. — А ти имаш ли такива? — В този момент ми хрумна нещо, което накара стомахът ми да се преобърне. — Можеш ли да четеш мислите ми?

— Не, не мога да чета мисли.

— Да не ме лъжеш?

— Никога няма да те лъжа — обеща Фин.

Ако не беше толкова привлекателен, докато стоеше тук в стаята ми, щеше да ми бъде много по-лесно просто да не му обръщам внимание. И ако не беше това нелепо чувство за връзка с него, може би просто щях да го изхвърля още начаса.

Но сега, докато го гледах в очите, беше трудно да не му вярвам. След всичко, което ми беше казал, не можех да не му вярвам. И ако той казваше истината, това означаваше, че майка ми е била права. Това означаваше, че съм зло чудовище, каквото не исках да бъда. Бях прекарала целия си живот, опитвайки се да докажа, че греша, че съм добра, че върша правилните неща... И затова не можех да приема, че е била права през цялото време.

— Уенди — каза Фин с нотки на раздражение. — Знаеш, че не те лъжа.

— Да — кимнах аз. — Но след онова, което преживях с майка си, няма да допусна още един луд човек в живота си. Затова си върви!

— Уенди! — възкликна той смаян.

— Наистина ли очакваше някаква друга реакция от мен? — Станах, държейки ръцете си скръстени пред гърдите и се опитах да изглеждам колкото може по-самоуверена. — Наистина ли смяташе, че можеш да се държиш с мен като с боклук на танците, след това да се промъкнеш тук през нощта, да ми съобщиш, че съм трол с магически способности и аз да ти кажа „Да, звучи правдоподобно“? И какво изобщо очакваше да постигнеш с това? — попитах го аз директно. — Какво очакваш от мен да направя?

— Ти трябва да се върнеш обратно с мен — рече Фин съкрушен.

— И смяташе, че веднага ще го направя — подсмихнах се аз самодоволно, за да скрия факта, че действително бях изкушена да го сторя.

— Другите обикновено постъпват така — отвърна Фин по начин, който ме извади от равновесие.

Това беше вече наистина прекалено. Може би бях готова да се хвана на фантасмагориите му, просто защото го харесвах повече, отколкото трябваше, но когато излезе, че е имало и други момичета преди мен, които са били готови да направят същото, това вече ми дойде в повече. Можех да преглътна факта, че е луд, но не и самовлюбен тип, който се хвали с постиженията си.

— Трябва да си вървиш — отсякох аз.

— Помисли над онова, което ти казах. Очевидно при теб е по-различно, отколкото при другите и те разбирам. Затова ще ти дам време да обмислиш всичко. — Той се обърна и отвори прозореца. — Но ти принадлежиш другаде. Съществува едно друго място, където имаш семейство. Просто помисли над това.

— Непременно — казах аз с изкуствена усмивка.

Фин тръгна да излиза през прозореца и аз пристъпих напред, за да го затворя след него. След това той се спря, обърна се и ме погледна. Беше опасно близо до мен и в очите му тлееше нещо, което бе съвсем близо под повърхността.

Докато ме гледаше, ми се стори, че започвам да се задушavam и се запитах дали и Патрик се беше чувствал така, когато използвах внушение срещу него.

— А, почти забравих — каза Фин тихо, лицето му беше толкова близо до моето, че усещах дъха му върху страните си. — Изглеждаш много красива тази вечер. — Той остана така още момент, спирайки напълно дъха ми, после се обърна бързо и се прехвърли през перваза.

Останах там, забравила почти да дишам, наблюдавайки го как се хваща за клона на близкото дърво, залюлява се и скача долу. Польхна студен вятър, затова затворих прозореца и дръпнах плътно завесите.

Залитнах замаяна и се строполих в леглото си. Никога през живота си не се бях чувствала толкова обърквана.

През нощта почти не можах да мигна. През малкото време, през което спях, сънувах малки зелени тролчета, които идваха да ме вземат. Останах да лежа в леглото дълго след като се събудих. Мислите ми бяха хаотични и размътени.

Трудно ми беше да повярвам в онова, което ми беше казал Фин и в същото време си давах сметка колко силно копнеех то да е истина. През целия си живот се бях чувствала някак откъсната от всичко. Доскоро Мат беше единственият човек, с когото ме свързваше нещо.

Беше шест и половина сутринта и аз лежах в леглото си, заслушана във веселото чуруликане на птиците пред прозореца. Станах и слязох тихо на долния етаж. Не исках да будя Мат и Маги толкова рано. Мат ставаше всеки ден с мен, за да се увери, че съм будна и да ме закара на училище. Това беше единствената му възможност да поспи малко повече.

По някаква причина ужасно ми се искаше да открия нещо, с което да покажа, че сме семейство. През целия си живот се бях стремяла да докажа обратното, но щом Фин спомена, че това е реална възможност, изведнъж станах някак необяснимо покровителствена.

Мат и Маги бяха жертвали всичко за мен. Аз никога не си бях направила труда да се отплатя за добрината им и въпреки това те ме обичаха безусловно. Не беше ли това достатъчно доказателство?

Свих се на пода до един от кашоните зад дивана във всекидневната. Маги беше написала върху него с красивия си почерк думите „Семейни спомени“. Тя така и не беше извадила фотографиите от него, защото последния път, когато го беше направила, Мат бе изпочупил рамките на всички снимки. Това беше преди десетина години, но бях готова да се обзаложа, че сега реакцията му нямаше да е много по-сдържана.

Под дипломите на Мат и Маги и многобройните снимки от дипломирането на Мат намерих няколко фотоалбума. По кориците можех да предположа кои са купени от Маги. Тя избираше албуми с цветя, на точки и разни щастливи неща. Майка ми имаше само един с избеляла бяла корица, която не се поддаваше на описание. Най-отдолу имаше един повреден син бебешки дневник. Извадих го внимателно заедно с фотоалбума на майка ми.

Моят бебешки дневник беше син, защото всички тестове с ултразвук бяха показвали, че ще бъда момче. В самия му край беше пъхната напукана ултразвукова снимка, на която докторът беше отбелязал в кръг нещо, за което погрешно се предполагаше, че е пенисът ми.

Повечето семейства биха се пошегували с това впоследствие, но не и моето. Майка ми само ме беше погледнала с презрение, заявявайки: „Ти трябваше да си момче.“

Повечето майки в началото попълваха разни неща в бебешките си дневници и после с времето забравяха да го правят. Но не и моята. Тя никога не написа нито ред в него. Почеркът беше или на баща ми, или на Маги.

Вътре имаше отпечатъци от стъпалата ми, заедно с моето тегло, ръст и копие от удостоверението ми за раждане. Докоснах го нежно, сякаш за да докажа, че раждането ми е било нещо съвсем реално. Аз бях родена в това семейство, независимо дали това се харесваше на майка ми или не.

— Какво правиш, скъпа? — попита Маги тихо зад гърба ми и аз подскочих леко. — Извинявай, не исках да те стресна. — Облечена в пеньоара си, Маги се прозя и прокара сънливо пръсти през разрошената си коса.

— Нищо. — Опитах се да прикрия бебешкия дневник, сякаш току-що ме бяха хванали да правя нещо нередно. — Защо си станала толкова рано?

— Бих могла да те попитам същото — отвърна Маги с усмивка. После седна до мен на пода, облягайки се на гърба на дивана. — Чух те, когато стана. — Тя кимна към купчината албуми в скута ми. — Носталгично настроение?

— Ъ-ъ... не знам.

— Търсиш ли нещо конкретно? — Маги надникна над рамото ми, за да види кой албум разглеждам. — О, този е много стар. Тогава беше още бебе.

Започнах да прелиствам албума, който вървеше хронологично и съответно първите снимки бяха на Мат като малък. Маги разглеждаше с мен, цъкайки с език, когато зърнеше баща ми. Тя докосна нежно една от фотографиите му и отбеляза колко е бил красив.

Макар всички да смятаха, че баща ми е бил добър човек, ние рядко го споменавахме. Това беше нашият начин да не говорим за майка ми и онова, което се беше случило. Нищо до шестата ми година нямаше особено значение, а точно от този период бяха и спомените за баща ми.

Повечето снимки в албума бяха на Мат. На много от тях той беше с майка ми и баща ми и изглеждаше абсурдно щастлив. И тримата имаха руси коси и сини очи. Приличаха на реклама по „Холмарк“.

Към края на албума всичко се променяше. Веднага след появата ми на снимките майка ми вече изглеждаше навъсена и мрачна. На първата фотография бях облечена в дрешка на сини влакчета и майка ми ме гледеше някак ожесточено.

— Ти беше толкова сладко бебе! — засмя се Маги. — Но си спомням, че през първия месец носеше само момчешки дрехи, защото всички бяха напълно убедени, че ще си момче.

— Това обяснява нещата — смотолевих аз и Маги се засмя. — Но защо просто не са ми купили нови дрехи? Имали са достатъчно пари.

— О, не знам — въздъхна Маги, изглеждайки някак отнесена. — Просто майка ти искаше така. — Леля ми поклати глава. — Тя беше доста странна за някои неща.

— Как трябваше да се казвам? — Бях забравила. Когато бях по-малка, хората говореха за това, но вече никой не отваряше дума за детството ми.

— Ъ-ъ... Майкъл! — Маги щракна с пръсти, когато си спомни. — Майкъл Конрад Евърли. Но ти се роди момиче и всичко пропадна.

— Защо са ме кръстили Уенди тогава? — Сбърчих нос. — Мишел щеше да е по-логичният избор.

— Ами... — Маги погледна към тавана умислено. — Майка ти отказа да ти даде име, а баща ти... като че ли не можеше да измисли

нищо. Затова Мат те кръсти.

— О, да. — Смътно си спомнях, че бях чувала тази история. — Но защо Уенди?

— Той харесваше това име. — Маги сви рамене. — Беше влюбен в „Питър Пан“, в което има някаква ирония, защото „Питър Пан“ е история за момче, което никога не пораста, а Мат още от малък беше пораснал. — Подсмихна се на тази своя забележка. — Може би затова винаги се държи толкова покровителствено с теб. Той ти даде името. Ти си негова.

Погледът ми се спря на една моя снимка на около две-три години заедно с Мат, който ме държеше на ръце. Аз бях с лице към земята и разперени ръце и крака, а той се беше ухилил глупаво. Мат обичаше да тича с мен по този начин из къщата, твърдейки, че летя, наричаше ме „Пилето Уенди“, а аз се заливах от смях.

С годините ставаше все по-очевидно, че нямам нищо общо със семейството си. Тъмните очи и къдравата ми коса бяха в пълен контраст с техните.

На всяка снимка с мен майка ми изглеждаше извадена от търпение, сякаш се бяхме карали през последния половин час, преди снимката да бъде направена. А може и да е било точно така. Аз винаги съм била нейна пълна противоположност.

— Ти беше много упорито дете — призна Маги, гледайки една моя фотография от петия ми рожден ден, на която цялата бях омазана с шоколад. — Винаги искаше да става на твоето. А като бебе имаше много тежки колики. Но винаги си била прелестно дете, умно и забавно. — Маги бутна нежно назад един кичур коса от лицето ми. — И винаги си заслужавала да бъдеш обичана. Не си направила нищо лошо, Уенди. Проблемът е в нея, а не в теб.

— Знам — кимнах аз.

Но за първи път искрено вярвах, че вината може да е изцяло моя. Ако Фин казваше истината, което май се потвърждаваше от тези снимки, аз не бях тяхно дете. Аз бях точно това, което майка ми твърдеше, а тя имаше по-силна интуиция от всички останали. Вината беше моя, защото дори не бях човешко същество!

— Какво има? — попита Маги разтревожена. — Какво става с теб?

— Нищо — излъгах аз и затворих фотоалбума.

— Да не се е случило нещо миналата вечер? — В очите ѝ имаше толкова много обич и тревога, че ми беше трудно да си представя, че не сме едно семейство. — Спа ли изобщо?

— Да. Даже току-що... се събудих — отвърнах уклончиво.

— Какво стана на танците? — Маги се облегна на дивана, опряла ръка на брадичката си, и ме погледна изпитателно. — Случи ли се нещо с онова момче?

— Нещата просто не се развиха така, както очаквах — отвърнах аз искрено. — Даже не биха могли да се развият по-неочаквано.

— Зле ли се държа с теб този Фин? — попита Маги неспокойно, сякаш готова да ме предпази от нещо.

— Не, нищо подобно — уверих я аз. — Фин се държа чудесно. Но той е само приятел.

— О! — В очите ѝ се изписа разбиране и мисля, че остана с погрешно впечатление за нещата, но тъй или иначе престана да ме разпитва. — Трудно е да си тийнейджър, от каквото и семейство да произхождаш.

— На мен ли го казваш — промърморих.

В този момент чух Мат да става горе и да обикаля из стаята си. Маги ме стрелна с тревожен поглед и аз побързах да прибера албумите. Не че брат ми щеше да направи сцена или нещо подобно, ако ме видеше с тях, но нямаше и да остане доволен. А последното нещо, което исках тази сутрин, беше да се карам с него, при положение че дори не знаех дали изобщо ми е истински брат.

— Знаеш, че можеш да говориш с мен за тези неща, когато пожелаеш — прошепна Маги, докато връщах албумите в кашона. — Е, разбира се, ако Мат не е наблизо.

— Знам — усмихнах ѝ се аз.

— Предполагам, че трябва да ти приготвя закуска. — Маги се изправи и се протегна, а после погледна надолу към мен. — Какво изобщо закусваш?

— Обикновено нищо. В повечето случаи едва успявам да стана за училище.

— Хм. — Маги се замисли за момент. — Какво ще кажеш за овесено мюсли с пресни ягоди? Нали такива неща ядеш?

— Да, това звучи страхотно.

Понякога се натъзвавах, когато ми задаваше такива въпроси. Толкова много бяха нещата, които не ядях и на всичко отгоре бях постоянно гладна. Изхранването ми беше истинско изпитание. Като бебе дори съм отказвала да ме кърмят. Което само допълнително е засилило подозренията на майка ми, че не съм нейно дете.

Маги се беше обърнала и вече отиваше към кухнята, когато извиках след нея:

— Хей, Магс. Благодаря ти за всичко. За това... че ми приготвяш разни неща и се грижиш за мен.

— О! — Маги изглеждаше изненадана и ми се усмихна. — Няма проблем.

Минута по-късно Мат слезе долу, сериозно смутен от факта, че двете с Маги бяхме станали преди него. Закусвахме заедно за първи път от четири години и Маги преливаше от щастие заради малкия ми комплимент. Аз бях по-сдържана, но с известно усилие успях да създам впечатлението, че също съм радостна.

Не знам дали те бяха моето истинско семейство или не. Имаше толкова много неща, които сочеха обратното. Но те ме бяха отгледали и винаги бях намирала опора в тях, както при никого друго. Дори собствената ми майка се беше отрекла от мен, но не и Мат или Маги. Обичта им към мен беше безрезервна, макар в повечето случаи да не получавах нищо в замяна.

И може би това беше най-голямото доказателство. Те само даваха, а аз само взимах.

[1] Става дума за филма „Changeling“ на Клинт Ийстууд от 2008 г., създаден по действителен случай. Синът на Кристин (Анджелина Джоли) изчезва и месеци по-късно се появява момче, което твърди, че е нейният син. — Б.пр. ↑

[2] Популярна кукла в англосаксонския свят, представляваща грозновато човече с разноцветни коси и скъпоценно камъче, залепено за корема. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за известна норвежка приказка, в която три козлета надхитряват един лош трол, който живее под моста на река. — Б.пр. ↑

4

ПОДМЕНЕНА

Уикендът беше неспокоен. Очаквах Фин да се появи на прозореца ми, но той не го направи и не бях сигурна дали това е за добро или за зло. Исках да разговарям с него, но бях скована от ужас. Страхувах се, че може да ме лъже и в същото време се боях, че може да казва истината.

Блъсках си главата, следвайки различни нишки. Мат беше нисичък като мен и следователно трябваше да е мой брат. Но от друга страна, предпочиташе зимата пред лятото, а аз ненавиждах зимата, което означаваше по-скоро, че не е мой брат.

Тъй или иначе нямаше никакви сигурни доказателства и дълбоко в себе си аз знаех това. Целият ми живот беше един гигантски въпрос, на който отчаяно бях търсила отговор.

Не ми даваше мира и изгарящият въпрос какво точно искаше Фин от мен. Понякога той се държеше така, сякаш бях само някакво досадно дете. Друг път ме гледаше по начин, от който ми спираше дъхът.

Хранех надежда, че в училище нещата щяха да намерят някакво решение. В понеделник сутринта се погрижих да изглеждам по-добре от обикновено, но така, сякаш нямаше никаква конкретна причина за това. Не исках да излезе, че съм се разкрасявала, защото това щеше да бъде първата ни среща след неговото нощно посещение в стаята ми. Но истината беше, че все пак исках да го впечатля по някакъв начин.

Когато удари първият звънец, Фин все още не беше заел мястото си, което беше две редици зад мен, и усетих как стомахът ми започва да се свива на топка. Оглеждах се за него цял ден, наполовина очаквайки да го видя как наднича зад някой ъгъл. Но той така и не се появи.

Не можех да съсредоточа вниманието си над нищо и се чувствах ужасно потисната, докато вървах към колата на Мат. Бях очаквала да

науча нещо този ден, но в крайна сметка въпросите, които ме терзаеха сега, бяха дори още повече отпреди.

Мат забеляза мрачното ми настроение и се опита да разбере какво не е наред, но аз само свих рамене. Той ставаше все по-угрижен след вечерта на танците, но аз по никакъв начин не можех да разсея тревогите му.

Отсъствието на Фин вече ме гнетеше. Може би трябваше да го потърся? Той ме привличаше по-силно от всеки друг, когото бях срещала, и при това не само физически. Като цяло хората не ме интересуваха особено, с изключение на него.

Фин ми беше обещал живот, в който щях да се впиша, където щях да бъда специална, живот с него. Какво правех още тук?

Може би просто все още не бях убедена, че съм въплъщение на злото. Може би все още не бях готова да се откажа от доброто, което бях положила толкова усилия да съхраня в живота си.

Но познавах един човек, който беше видял истинската ми същност по-добре от останалите и знаеше много добре каква съм. Тя щеше да ми каже дали нося нещо добро в себе си, или трябва по-скоро да зарежа всичко, да не храня никакви надежди и да избягам с Фин надалече.

— Хей, Мат? — Бях забила поглед в ръцете си. — Имаш ли някаква работа днес следобед?

— Не, не мисля... — отвърна Мат предпазливо, докато завиваше по нашата улица. — Защо? Какво имаш предвид?

— Мислех си... че бих искала да се видя с майка ни.

— В никакъв случай! — отсече гневно той. — Как ти хрумна изобщо подобно нещо? Изключено! Не, Уенди! Това е абсолютно недопустимо!

Погледнах го втренчено и започнах да повтарям едни и същи мисли отново и отново: *Искам да видя майка си. Заведи ме при нея. Моля те! Искам да я видя.* На лицето му беше изписан непоколебим израз, но малко по малко той се смекчи. Този път обаче ми трябваше повече време, отколкото с Патрик и мистър Мийд.

— Ще те заведа да видиш майка ни — каза Мат, сякаш говореше насън.

Внезапно ме обзе чувство на вина заради онова, което бях направила. Стореното от мен беше манипулативно и жестоко. Но не

беше и просто прищявка. Аз наистина трябваше да видя майка си и това беше единственият начин.

Чувствах се нервна и изтощена и знаех, че Мат ужасно щеше да се ядоса, ако случайно разбереше как постъпвам с него. Освен това нямах представа колко дълго щеше да трае това внушение. Можехме дори да не стигнем до болницата, където беше настанена майка ми, но трябваше да опитам. Това щеше да бъде първата ни среща след единайсет години.

На няколко пъти по време на дългото пътуване той като че ли осъзнаваше, че прави нещо изключително необичайно. И в такива случаи започваше да нарежда колко чудовищна е майка ми и че не може да си обясни как съм го придумала да ме заведе при нея.

Така или иначе истинската причина все му убягваше, но не знаех докога щеше да продължи това.

— Тя е ужасен човек! — заяви Мат, докато се приближавахме към щатската болница.

Виждах вътрешната битка, която се водеше зад гримасата на лицето му и измъчените му сини очи. Ръката му беше вкопчена във волана, макар да създаваше впечатлението, че се опитва да я откъсне оттам.

Опитах се да потисна дълбокото чувство на вина, което ме обзе. Не исках да му причинявам нищо лошо, а контролът, който упражнявах върху него, беше повече от осъдителен.

Единствената ми утеха беше, че нямах друг избор. Трябваше да видя майка си, имах право на това. Просто Мат се престараваше със задълженията си на опекун. За кой ли път.

— Тя не може да ме нарани по никакъв начин — припомних му аз за стотен път. — Както обикновено ще я намерим завързана и упоена. Нищо няма да ми се случи.

— Нямам предвид, че ще се опита да те удуши или нещо такова — рече той, но по тона му можеше да се предположи, че не изключва напълно такава възможност. — Тя просто е... лош човек. Не знам какво се опитваш да постигнеш с тази среща!

— Просто се налага — казах аз тихо и погледнах през прозореца.

Никога не бях ходила в болницата и тя беше много различна от картината, която рисуваше въображението ми. Представата ми за подобни места се опираше изцяло на лудницата „Аркам“^[1] —

внушителна тухлена постройка със светкавица, която разцепва нощното небе зад нея.

Когато спряхме, валеше леко и небето беше покрито с мрачни облаци, но това беше единствената прилика с приюта за душевно болни от фантазиите ми. Сгушена в гъста борова гора сред зелени хълмове, клиниката беше просторна бяла сграда, която приличаше повече на курорт, отколкото на психиатрична болница.

След като майка ми се опита да ме убие в кухнята и беше спряна от Мат, някой се обади на 911^[2]. Тя беше завлечена насила в една полицейска кола, докато продължаваше да крещи, че съм чудовище и така нататък, а аз бях откарана с линейка.

Срещу майка ми бяха повдигнати обвинения, но делото никога не влезе в съда. Тя пледира, че е невинна поради невменяемост. Още преди това лекарите ѝ бяха дали сложна диагноза, която представляваше комбинация от латентна следродилна депресия и временна психоза, предизвикана от смъртта на баща ми. Повечето специалисти бяха на мнение, че с помощта на правилните лекарства и терапия ще се възстанови за относително кратко време. Но единайсет години по-късно брат ми и аз бяхме пред входа на болницата, където чакахме цяла вечност да бъдем допуснати да я видим. Доколкото знаех, тя не изпитваше никакви угризения за онова, което беше сторила.

Мат я беше посетил веднъж преди пет години и според онова, което успях да изкопча от него, майка ми не смятала, че е направила нещо нередно. Предполагаше се, макар никой да не говореше за това, че ако бъде пусната от психиатрията, отново ще се опита да ме убие.

Настъпи истинска суматоха, след като най-накрая влязохме в клиниката. Една медицинска сестра трябваше да извика психиатър, който да прецени дали въобще можех да видя майка си. Мат крачеше неспокойно около мен и мърмореше, че всички тук са луди.

Чакахме четирийсет и пет минути в стая, пълна с пластмасови столове и списания, докато най-накрая се появи докторът. Двамата с него имахме кратък разговор, в който изясних, че искам само да поговоря с майка ми, а той изказа становище, че може би е добре за целта да бъда зад някаква преграда.

Мат искаше да бъде с мен, страхувайки се, че тя може да ме нарани по някакъв начин, но докторът го увери, че санитарите ще бъдат нащрек и че майка ми не е склонна към насилие. Най-накрая

Мат отстъпи за голямо мое облекчение, защото вече се канех отново да прибягна до тайното си оръжие.

Той не трябваше да бъде там по време на свиждането ни. Онова, от което се нуждаех, беше разговор насаме.

Една сестра ме поведе към стаята за развлечения на пациентите. В нея имаше канапе, столове и няколко малки маси с наполовина наредени пъзели. До една от стените стоеше масивен шкаф, чиито лавици бяха отрупани с очукани и изпомачкани кутии за игри. Покрай прозорците бяха наредени саксии с растения, но иначе стаята беше пуста.

Сестрата каза, че майка ми ще дойде скоро, затова седнах на една маса и зачаках.

Малко по-късно плещест и здрав санитар я въведе в стаята. Когато влезе, аз станах в незаслужен израз на уважение. Беше по-стара, отколкото очаквах. В ума ми се беше запечатала такава, каквато я бях видяла последния път, но сега пред мен стоеше жена на около четирийсет и пет години. Русата ѝ коса беше сплъстена и запусната и тя я беше хванала отзад на къса опашка. Беше слаба както винаги по един изящно елегантен начин, граничещ с анорексия. Носеше тежка синя хавлия, протритата и износена, чиито дълги ръкави покриваха изцяло ръцете ѝ.

Кожата ѝ наподобяваше блед порцелан и дори без грим беше шокиращо красива. Освен това в държането ѝ имаше нещо царствено. Беше очевидно, че произхожда от заможна семейство и че беше прекарала живота си на върха, доминирайки в своето училище, в социалната си среда и дори в семейството си.

— Казаха ми, че си тук, но не им повярвах — отбеляза майка ми, усмихвайки се криво.

Стоеше на няколко крачки от мен и аз не знаех какво да правя. Гледаше ме така, както се гледа някое особено отвратително насекомо, преди да го смачкаш с обувката си.

— Здравей, мамо — започнах аз кротко, защото не измислих какво друго да кажа.

— Ким — поправи ме тя хладно. — Името ми е Ким. Зарежи преструвките. Аз не съм твоя майка и ние и двете знаем това. — Тя посочи неопределено към стола, който бях дръпнала, и тръгна към масата. — Седни. Настанявай се.

— Благодаря — промърморих, възползвайки се от поканата ѝ. Майка ми седна срещу мен, кръстосвайки крака и в същото време се отдръпна назад, сякаш бях заразна и се страхуваше, че може да пипне някоя болест.

— Искаш да ме попиташ нещо, нали? — Тя махна с ръка пред лицето си и след това я отпусна леко на масата. Маникюрът ѝ беше дълъг и съвършен, очевидно направен съвсем скоро. — Най-накрая си научила истината. Или винаги си я знаела? Така и не можах да разбера това.

— Не, никога не съм я знаела — отвърнах тихо. — И все още не я знам.

— Само се погледни. Ти не си моя дъщеря. — Майка ми ме огледа неодобрително и цъкна с език. — Не знаеш как да се обличаш, да ходиш и дори да говориш. И освен това осакатяваш ноктите си. — Тя посочи изгризаните ми нокти с перфектния си маникюр. — И тази коса!

— Твоята коса не е по-хубава! — възразих аз. Тъмните ми къдрици бяха хванати на обичайния кок, но тази сутрин, преди да тръгнем, се бях постарала малко повече от обикновено. Затова си мислех, че изглеждам добре, но очевидно грешах.

— Е добре... — Майка ми се усмихна мрачно. — Възможностите ми тук са ограничени. — Тя извърна за момент глава и после ме погледна отново, спирайки ледения си поглед върху мен. — Ами ти? Вероятно разполагаш с всички козметични продукти на света. Сигурна съм, че Матю и Маги са те разглезили до непоносимост.

— Имам каквото ми е нужно — казах намусено. По някакъв начин тя ме караше да се срамувам от собствените си вещи, сякаш ги бях откраднала. И в нейните очи нещата вероятно изглеждаха точно така.

— Кой те доведе тук все пак? — Току-що ѝ беше хрумнало нещо и тя погледна зад себе си, сякаш очаквайки да види Мат или Маги някъде наблизо.

— Мат.

— Матю? — Майка ми изглеждаше искрено шокирана. — Не разбирам как изобщо се е решил на това. Той дори не... — През лицето ѝ премина сянка на тъга и тя поклати глава. — Той никога не разбра. Аз направих каквото направих, за да защитя и него. Не исках

да впиеш ноктите си и в сина ми. — Тя докосна косата си и очите ѝ се напълниха със сълзи, но след това премигна и възвърна каменното си изражение.

— Той смята, че трябва да ме защитава — съобщих ѝ аз, най-вече защото знаех, че това ще я подразни. За съжаление обаче тя не се разстрои особено, а само кимна с разбиране.

— Въпреки годините и интелекта си Матю може да бъде невероятно наивен. Той гледа на теб като на някакво изгубено болно кутре, за което трябва да се грижи. — Тя тръсна кичур изтощена коса от челото си и остана загледана в една точка на пода. — Матю те обича, защото е добър човек като баща си и това винаги е било негова слабост. — След това тя ме погледна с надежда. — Ще го видя ли днес?

— Не. — Почувствах се почти гузна, че ѝ казах това, но тя ми се усмихна злобно и ме накара да си спомня защо беше тук.

— Ти си го настроила срещу мен. Знаех, че ще го сториш. Но... — Тя сви равнодушно рамене. — Това не прави нещата по-лесни, нали?

— Не знам. — Наведох се към нея. — Виж, ма... Ким. Тук съм поради една определена причина. Трябва да науча коя съм. — И след това бързо се поправих: — Искам да кажа, коя съм според теб.

— Ти си подменено дете — каза майка ми сухо. — Изненадана съм, че не си го разбрала досега.

Сърцето ми се сви, но се опитах да запазя лицето си безизразно. Притиснах ръцете си към масата, за да скрия, че треперят. Истината беше точно такава, каквато предполагах и може би винаги я бях знаела.

Едно беше да го чуя от Фин и тогава всичко звучеше съвсем логично, и съвсем друго беше да го чуя от нея.

— Подменено дете? — повторих, опитвайки се да говоря спокойно. — Какво означава това?

— А ти как мислиш? — каза тя рязко, гледайки ме така, сякаш бях пълен идиот. — Подменено дете означава едно дете да е било сменено с друго. Синът ми е бил взет и на негово място са сложили теб!

Лицето ѝ беше пламнало от ярост и санитарят пристъпи крачка към нея. Тя вдигна ръка и се опита да запази самообладание.

— Защо? — попитах, осъзнавайки, че е трябвало да задам този въпрос на Фин много по-рано. — Защо е трябвало някой да направи това? Защо е трябвало да вземат бебето ти? И какво са направили с него?

— Не знам каква игра играеш с мен. — Тя се усмихна измъчено и в очите ѝ бликнаха нови сълзи. Ръцете ѝ трепереха, когато докосна косата си и почти не ме погледна. — Ти знаеш какво си направила с него. Знаеш това много по-добре от мен.

— Не, не знам! За какво говориш? — попитах тихо. Санитарят ме погледна строго и трябваше да положи усилие да прикрия ужаса, който ме обземаше.

— Ти си го убила, Уенди! — просъска майка ми със същата тъжна усмивка, застинала на лицето ѝ. Тя се наведе към мен, стиснала ръка в юмрук и тогава разбрах, че ѝ струваше неимоверни усилия да не ме нарани. — Ти си го *убила!*

— Ма... Ким... както и да е! — Затворих очи и потърках слепоочията си. — В това няма никакъв смисъл. Аз съм била само бебе! Как съм можела да убия някого?

— Как накара Матю да те докара тук? — попита тя, стиснала зъби и по гърба ми пробягаха ледени тръпки. — Той никога не би взел такова решение сам. Той никога не би ти позволил да ме видиш! Но въпреки това си тук. Какво му направи, за да го накараш да те доведе? — Сведох очи, дори неспособна да се преструвам на невинна. — Може би точно така си постъпила и с Майкъл! — Стискаше ръцете си толкова здраво, че ноктите ѝ се забиваха в плътта ѝ, образувайки малки вдлъбнатини с формата на полумесеци.

— Била съм само бебе — настоях плахо. — Не бих могла да... Но дори и да съм направила нещо, трябвало е да има и други хора. Това не обяснява нищо! Защо е било нужно някой да го вземе, да го нарани и да сложи мен на негово място?

— Ти винаги си била зла — рече майка ми, подминавайки моя въпрос. — Разбрах това още в момента, когато те взех в ръцете си. — Беше се поуспокоила малко и се облегна назад на стола си. — Видях го в очите ти. Те не бяха човешки очи. В тях отсъстваше всякаква доброта.

— Тогава защо просто не ме уби? — троснах се аз с нарастващо раздражение.

— Ти беше бебе! — Ръцете ѝ се тресяха и устните ѝ бяха започнали да потръпват. Губеше първоначалната си самоувереност. — Истинско бебе! Нали разбираш, не можех да бъда сигурна. — Стисна силно устни, опитвайки се да сдържи сълзите си.

— А после? Какво те накара да бъдеш толкова сигурна? — попитах. — Какво се случи онзи ден? На шестия ми рожден ден? Защо точно тогава?

— Ти не беше мое дете. Знаех това. — Тя избърса сълзите от очите си, за да не потекат по лицето ѝ. — Винаги съм го знаела. Но тогава се замислих как трябваше да изглежда този ден... С моя съпруг и сина ми. Майкъл трябваше да стане на шест, не ти. Ти беше ужасно, непоносимо дете. И беше жива! А той беше мъртъв. Аз просто... просто реших, че е безкрайно несправедливо. — Тя въздъхна дълбоко и поклати глава. — И все още мисля така.

— Но аз бях само на шест години. — Гласът ми беше започнал да трепери и се изненадах, че всичко това ме беше наранило толкова дълбоко. Като че ли този спомен не ме беше измъчвал досега. Никога не бях чувствала някаква враждебност към нея заради онова, което се беше случило. — *На шест години.* Осъзнаваш ли това? Аз бях само дете, а ти трябваше да бъдеш моя майка! — Дали ми е била истинска майка или не, не беше от значение. Аз съм била дете и тя е трябвало да ме отгледа. — Не бях сторила никому нищо лошо! И все още не съм! Аз дори не познавам Майкъл!

— Лъжеш — изръмжа майка ми. — Ти си лъжкиня! Ти си чудовище! И знам, че правиш разни неща на Матю! Остави го на мира! Той е добро момче! — Тя се пресегна над масата и сграбчи болезнено китката ми, при което санитарят застана непосредствено зад нея. — Вземи каквото поискаш! Вземи всичко! Само остави Матю на мира!

— Кимбърли, хайде. — Санитарят сложи силната си ръка върху рамото ѝ и тя се опита да го отблъсне. — Кимбърли!

— Остави го на мира! — извика майка ми отново и санитарят се опита да я изправи на крака. Тя се съпротивляваше и крещеше към мен. — Чуваш ли, Уенди? Аз ще изляза оттук един ден! И ако сториш нещо на това момче, ще довърша онова, което започнах!

— Достатъчно! — изрева санитарят, извличайки я от стаята.

— Ти не си човешко същество, Уенди! И аз знам това! — Това беше последното нещо, което изкрещя, преди санитарят да я изведе от

стаята и двамата да се скрият от погледа ми.

Останах да седя в стаята дълго след като нея вече я нямаше, опитвайки се да успокоя дишането си и да дойда на себе си. Мат не можеше да ме види в това състояние. Бях почти сигурна, че ще повърна, но някак успях да потисна гаденето.

Всичко беше вярно. Аз бях подменена. Не бях човек! Тя не беше моя майка. Тя беше просто Ким — жена, която беше изгубила своята представа за реалността, разбирайки, че не съм нейно дете. Бях заела мястото на нейния син Майкъл и нямах никаква представа какво се е случило с него.

Може би беше мъртъв. Може би наистина го бях убила или някой друг го беше направил. Може би някой като Фин.

Тя беше убедена, че съм чудовище и аз нямаше как да опровергая това. През целия си живот не бях причинявала нищо друго освен болка. Бях съсипала живота на Мат и продължавах да го правя. Постоянно беше принуден да сменя един дом с друг и нямаше дори миг покой заради мен, а за благодарност аз го манипулирах и контролирах съзнанието му. Дори не знаех колко дълго продължава това. Нито имах представа какви могат да бъдат дългосрочните последствия за ума му от тези мои действия.

Може би щеше да е по-добре, ако майка ми ме беше убила, когато бях на шест. И още по-добре като бебе. Тогава нямаше да мога да нараня никого.

Когато най-накрая излязох от чакалнята, Мат се втурна към мен и ме прегърна. Стоях там, но не отвърнах на прегръдката му. Той ме огледа, за да се увери, че ми няма нищо. Беше дочул някакво боричкане и все още трепереше от ужас, че нещо ми се е случило. Аз само кимнах и тръгнах към изхода със забързани крачки.

[1] Измислена психиатрична болница от комиксите за Батман, близо до град Готъм. — Б.пр. ↑

[2] Телефонен номер за спешни обаждания в САЩ. — Б.пр. ↑

5

ЛУДОСТ

— Е... — поде Мат на път за вкъщи. Аз опрях чело на студеното стъкло на колата и отказах да го погледна. — Какво й каза?

— Някои неща — отвърнах уклончиво.

— Не, наистина — настоя той. — Какво се случи?

— Опитах се да разговарям с нея и тя се разстрои — въздъхнах аз. — И освен това каза, че съм чудовище. Нали знаеш, както обикновено.

— Не разбирам защо изобщо поиска да я видиш? Тя е ужасен човек.

— Е, не е чак толкова лоша. — Дъхът ми замъгли стъклото и започнах да рисувам звезди върху бледия фон. — Всъщност тя много се безпокои за теб. И се страхува, че мога да те нараня по някакъв начин.

— О — изсмя се Мат презрително. — Тази жена е луда! Очевидно е такава, щом живее там, но... Ти не трябва да я слушаш, Уенди. Не позволявай нещата, които ти е казала, да се загнездят в ума ти, обещавах ли ми?

— Добре — излъгах. Избърсах с ръкава си рисунките от стъклото и изпънах гръб на седалката. — Откъде знаеш?

— Какво?

— Че е луда? Че... наистина не съм чудовище? — Завъртях нервно пръстена на палеца си и се вторачих в Мат, който само поклати глава. — Не, говоря сериозно. Ами ако наистина съм лоша?

Мат внезапно даде мигач и отби колата на банкетата. Дъждът барабанеше по стъклата на прозорците, докато другите коли профучаваха покрай нас. Той се обърна изцяло с лице към мен, облягайки се на седалката си.

— Уенди Луела Евърли, в теб няма нищо зло. *Нищо* — подчерта Мат с тържествен тон. — Тази жена е съвършено луда. Не знам защо,

но тя никога не ти е била майка. Не трябва да ѝ обръщаш внимание. Тя не знае какво говори.

— Не, сериозно, Мат — казах, поклащайки глава. — Бях изгонена от всички училища, в които ме записахте. По природа съм непокорна, разглезена, упорита и изключително придирчива. Знаем колко е трудно за теб и за Маги да се грижите за мен.

— Но това не означава, че си лоша. Ти имаше много травматично детство и... вярно, че все още се забъркваш в разни неща, но това не означава, че си лоша — настоя Мат. — Ти си тийнейджърка със силна воля, която не се страхува от нищо. Това е всичко.

— В някакъв момент това трябва да спре да бъде извинение! Тя наистина се опита да ме убие, но аз все пак трябва да нося някаква отговорност за действията си. — Това, което казвах, беше вярно и болезненият възел в стомаха ми като че ли стана още по-голям.

— И го правиш! — Мат се усмихна. — Откакто се преместихме тук, ти определено се промени към добро. Бележките ти стават по-високи, а вече имаш и приятели. И въпреки че това малко ме тревожи, знам, че то е добро за теб. Ти растеш, Уенди, и те уверявам, че всичко ще бъде наред.

— Добре — кимнах аз, понеже не можах да измисля как да му възразя.

— Може би не го казвам достатъчно често, но аз се гордея с теб и те обичам. — Мат се наведе и ме целуна по главата. Не беше правил това от години и в гърдите ми трепна някакво старо, забравено чувство. Затворих очи и отказах да се разплача. Той изправи гръб на седалката си и ме погледна загрижено. — Всичко наред ли е? По-добре ли си вече?

— Да, добре съм. — Усмихнах се с усилие.

— Добре. — Мат се върна на платното и продължихме към вкъщи.

Макар да създавах само грижи на Мат и Маги, знаех, че ще разбия сърцата им, ако изведнъж изчезна от живота им. Колкото и привлекателна да беше идеята да замина с Фин, това щеше ужасно да ги нарани. Ако си тръгнах, това означаваше да поставя себе си пред тях. А ако останех, щеше да бъде обратното.

И това щеше да бъде единственото ми доказателство, че не съм въплъщение на злото.

Когато се прибрахме вкъщи, се затворих в стаята си, преди Маги да успее да ме заговори. Беше твърде тихо, затова включих моя iPod и започнах да прехвърлям песните. Приглушено почукване ме извади от унеса ми и сърцето ми подскочи.

Тръгнах към прозореца, отметнах завесата и там беше Фин. Стоеше приклепнал на покрива. Поколебах се дали да не дръпна пердето и да се направя, че го няма, но тъмните му очи бяха прекалено настойчиви, та да им устоя. Освен това появата му беше удобен случай да се сбогувам с него по един благопристоен начин.

— Какво правиш? — попита Фин веднага щом отворих прозореца. Той все още стоеше на покрива, но аз не отстъпих назад, за да му направя място да мине.

— А *ти* какво правиш? — контрирах аз, скръствайки ръце на гърдите си.

— Дойдох, за да се уверя, че си добре — каза той сериозно.

— И защо да не съм добре?

— Имах такова чувство. — Избягвайки погледа ми, той завъртя глава към един мъж, който разхождаше кучето си по тротоара, и после отново към мен. — Имаш ли нещо против да вляза, за да завършим разговора си?

— Щом искаш.

Отстъпих крачка назад, опитвайки се да изглеждам колкото може по-безразлична, но когато той се мушна през прозореца, сърцето ми веднага учести ударите си. Фин стоеше пред мен, оглеждайки ме от горе до долу и като че ли целият останал свят изчезна. Тръснах глава и се отдръпнах от него, защото не исках повече да ме хипнотизира.

— Защо пак през прозореца? — попитах.

— Защото нямаше да имам голям шанс през вратата. Онзи тип никога не би ми позволил да те видя — предположи Фин и вероятно беше прав. Мат беше решил, че го ненавижда още от вечерта на танците.

— Онзи *тип* ми е брат и името му е Мат. — Бях изпълнена с желание да го браня от всеки и от всичко, особено като видях как реагира след свиждането ми с Ким.

— Той не ти е брат. Трябва да престанеш да мислиш за него по този начин. — Фин огледа презрително стаята ми. — И заради това ли е всичко? Това ли е причината да не искаш да заминеш?

— Ти не би могъл да разбереш какви са причините ми. — Отидох и седнах на леглото, сякаш предявявайки някакво право над това място.

— Какво се случи днес? — попита Фин, подминавайки опитите ми да се държа предизвикателно.

— Откъде изобщо знаеш, че нещо се е случило?

— Нямахте те — каза той, без да се страхува, че може да се разтревожа, че ме следи. Истината беше, че този факт не ме притесняваше и дори не ме изненадваше.

— Бях на свиждане при майка ми. Ъ-ъ... тоест при жената, която се предполага, че ми е майка. — Поклатих глава, смутена от онова, което току-що бях казала. Помислих си да го излъжа нещо, но той вече като че ли ме познаваше по-добре от всеки друг. — Как трябва да ги наричам? Има ли име за нея?

— Обикновено името ѝ върши работа — отвърна Фин и ме накара да се почувствам като пълен идиот.

— Да. Разбира се. — Въздъгнах дълбоко. — Е добре, бях при Ким. — Вдигнах очи към него. — Ти познаваш ли я? Искам да кажа... какво знаеш за нея?

— Честно казано, не много. — Фин като че ли не одобряваше липсата си на информация по този въпрос. — Ти винаги си говорила уклончиво за нея. И това е много объркващо.

— Значи ти не... — Не можах да продължа и смаяна открих, че всеки момент ще се разплача. — Тя знаеше, че не съм нейна дъщеря. Когато бях на шест, се опита да ме убие. Винаги ми казваше, че съм чудовище и че съм зла. И аз като че ли винаги съм ѝ вярвала.

— Ти не си зла — каза Фин съвсем сериозно и аз му се усмихнах едва-едва, преглъщайки сълзите си. — Не можеш да останеш тук, Уенди.

— Сега вече е различно — отвърнах, извъръщайки поглед от него. — Тя не живее тук и брат ми и леля ми са готови на всичко за мен. Не мога да тръгна просто ей така. И няма да го направя.

Фин ме погледна изпитателно, сякаш опитвайки се да разбере дали говоря сериозно. Ненавиждах се за това колко привлекателен го намирах и не ми харесваше въздействието, което имаше върху мен. Само начинът, по който ме гледаше, беше достатъчен да накара сърцето ми да забие лудо и стомахът ми да се свие.

— Разбираш ли от какво се отказваш? — попита Фин тихо. — Животът може да ти предложи толкова много неща, за които не предполагаш. Много повече, отколкото ще ти дадат тук. Ако Мат знаеше какво ти е отредено, той сам щеше да те изпрати.

— Прав си. Той би направил това, ако знаеше, че е за мое добро — признах аз. — И точно затова трябва да остана.

— Мислиш ли, че аз не искам онова, което е най-добро за теб? — попита Фин и в гласа му като че ли прозвуча затаена обич, което ме накара да потръпна. — Смяташ ли, че бих те тласнал към нещо, което няма да има добри последствия за теб?

— Не мисля, че знаеш кое е най-добро за мен.

Фин ме беше хванал неподготвена със загатването, че държи на мен и трябваше да си напомня, че това беше част от работата му. Всичко това. Той трябваше да знае, че съм в безопасност и да ме убеди да се върна у дома. А това беше съвсем различно от възможността да изпитва някакви чувства към мен.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита Фин кротко.

— Напълно. — Но в тона ми имаше повече увереност, отколкото чувствах.

— Бих искал да кажа, че те разбирам, но не мога — въздъхна Фин примирено. — Но мога да кажа, че съм разочарован.

— Съжалявам — казах тихо.

— Не е нужно да съжаляваш. — Той прокара пръсти през черната си коса. — Аз няма да идвам повече в училище. Струва ми се ненужно, а и не искам да смущавам заниманията ти. Трябва да получиш поне някакво образование.

— Какво? А ти не се ли нуждаеш от такова? — Сърцето ми се сви жестоко, когато осъзнах, че това може би беше последният път, когато виждах Фин.

— Уенди... — Фин се засмя безрадостно. — Мислех, че знаеш. Аз съм на двайсет години. Вече съм приключил с образованието си.

— Защо тогава... — Гласът ми заглъхна, когато се досетих какъв ще бъде отговорът му.

— Само за да те намеря, което и направих. — Фин сведе поглед и въздъхна. — Когато промениш решението си... — Той се поколеба за момент. — Ще те намеря пак.

— Ти си тръгваш? — попитах, макар това да се разбираше от само себе си.

— Щом ти си тук, и аз ще съм тук. Поне за известно време — обясни Фин.

— Колко време?

— Зависи. — Фин поклати глава. — Всичко при теб е толкова различно. Трудно ми е да кажа нещо определено.

— Ти непрекъснато повтаряш, че съм различна. Какво означава това? Какво имаш предвид?

— Обикновено чакаме подменените да станат няколко години по-големи от теб, дотогава вече разбирате, че не сте човешки същества — обясни Фин. — Когато следотърсачът ви намери, вие посрещате появата му с облекчение и нямате търпение да тръгнете с него.

— Защо тогава дойде при мен сега? — рекох.

— Заради честите ви премествания от място на място. — Фин махна с ръка към къщата. — Опасявахме се, че нещо може да не е наред. Затова дойдох да те държа под око, докато бъдеш готова и реших, че моментът може би е дошъл. Но изглежда, съм сгрешил.

— Не можеш ли просто да ми „внушиш“ да тръгна с теб? — попитах аз и част от мен сякаш се надяваше, че това е възможно.

— Не мога — Фин поклати глава. — Не мога да те заставям да дойдеш с мен. Ако това е твоето решение, аз трябва да го уважа.

Аз отхвърлях шанса да срещна истинските си родители, да науча семейната си история и да бъда повече време с Фин. Да не говорим за дарбите ми като внушението, за които Фин ми беше казал. Нямахше съмнение, че *сама* никога няма да мога да ги овладея и да ги разбера.

Спогледахме се и ми се прииска той да не беше толкова далеч от мен. Чудех се дали щеше да бъде уместно да го прегърна, когато вратата на стаята се отвори.

Мат беше дошъл да ме види. Щом зърна Фин, очите му проблеснаха. Скочих бързо и заставах пред Фин, за да попреча на Мат, ако се опиташе да го убие.

— Мат! Всичко е наред! — Бях вдигнала ръце.

— Нищо не е наред! — изръмжа Мат, влизайки в стаята. — Кой по дяволите е този?

— Мат, моля те! — Сложих ръце върху гърдите му в опит да го изблъскам назад, за да защитя Фин, но това беше все едно да се

опитваш да изблъскаш тухлена стена. Той протегна ръка над рамото ми и посочи Фин, сипейки заплахи. Погледнах назад към Фин, който само се взираше безизразно в брат ми.

— Имаш наглостта да идваш тук! — крещеше Мат. — Тя е само на седемнайсет години! Не знам какво си мислиш, че правиш в стаята ѝ, но не искам да имаш повече нищо общо с нея!

— Мат, моля те, спри! — умолявах го аз. — Той просто дойде да се сбoguва с мен! *Моля те!*

— Може би трябва все пак да я чуеш — предложи Фин хладно.

Спокойствието му вбеси Мат. Той крещеше на Фин и очакваше реакцията му. Мат също беше прекарал ужасна нощ и не можеше да си представи, че някакъв хлапак може да се осмели да злоупотреби със сестра му. Но Фин просто стоеше там, сдържан и невъзмутим, въпреки желанието на Мат да го уплаши толкова много, че да не посмее повече да се доближи до мен.

Мат дори ме събори, спускайки се към него, и аз паднах по гръб на пода. Очите на Фин проблеснаха мрачно, когато Мат го блъсна в гърдите, но той не се помръдна от мястото си. Просто гледаше студено брат ми и аз знаех, че ако се стигнеше до сбиване, Мат щеше да бъде този, който ще пострада.

— Мат! — Аз скочих на крака.

Вече бях започнала да повтарям монотонно в ума си: *Излез от стаята ми. Излез от стаята ми. Трябва да се успокоиш и да излезеш от стаята ми. Моля те.* Не знаех доколко успешно щеше да бъде това, ако не го гледах в очите, затова го сграбчих за ръцете и го накарах да се обърне към мен.

Мат веднага се опита да се извърне, но аз го задържах. Улових погледа му и продължих да повтарям мантрата си, отново и отново. Най-накрая изразът на лицето му се смекчи и очите му станаха като стъклени.

— Ще изляза от стаята ти — каза Мат като робот.

И за мое голямо облекчение действително се обърна, излезе в коридора и затвори вратата след себе си. Не бях сигурна дали се беше отдалечил и с колко време разполагах, затова се извърнах към Фин.

— Трябва да си вървиш — казах задъхано и тогава видях, че на лицето му се беше изписала загриженост.

— Той често ли прави това? — попита Фин.

— Кое? — Нямах никаква представа за какво говореше, просто исках да го видя, че си отива, преди някой да е пострадал. — За какво говориш?

— Той те блъсна. Очевидно не може да контролира гнева си. — Фин заби ожесточено поглед във вратата, през която Мат току-що беше излязъл. — Той е неуравновесен. Не трябва да стоиш тук с него.

— Да, трябва да бъдете по-внимателни на кого оставяте бебетата си — промърморих и тръгнах към прозореца. — Не знам колко време имаме и затова трябва да си вървиш.

— Той вероятно никога повече няма да може да влезе в стаята ти — каза Фин разсеяно. — Сериозно, Уенди, не искам да те оставям с него.

— Нямах голям избор! — Почувствах, че губя търпение и прокарах ръка през косата си. — Мат обикновено не се държи така и никога не би ме наранил. Имаше много тежък ден и освен това смята, че ти ме разстройваш, което всъщност е самата истина. — Постепенно се успокоих и осъзнах, че току-що отново бях използвала внушение върху Мат. Почувствах пристъп на гадене. — Мразя да му го причинявам! Това не е честно, нито е редно.

— Съжалявам. — Фин ме погледна искрено. — Знам, че направи това, за да го защитиш и вината е моя. Трябваше просто да си тръгна, но когато те блъсна... — Той поклати глава. — Просто реагирах инстинктивно.

— Той няма да ме нарани — обещах му аз.

— Съжалявам за безпокойството, което ти причиних.

Фин погледна към вратата и ми се стори, че действително не му се искаше да си тръгне. Сетне завъртя глава отново към мен и въздъхна тежко. Вероятно се бореше с импулса да ме хвърли на рамо и да ме вземе с него. Вместо това се мушна през прозореца и скочи долу на земята.

След това заобиколи живия плет на съседите и го изгубих от поглед. Продължих да гледам след него, надявайки се това да не означава, че няма да го видя повече. Имах все още колебания за онова, от което се отказвах, но не можех да причиня това на Мат.

Ужасната истина беше, че докато гледах Фин да си отива, изпитвах нещо по-силно от леко съжаление. Най-накрая затворих прозореца и дръпнах завесите.

Намерих Мат да седи на стълбите, объркан и ядосан. Като че ли му се искаше да ми се скара, но изглежда, не разбираше какво точно се беше случило. Затова просто се закле, че ще убие Фин, ако го види отново близо до мен и аз се престорих, че приемам това за нормално.

На другия ден в училище часовете се влачеха едва-едва. Непрекъснато се улавях, че се оглеждам за Фин, но от това не ми ставаше по-леко. В някаква степен ми се струваше, че последните няколко дни са били само лош сън и че ако вдигна глава, ще го видя да се взира в мен, както правеше винаги.

На всичко отгоре не можех да се разделя с чувството, че някой ме следи. На няколко пъти тилът ми настръхваше, сякаш усещайки върху себе си погледа на Фин, но когато се обърнех, там нямаше никой. Или поне никой, който си струваше да бъде забелязан.

У дома бях разсеяна и неспокойна. Извиних се, че няма да вечерям, и се качих в стаята си. Напразно надзъртах зад пердето с надеждата да видя Фин да се спотайва някъде наблизко. Всеки път, когато го потърсех с очи и не го видех, болката в сърцето ми ставаше по-силна.

Цяла нощ се мятах в леглото и се въртях, опитвайки се да реша какво да правя. Не знаех колко дълго Фин щеше да остане тук. Възможно беше мисията му да е приключила с намирането ми и сега вероятно щеше да тръгне по следите на някой друг.

Не бях готова за това. Не ми харесваше идеята той да продължи, оставяйки ме тук.

Към пет сутринта се отказах напълно да спя. Погледнах отново през прозореца и този път като че ли видях нещо. Той беше там, спотайвайки се наблизко. Трябваше просто да изляза, за да се уверя, че това е Фин и да поговоря с него. Не си направих дори труда да си сменя пижамата и да си среща косата.

Излязох бързо на покрива. Опитах да се хвана за клоната, да се залюлея и да скоча долу, както правеше Фин. Но по някаква причина клонът се изплъзна от пръстите ми и паднах тежко на земята по гръб. Останах без въздух и гърдите ми бяха разтърсени от мъчителна кашлица.

Искаше ми се да остана да лежа на тревата още десетина минути, докато болката премине, но се страхувах, че Мат и Маги може

да са чули нещо. Изправих се с мъка на крака, заобиколих живия плет и тръгнах към къщата на съседите.

Улицата беше напълно пуста. Обгърнах раменете си с ръце, за да се предпазя от студа, и се огледах. *Знаех*, че трябва да е някъде тук. Бях видяла нещо. Може би шумът от падането ми го беше изплашил и беше решил, че идва Мат.

Реших да продължа още малко надолу, оглеждайки моравата пред всяка къща в търсене на скрит *следотърсач*. Гърбът ме болеше от падането, коляното ми беше леко усукано и го чувствах някак странно. Така че закуцуках надолу по улицата по пижама в пет сутринта. Наистина бях изгубила ума си.

След това чух нещо. Стъпки? Някой определено ме следеше и съдейки по мрачните тръпки, които пробягаха по гърба ми, това не беше Фин. Трудно ми е да обясня откъде знаех това, но бях сигурна, че не греша. Обърнах се бавно.

6

ИЗЧАДИЯ

Едно момиче стоеше на няколко крачки зад мен. Под светлината на уличната лампа тя изглеждаше зашеметяващо. Късо подстриганата ѝ кестенява коса стърчеше на кичури, подобни на шипове. Полата ѝ беше къса, а черното ѝ кожено манто стигаше чак до прасците ѝ. Подухна вятър, който отметна леко дрехата ѝ назад и за момент си помислих, че прилича на някаква *екшън* звезда, сякаш беше излязла от „Матрицата“.

Но най-много ме изненада това, че беше боса.

— Е, добре... Ъ-ъ... тъкмо се канех да се прибирам — смотолевих, за да запълня неловкото мълчание, докато непознатата се взираше в мен.

— Уенди Евърли, мисля, че трябва да дойдеш с нас — каза тя с лукава усмивка.

— С вас? — попитах аз, но точно в този момент осъзнах, че зад мен имаше някой.

Не знам къде се беше спотайвал преди това, но изведнъж почувствах присъствието му зад себе си и погледнах през рамо. Висок мъж с тъмна коса, сресана назад, ме гледаше втренчено. Носеше манто, подобно на това, с което беше облечено момичето, и ми хрумна, че изглеждат много ефектна двойка.

Той ми се усмихна и точно тогава реших, че съм в беда.

— Много мила покана, но аз живея само три къщи по-надолу. — Посочих с ръка, сякаш допускаяки, че те нямат никаква представа къде е домът ми. — Затова си мисля, че е по-добре да се прибирам, преди брат ми да тръгне да ме търси.

— Трябваше да помислиш за това, преди да излезеш — подхвърли мъжът ехидно.

Искаше ми се да направя крачка напред, за да увелича разстоянието помежду ни, но се боях, че точно това може да го накара

да се нахвърли върху мен. Вероятно щях да се справя с момичето, но не бях толкова сигурна за него. Беше с цяла глава по-висок от мен.

— Вие следотърсачи ли сте? — попитах. Нещо в поведението им, начина, по който ме гледаха, и настояването им да тръгна с тях ми напомняше за Фин.

— Ти май си доста схватлива. — Момичето ми се усмихна широко, но това не ми подежда особено успокояващо.

Дори и да бяха следотърсачи, бяха различни от Фин. Или може би бяха ловци на глави или похитители, или просто обичаха да насичат малки момичета на парчета и после да ги захвърлят в канавката. Полазиха ме тръпки на ужас, но се опитах да го прикрия.

— Е, беше ми приятно — подех аз, — но трябва да се приготвям за училище. Днес имам тежък тест и... — Понечих да си тръгна, но в този момент мъжът ме сграбчи болезнено за ръката.

— Не я наранявай! — настоя момичето и очите ѝ проблеснаха. — Тя не трябва да пострада.

Тя не трябва да пострада. Добре. Ето поне една добра новина.

— Да, долу ръцете! — Опитах се да се измъкна от хватката му, но той отказа да ме пусне.

Бях решила, че няма да допусна да ме отведат където и да било. И понеже, изглежда, бяха получили инструкции да не ме нараняват, може би имах някакъв шанс да им се измъкна. Трябваше само да стигна няколко къщи по-надолу и щях да си бъда у дома, където Мат държеше пистолет под леглото си.

Забих лакът в корема на мъжа, колкото можех по-силно. Той се закашля от болка, сгъна се на две, но не ме пусна. Ритнах го през пиццалите и се наведох да го ухапя по ръката.

Той изрева от болка и в следващия момент момичето се озова пред мен. Мъжът ме пусна, но тя се опита да ме сграбчи вместо него и затова трябваше да я ударя. За съжаление обаче юмрукът ми попадна в рамото ѝ благодарение на бързата ѝ реакция.

Мъжът ме улови през кръста и изгубих равновесие. Изпицях и го ритнах с всичка сила. Очевидно всичко това му дойде в повече и той ме пусна на земята.

Скочих моментално на крака, но той ме хвана отново за ръката, завъртя ме и ме обърна с лице към него, вдигна ръка и ме зашлеви толкова силно, колкото не бях удряна никога през живота си. Пред

очите ми се спусна бяла мъгла и ухото ми писна. Мъжът ме пусна и аз се строполих назад на тревата.

— Казах ти да не я нараняваш! — просъска момичето.

Вратът ми пулсираше от силата на удара му, а болката в челюстта ми беше опустошителна. Чувствах някакво напрежение и в очните си дъна, но въпреки това се опитах да се изправя на крака. Той ме ритна, не достатъчно силно, за да ме нарани, но толкова, колкото да падна отново.

Останах да лежа на земята, взирайки се в небето, и осъзнах, че нямам никакъв шанс срещу тях.

— Не съм я наранил! Просто я укротях! — изръмжа мъжът и погледна надолу към мен. — И ако не се вразуми, ще пробвам пак, този път по-силно.

— Нека просто да я вкараме в колата — каза момичето напрегнато.

Той се наведе с намерението да ме вдигне, но аз отблъснах ръцете му. Лежах по гръб, готова да се браня. Не се опитвах да го ритна, но нямаше да му позволя да се доближи до мен.

В отговор мъжът ме ритна по прасеца достатъчно силно, за да ми причини остра болка и трябваше да стисна зъби, за да не изкрещя. След това сложи коляно върху корема ми, притискайки ме към земята, за да не мога да се съпротивлявам.

Когато се опита да ме сграбчи, аз блъснах отново ръцете му, но той успя да улови китките ми и да ги задържи в едната си ръка.

— Спри! — нареди мъжът. Опитах се да освободя ръцете си, но той ги стискаше толкова силно, че имах чувството, че всеки момент костите ми ще изпукат. — Просто спри! Ще дойдеш с нас, колкото и да се съпротивляваш!

— Не мисля така! — чух заплашителният глас на Фин, идващ от неизвестна посока.

Извих шия, опитвайки се да погледна зад мъжа, който ме беше приковал към земята, но момичето стоеше между тях. Най-накрая съгледах Фин и никога през живота си не съм била толкова щастлива да видя някого.

— О, по дяволите! — изпъшка момичето. — Ако не беше се боричкал толкова време с нея, вече щяхме да сме далече от тук.

— Тя беше тази, която се боричкаше с мен! — оправда се мъжът.

— А сега е ред да опиташ с мен! — изръмжа Фин, гледайки го свирепо. — Дръпни се от нея! *Веднага!*

— Фин, не можем ли просто да поговорим? — каза непознатата подкупващо, пристъпвайки кокетно към него, но той дори не я погледна. — Знам как гледаш на дълга си, но сигурно можем да уредим някак нещата.

Тя пристъпи още една крачка към Фин, но той я блъсна толкова силно, че тя се препъна и падна назад.

— Не искам да се бия с теб, Фин. — Мъжът пусна ръцете ми и махна коляното си от корема ми. Аз се възползвах от възможността да се опитам да го ритна в слабините, при което той се завъртя инстинктивно и отново ме удари силно през лицето.

Преди да успея дори да изругая, Фин беше върху него. Претърколих се настрани, притискайки с ръка удареното си лице, поради което не виждах много добре какво става.

Нападателят ми беше успял да се изправи на крака, но аз чувах ударите, които Фин сипеше върху него. Момичето скочи на гърба му в опит да го спре, но Фин я удари с лакът в лицето и тя се просна отново на земята, държейки разкъравения си нос.

— Достатъчно! — Мъжът се беше свил, държейки ръце пред лицето си, за да се предпази от още удари. — Приключихме! Махаме се оттук!

— Побързайте да го направите наистина! — изкрещя Фин. — И ако ви видя отново близо до нея, ще ви убия!

Мъжът тръгна към момичето, помогна ѝ да се изправи, после двамата се обърнаха и тръгнаха надолу по улицата към едно черно порше, което беше паркирано наблизко. Фин стоеше на тротоара пред мен и ги следеше с поглед, докато не видя колата да потегля с рязко ускорение. Когато се увери, че са си отишли, приглади косата си и ме погледна.

Аз все още лежах на земята и той коленичи до мен. Постави нежно длан върху ударената ми буза и аз почувствах леко парене, но досегът на ръката му беше прекалено приятен, за да я отблъсна.

Тъмните му очи бяха изпълнени с болка, докато ме оглеждаше и колкото и ужасно да беше онова, което бях преживяла, за нищо на света не бих искала да ми беше спестено, защото именно благодарение на тази случка сега той ме докосваше и ме гледаше по този начин.

— Съжалявам, че толкова се забавих. — Фин сви устни очевидно обвинявайки се, че не е дошъл по-скоро. — Спях и се събудих едва когато изпадна в паника.

— Облечен ли спиш? — попитах, гледайки обичайните му тъмни джинси и риза в тон с тях.

— Понякога. — Фин дръпна ръката си от лицето ми. — Знаех, че нещо се задава днес. Чувствах го, но не можех да го определя точно, защото нямах възможност да бъда толкова близо до теб, колкото бих искал. Не трябваше изобщо да спя.

— Не, не можеш да се обвиняваш. Аз сама съм си виновна за това, че излязох от вкъщи.

— Какво правеше тук? — Фин ме погледна с любопитство и аз извърнах глава смутена.

— Стори ми се, че те видях — признах тихо и лицето му помръкна.

— Трябваше да бъда тук — рече той едва чуто и след това се изправи. Протегна ми ръка и ми помогна да стана. Лицето ми леко се сгърчи, но се опитах да прикрия болката. — Добре ли си?

— Да, добре съм. — Направих усилие да се усмихна. — Малко ме боли, но иначе съм добре.

Той докосна отново бузата ми само с върховете на пръстите си, изпращайки тръпки по цялото ми тяло. Разгледа внимателно удареното място и след това срещнах очите му, тъмни и възхитителни. Именно в този момент осъзнах съвсем ясно, че съм „официално“ влюбена в него.

— Ще ти остане синина — промърмори Фин, отпускаяки ръка. — Съжалявам.

— Вината не е твоя — настоях аз. — Аз съм си виновна. Постъпих глупаво. Трябваше да се досетя... — Гласът ми заглъхна. Щях да кажа, че е трябвало да се досетя, че е опасно, но как бих могла да предположа това? Нямах никаква представа кои са тези хора. — Кои са те? Какво искаха от мен?

— *Витра* — изръмжа Фин и погледна мрачно надолу по пътя, сякаш очакваше да се появят при произнасянето на името им. Той обходи хоризонта напрегнато с поглед и след това сложи ръката си на кръста ми, побутвайки ме леко. — Хайде. Ще ти обясня в колата.

— В колата? — Заковах се на място, така че дланта му се притисна по-силно към кръста ми, докато накрая той осъзна, че нямам

намерение да ходя никъде. Ръката му се задържа на мястото си, но аз не можах да се насладя на това малко удоволствие, защото трябваше да му се противопоставя. — Няма да се кача в колата. Трябва да се прибера у дома, преди Мат да е разбрал, че ме няма.

— Не можеш да се върнеш там — каза Фин, сякаш се извиняваше за нещо, но гласът му прозвуча твърдо. — Съжалявам. Знам, че това противоречи на желанията ти, но там вече не си в безопасност. *Vitpra* те намериха и аз не мога да те оставя тук.

— Дори не разбирам какви са тези *vitpra* и освен това Мат... — Пристъпих неспокойно от крак на крак и погледнах назад към нашата къща.

Мат беше здраво момче, като за човек, но не бях сигурна дали можеше да се изправи срещу непознатите, които ме нападнаха. А дори и да можеше, не исках тези типове да се доближават до семейството ми. Ако нещо се случеше с Мат или Маги заради мен, никога нямаше да мога да си го простя.

— Уенди, трябва да побързаме — настоя Фин. Кимнах неохотно и му позволих да ме отведе.

Очевидно ми се беше притекъл на помощ тичешком, защото колата му все още беше паркирана пред дома му, две преки по-надолу. Небето започна да изсветлява. Знаех, че Мат всеки момент ще се събуди и затова ускорих крачка.

— Това ще разбие сърцето му — казах, преглъщайки бучката в гърлото си.

— Той би искал да бъдеш в безопасност — увери ме Фин и беше прав. Но Мат нямаше да знае, че ще бъда в безопасност. Той изобщо нямаше да подозира какво се е случило с мен.

— Имаш ли мобилен телефон? — попитах.

— Защо? — Фин продължаваше да се оглежда, докато вървахме към колата. Той извади ключовете от джоба си и натисна дистанционното, за да я отключи.

— Трябва да се обадя на Мат и да му кажа, че съм добре — отвърнах аз. Минавайки пред мен, Фин отвори пасажерската врата и я задържа отворена, докато се кача. Когато седна зад волана, аз се обърнах към него: — Е? Мога ли да му се обадя?

— Наистина ли го искаш? — Фин изглеждаше изненадан от въпроса ми, докато палеше колата.

— Да! Разбира се, че го искам!

Фин включи колата на скорост и потегли бързо. Целият град все още спеше, с изключение на нас. Той погледна към мен, очевидно разколебан. Най-накрая бръкна в джоба си и извади телефона.

— Благодаря ти — усмихнах му се с признателност.

Докато набирах номера, ръцете ми трепереха и почувствах пристъп на гадене. Това щеше да бъде най-трудният разговор в живота ми. Държах апарата до ухото си, заслушана в звъненето и се опитах да успокоя дишането си.

— Ало? — чух сънливият глас на Мат. Той още не се беше събудил и не знаеше, че ме няма. Не знаех дали това беше за добро или за зло. Затворих очи и си поех дълбоко въздух. — Ало?

— Мат? — рекох уплашена, че ще затвори, ако не кажа нещо.

— Уенди? — Той моментално се разсъни и в гласа му се доловиха нотки на паника. — Къде си? Какво става? Добре ли си?

— Да, добре съм. — Бузата все още ме болеше, но иначе бях добре. А дори и да не бях, не можех да му го кажа. — Ъ-ъ... обаждам ти се, защото... заминавам и исках да знаеш, че съм в безопасност.

— Какво значи „заминавам“? — Мат беше станал и ходеше из стаята си. Чух го да отваря вратата, а след това и вратата на моята стая. — Къде си, Уенди? Трябва да се прибереш веднага!

— Не мога, Мат! — Потърках челото си и въздъхнах разтреперана.

— Защо? Има ли някой с теб? Фин ли те отведе? — изстрелваше Мат въпросите си. На заден план чувах гласа на Маги, която също питаше нещо. Той беше събудил и нея, докато ме търсеше. — Ще убия този малък негодник, дори ако само те пипне с пръст.

— Да, с Фин съм, но не е каквото си мислиш — казах глухо. — Бих искала да мога да ти обясня всичко, но не мога. Фин обаче се грижи за мен. И ще направи така, че да съм в безопасност.

— Защо, каква опасност те грози? — рече Мат рязко. — Аз се грижа за теб? Защо правиш това? — Той си пое дълбоко въздух и се опита да се успокои. — Ако сме сбъркали нещо, можем да поправим нещата, Уенди. — Гласът му стана дрезгав от мъка и имах чувството, че ще ми се скъса сърцето. — Моля те, Уенди!

— Не сте направили нищо лошо. — По лицето ми запълзяха тихи сълзи и се опитах да преглътна буцата, която беше заседнала в

гърлото ми. — Нищо не сте сбъркали. Причината не е нито в теб, нито в Маги. Аз ви обичам и бих ви взела с мен, ако можех. Но не мога.

— Защо казваш непрекъснато „не мога“? Той насила ли те отведе? — изръмжа Мат. — Ще се обадя в полицията! Ще дойдем и ще те освободим!

— Не ме е отвел насила! — въздъгнах аз, питайки се дали не сбърках, като се обадох по телефона. Може би така направих нещата още по-тежки за него. — Моля те, не се опитвай да ме намериш. Няма да можеш и не искам да го правиш. Искам само да знаеш, че съм в безопасност, че ви обичам и че никога не сте сторили нищо лошо. Повярвай ми! Искам просто да бъдете щастливи.

— Уенди, защо говориш така? — Никога не бях чувала Мат толкова уплашен и не бях сигурна, но ми се струваше, че плаче. — Звучиш така, все едно никога няма да се върнеш. Не можеш да си отидеш завинаги. Ти... Каквото и да става, аз мога да се погрижа за теб. Ще направя всичко, каквото е необходимо. Само се върни, Уенди!

— Съжалявам, Мат, но не мога. — Избърсах очите си и поклатих глава. — Ще ти се обадя пак, ако мога. Но ако не се чуем повече, не се тревожи. Аз съм добре.

— Уенди! Спри да говориш така! — извика Мат. — Ти трябва да се върнеш! Уенди!

— Сбогом, Мат. — Затворих, докато крещеше името ми.

Въздъгнах дълбоко и си напомних, че това беше единственото, което можех да направя. Това беше единственият начин да ги държа настрана и в същото време да бъда в безопасност. Бях сигурна, че точно това искаше и Мат.

Ако знаеше какво става, той щеше да се съгласи с мен. Но това не променяше факта колко мъчително ми беше да се сбогувам с него. Да чувам болката и отчаянието му по телефона...

— Хей, Уенди. Ти постъпи правилно — увери ме Фин, но в отговор аз само подсмръгнах.

Той се пресегна и стисна леко ръката ми. При други обстоятелства това би ми доставило радост, но точно сега трябваше да положа огромни усилия да не се разхлипам неудържимо или да не повърна. Бършех сълзите си, но не можех да спра да плача.

— Хайде — каза Фин нежно. После ме прегърна през раменете и ме притегли към себе си. Отпуснах глава на рамото му и той ме

притисна още по-силно.

ФЬОРЕНИНГ

Поех си дълбоко дъх и най-накрая спрях да плача. Фин беше отдръпнал ръката си, но все още беше плътно до мен на предната седалка на колата. Когато го погледнах, той като че ли осъзна това и се отдалечи още малко.

— Какво става? — попитах аз. — Кои бяха тези хора? Защо трябва да бягаме?

Фин ме погледна за момент и сетне въздъхна.

— Това е много дълга история, която може най-добре да ти обясни майка ти.

— Майка ми? — Твърде дълго бях възприемала Ким като моя майка и не можех да си представя какво може да знае тя за това, но после се досетих, че той имаше предвид *истинската* ми майка. — Ще се срещнем ли с нея? Къде е тя? Къде отиваме?

— Фьоренинг — отвърна Фин. — Това е мястото, където живея... и където ще живееш и ти. — Той ми се усмихна леко с намерението да ме успокои и донякъде успя. — За съжаление то е на около седем часа път.

— Къде се намира?

— В Минесота, по поречието на Мисисипи в един много усамотен район — обясни Фин.

— И какво е това място Фьоренинг? — попитах, докато го наблюдавах.

— Нещо като град — каза Фин. — Замислено е да прилича на фамилно имение, като онези, в които живеят цели аристократични родове. Но в действителност е просто добре поддържана общност, охранявана с бариера.

— Там живеят ли и хора? — Вече се чудех дали ще мога да взема Мат при мен.

— Не и по начина, по който го разбираш ти. — Той се поколеба, преди да продължи и ме погледна с крайчеца на окоето си. —

Фьоренинг е обитаван единствено от *трил*, следотърсачи и *мансклиг*^[1]. Там живеят всичко на всичко около пет хиляди души, имаме бензиностанции, бакалия и училище. Това е една малка тиха общност.

— Боже мой! — възкликнах, отворила широко очи от изумление. — Искаш да кажеш, че това е цял град от... тролове? В Минесота? И е останал напълно незабелязан?

— Ние живеем много тихо — повтори Фин. — А и си имаме начини да накараме хората да не ни забелязват.

— Говориш като мафиот — коментирах аз и Фин се усмихна накриво. — Може би працате хората да спят с рибите^[2] или нещо такова?

— Внушението е много голяма сила — отвърна той и усмивката изчезна от лицето му.

— Значи ти владееш тази способност? — попитах внимателно. Нещо във въпроса ми като че ли го огорчи и както очаквах, той поклати глава. — Защо не?

— Аз съм следотърсач. Нашите способности са други. — Фин ме погледна и предугаждайки, че ще има и други въпроси, продължи: — По-необходими за проследяването. Внушението очевидно не е най-важното качество в това поле на дейност.

— А кои са нужните качества — продължих да упорствам аз и той въздъхна.

— Трудно е за обяснение. Това не са дори способности в чистия смисъл на думата. — Той се взираше през предното стъкло и се размърда на мястото си. — По-скоро е нещо като инстинкт или интуиция. Както хрътката следва миризма, само дето онова, което усещам, не е миризма. То е просто нещо, което *знам*. — Фин ме погледна, за да види дали разбирам какво ми говори, но аз го гледах безизразно. — Например, когато отиде да се срещнеш с онази жена... — (въпросната жена беше тази, която цял живот бях смятала за своя майка) — знаех, че си някъде далече и знаех, че нещо те измъчва.

— Ти усещаш кога съм разстроена? Дори когато не си около мен? — попитах.

— Докато те следвам, да — кимна Фин.

— А пък твърдеше, че не си екстрасенс — смотолевих аз.

— Не, само казах, че не мога да чета мисли и наистина не мога. — Сетне въздъхна и добави: — Никога не съм имал представа за какво

мислиш... Не долавям и всичките ти чувства. — Той забеляза смущението ми и продължи: — Само болката и страха. Аз трябва да бъда нащрек за ситуации, когато си в опасност, за да мога да ти помогна. Работата ми е да те защитавам и да те върна у дома.

— Как разбираш къде съм? Искам да кажа, преди да ме намериш?

— Майките обикновено пазят разни неща от времето, когато децата им са били бебета. Например, кичур коса — обясни Фин. — Аз долавям вибрациите от предмета, а и родителите по принцип имат обща представа къде са децата им. Когато се озова близо до теб, аз се натъквам на следата ти и това е всичко.

Обзе ме някакво топло чувство. Майка ми имаше неща за спомен от мен. Ким никога не беше съхранявала нещо мое, но някой друг го беше правил. Тя беше отрязала кичур от косата ми, когато съм била родена, и го беше пазила през всичките тези години.

— Затова ли ме зяпаше през цялото това време? — Спомних си как очите му бяха винаги приковани върху мен и как никога не разбирах какво се криеше зад тях.

— Да. — Нещо в отговора му ме смути. Не че лъжеше, а просто премълчаваше нещо. Помислих си дали да не го притисна, но имаше толкова много неща, които исках да науча.

— И... колко често правиш това? — попитах.

— Ти си ми единайсетата. — Фин ме погледна изучаващо и затова придадох на лицето си колкото може по-равнодушно изражение.

Бях малко изненадана от отговора му. Първо, работата му, изглежда, поглъщаше ужасно много време. Заради мен той беше живял в моя град две седмици и по някакъв начин бе успял да се запише в местното училище. От друга страна изглеждаше доста млад, за да е правил това единайсет пъти. И освен това беше смущаващо като си помислиш, че някъде там има толкова много подменени деца.

— Откога правиш това?

— Откакто навърших петнайсет — отговори Фин, изненадвайки ме за пореден път.

— На петнайсет? — Поклатих глава. — Не мога да повярвам. Искаш да кажеш, че си бил на петнайсет, когато родителите ти са те пратили по широкия свят да издирваш разни деца? И тези деца са ти се доверявали?

— Аз съм много добър в това, което правя — отвърна Фин невъзмутимо.

— И все пак. Всичко това ми се струва... нереално. — Умът ми отказваше да възприеме чутото. — И те всички ли тръгваха с теб?

— Да, разбира се — отговори той простичко.

— Винаги ли го правят? Искам да кажа с всеки? — продължих аз.

— Не, невинаги. Обикновено го правят, но невинаги.

— Но с теб винаги се връщат? — упорствах аз.

— Да. — Фин ме погледна отново. — Кое ти се струва толкова невероятно?

— Всичко ми се струва невероятно. — Напрегнах ума си, за да разбера какво ме смущаваше. — Чакай малко. Ти си бил на петнайсет? Значи никога... не си бил подменено дете. Това за всички ли се отнася? Как стават нещата при вас?

— Следотърсачите никога не са подменени. — Той се почеса по врата и сви устни. — Мисля, че е най-добре майка ти да ти обясни как стоят нещата с подменените деца.

— Защо следотърсачите никога не са подменени?

— Подготовката ни като следотърсачи трае много дълго — отговори Фин. — И младостта ни е предимство. Много по-лесно е да стигнеш до един тийнейджър, когато си тийнейджър, отколкото когато си на четирийсет.

— Изграждането на доверие е важна част от онова, което правите — отбелязах аз, докато в главата ми се въртяха някои нови подозрения.

— Да, така е — призна Фин.

— Значи на танците, когато се държа като пълен кретен, ти градеше доверие помежду ни? — казах аз натъртено.

— Не. Тогава поставях дистанция между нас. — Беше забил поглед в предното стъкло, а лицето му беше съвършено безизразно. — Не трябваше да те каня да танцуваме. Опитвах се да поправя грешката си. Нуждаех се от доверието ти, но всичко друго щеше да бъде подвеждащо.

Всичко, което се беше случило между нас, не беше истинско и той просто се беше опитвал да ме върне в общността. Задължението му беше да ме пази, да ме накара да го харесвам и когато бе забелязал

увлечението ми по него, просто ме беше сложил на мястото ми. Толкова болеше, че само преглътнах и се вторачих в прозореца.

— Съжалявам, ако съм те наранил — рече Фин тихо, виждайки огорчението ми.

— Не си го слагай на сърце — отвърнах хладно. — Просто си вършел работата си.

— Знам, че ме иронизираш, но наистина е така. — Той замълча за момент. — И все още я върша.

— Е, много си добър в нея. — Скръстих ръце и продължих да гледам през прозореца.

Не исках този разговор да продължава. Имах още един милион въпроси за какво ли не, но предпочитах да говоря с някой друг, който и да е той. Мислех си, че съм твърде неспокойна и развълнувана, за да заспя, но след един час път главата ми започна да клюма. Известно време се борех със съня, докато не си дадох сметка, че така времето щеше да мине по-бързо.

Когато отворих очи, слънцето грееше ярко над нас. Бях се свила на седалката, притиснала колене до гърдите си, и сега цялото ми тяло беше схванато. Огледах се и се протегнах, опитвайки да раздвижи скования си врат.

— Мислех си, че ще проспие цялото пътуване — рече Фин.

— Колко още остава? — прозях се аз и се отпуснах на седалката, подпирайки колене на таблото.

— Не много.

Пейзажът се беше променил, обграждаха ни почти отвесни хребети, обрасли с високи дървета. Пътят минаваше през хълмове и долини и гледката беше поразително красива. Най-накрая Фин намали скоростта и завихме, поемайки към върха на един стръмен хълм. Шосето се виеше между дърветата и между тях виждах река Мисисипи, прорязала пътя си между възвишенията и чукарите.

Голяма метална порта препречи пътя ни, но когато стигнахме до нея, пазачът кимна на Фин и ни махна да минем. Когато бяхме от другата страна, видях красиви къщи, накацали по склоновете и сгушени сред дърветата.

Имах някакво странно усещане. Като че ли къщите бяха повече, отколкото можех да видя в действителност. Всички те бяха луксозни и

съвършено разположени, така че да откриват възможно най-красивата гледка.

Спряхме пред една импозантна сграда, надвиснала застрашително над отвесен склон. Беше съвършено бяла, обвита с изящни диви лози, а стената, която гледаше към реката, беше цялата в прозорци. И макар да бе поразително красива, тя създаваше впечатлението, че не стъпва върху достатъчно здрави основи и всеки момент ще се сгромоляса в пропастта.

— Какво е това? — Откъснах за миг очи от къщата, за да погледна Фин. Той ми се усмихна по онзи начин, който обикновено ме караше да потръпвам.

— Това е крайната точка на нашето пътуване. Добре дошла у дома, Уенди.

Бях отраснала в заможно семейство, но никога не бях виждала нещо подобно. Това беше аристократичен дом. Фин ме поведе към къщата, но аз така и не можех да повярвам, че наистина произхождам оттук. Никога не се бях чувствала толкова малка и незначителна през целия си живот.

Естествено, очаквах на вратата да се появи иконом, но вместо това я отвори едно момче. Изглеждаше горе-долу на моите години, с пясъчно руса коса, която падаше на палави кичури върху челото му. Беше много привлекателно, но в това нямаше нищо чудно, защото в подобна къща не можеха да живеят грозни хора. Беше твърде съвършена.

Първоначално момчето имаше леко изненадан вид, но като видя Фин, на лицето му се изписа разбиране и се усмихна широко.

— О, боже мой. Ти трябва да си Уенди. — Той отвори масивната врата, за да вляза.

Фин ме пусна да мина първа, което ме накара да се почувствам малко неловко. Освен това бях смутена от начина, по който това момче ме гледаше, особено като се имаше предвид, че бях по пижама и бузата ми беше посинена. Непознатият беше облечен като всяко друго момче в училище — или поне в частно училище — което ми се струваше странно. Като че ли щеше да бъде по-нормално да го заваря пременен в смокинг рано сутринта.

— Ъ-ъ, да — смотолевих в отговор.

— О, извинявай, аз съм Рис. — Той опря пръст в гърдите си и след това се обърна към Фин. — Не ви очаквахме толкова скоро.

— Случиха се някои неща — обясни Фин неангажирано.

— Много бих искал да остана и да си побъбрим, но се отбих само за малко вкъщи да обядвам и вече закъснявам за училище. — Рис ни погледна смутено, сякаш търсеше извинение от нас. — Елора е долу в гостната. Нали знаете как да я намерите?

— Аз, да — отвърна Фин, кимвайки.

— Добре. Съжалявам, че трябва да изхвърча така. — Рис се усмихна стеснително и взе чантата си, която лежеше до вратата. — Радвам се, че се запознахме, Уенди. Със сигурност ще имаме шанса да прекараме повече време заедно.

Щом Рис излетя през вратата, аз се осмелих да се огледам къде съм попаднала. Подовете бяха мраморни, а от тавана висеше огромен кристален полилей. От мястото, където стоях, през витражните прозорци откъм гърба на къщата се откриваше поразителна гледка. Всичко от пода до тавана беше от стъкло, през което се виждаха върховете на дърветата и реката, която носеше течението си долу под нас. Почувствах, че ми се завива свят, въпреки че бях далече от стъклената стена.

— Хайде. — Фин тръгна пред мен и зави по един декадентски обзаведен коридор, докато подтичвах зад него.

— Кой беше този? — прошепнах аз, сякаш стените имаха уши. По тях бяха окачени картини, сред някои от които разпознах платна на големи художници.

— Рис.

— Да, разбрах, но... той брат ли ми е? — попитах. Бях вече решила, че в него имаше нещо лукаво и затова се надявах да нямаме роднинска връзка.

— Не. — Това беше всичко, което Фин каза по темата. Изведнъж той рязко свърна към някаква стая. Тя беше в самия ъгъл на къщата и затова две от стените ѝ бяха изцяло от стъкло. Една от вътрешните стени беше с камина и над нея имаше портрет на внушителен възрастен господин. Другата вътрешна стена беше покрита с лавици с книги. Стаята беше обзаведена с елегантни старинни мебели, а пред камината имаше тапицирана с кадифе кушетка.

С гръб към нас, на един стол в ъгъла седеше жена. Тъмната ѝ рокля се спускаше плавно, също както косата върху раменете ѝ. Пред нея имаше триножник с голямо платно. Картината беше завършена само отчасти, но изглежда, на нея беше изобразен пожар с гъсти кълба от дим, издигащи се между разбити полилеи.

Тя продължи да рисува още няколко минути, докато стояхме там. Погледнах към Фин, но той само поклати глава, като че ли се опитваше да ме спре, преди да дам израз на някакво негодувание. Беше стиснал ръце зад гръба си и стоеше скован и изправен като войник.

— Елора? — каза Фин предпазливо и аз останах с впечатлението, че по някаква причина тя го плашеше. Това беше колкото обезпокояващо, толкова и странно. Защото той нямаше вид на човек, който може да бъде сплашен от някого.

Когато жената се обърна да ни погледне, дъхът ми секна. Беше много по-възрастна, отколкото очаквах, може би прехвърлила петдесетте, но в нея имаше нещо поразително красиво и изтънчено. Очите ѝ бяха големи и тъмни и можеше да се предположи, че в младостта си е била неустойимо привлекателна. Докато я гледах, дори не можех да повярвам, че е истинска.

— Фин! — Гласът ѝ беше ангелски чист и в тона ѝ прозвуча приятна изненада. С изящно движение тя се изправи бързо и Фин леко ѝ се поклони. Смутена, аз направих несръчен опит да повтора същия почтителен жест, което я накара да се разсмее. Жената гледаше Фин, но беше вдигнала ръка към мен. — Това тя ли е?

— Да. Тя е. — В гласа му имаше нотки на гордост. Той ме беше довел тук и аз започвах да разбирам, че това бе по нечия много специална молба.

Когато пристъпи напред, тя изглеждаше още по-достолепна и царствена. И пленителна. Краят на полите ѝ се завъртя елегантно около краката, създавайки впечатлението, че не стъпва по земята, а се носи във въздуха.

Когато се приближи, ме огледа внимателно. Погледът ѝ издаваше известно неодобрение, когато се спря на пижамата ми и калните петна от боричкането по коленете ми, но когато видя синината на бузата ми, тя сви устни.

— О, боже. — Очите ѝ се разшириха от изненада, но в израза на лицето ѝ нямаше съчувствие. — Какво се е случило?

— *Витра* — отвърна Фин със същото презрение както преди.

— О? — Елора повдигна вежди. — Кой по-точно?

— Джен и Кира — каза Фин.

— Разбирам. — Елора остана замислена известно време, пригладжайки несъществуващите гънки на роклята си. Въздъхвайки уморено, тя погледна Фин. — Сигурен ли си, че са били само Джен и Кира?

— Така смятам — рече той и се замисли съсредоточено. — Не видях никакви следи от другите, а и те щяха да повикат подкрепление, ако имаше още някой наблизо. Много им се искаше да вземат Уенди със себе си. Джен дори упражни насилие над нея.

— Виждам това. — Елора погледна отново към мен. — Но въпреки това пак си красива. — В гласа ѝ прозвуча нещо като страхопочитание и аз почувствах как страните ми пламват. — Името ти е Уенди, нали?

— Да, госпожо — казах, усмихвайки се притеснено.

— Какво обикновено име за такова необикновено момиче. — За миг тя изглеждаше недоволна, след това се обърна към Фин: — Отлична работа. Можеш да се оттеглиш, докато разговарям с нея. Но стой наблизо. Ще те повикам, когато ми потрябваш.

Фин отново се поклонил леко и излезе от стаята. Неговата почтителност ме караше да се чувствам неловко, защото не знаех как да се държа с нея.

— Аз съм Елора и не очаквам да ме наричаш другояче. Знаем, че всичко това сега ти идва прекалено много. Помня, когато и аз се върнах тук за първи път. — Усмихна се и поклати леко глава. — Беше толкова объркващо. — Аз кимнах, защото не знаех какво друго да направя, а тя махна неопределено с ръка към стаята. — Седни. Имаме толкова много да си говорим.

— Благодаря. — Неуверено приседнах на края на канапето, страхувайки се, че ако седна нормално, то ще се разбие или ще поддаде под тежестта ми.

Елора тръгна към кушетката и полегна на нея, оставяйки роклята си да пада свободно наоколо. Беше подпряла главата си с ръка и ме наблюдаваше напрегнато и с интерес. Очите ѝ бяха тъмни и красиви, но колкото и да беше странно, в тях като че ли имаше нещо познато. Напомняха ми за диво животно, хванато в клетка.

— Не съм сигурна дали Фин ти е обяснил това, но аз съм твоята майка — каза Елора.

[1] От *mänsklig* (швед.), човешко същество, *Homo Sapiens*. — Б.пр. ↑

[2] Перифраза на реплика от филма „Кръстникът“: „Лука Брази спи с рибите“. Според сицилианския жаргон, когато се казва, че някой спи с рибите, това означава, че е убит и тялото му е хвърлено в морето. — Б.ред. ↑

8 СЕМЕЙСТВО

Това беше невъзможно. Искаше ми се да я поправя. Трябваше да има някаква грешка. Не беше възможно да съм родена от толкова зашеметяващо и изящно създание. Косата ѝ беше като от коприна, а моята, както ми бяха казвали и преди, приличаше на тел за миене на съдове. Не беше възможно да имам нещо общо с нея.

— О, виждам, че не го е направил — рече Елора. — От смаяния израз на лицето ти разбирам, че ти дори не ми вярваш. Но нека те уверя, че твоята самоличност е извън всякакво съмнение. Аз лично избрах семейство Евърли за теб и сама те оставих при тях. Фин е най-добрият следотърсач, с когото разполагаме, така че не е възможно да си някоя друга освен дъщеря ми.

— Съжалявам — запънах се аз неловко. — Не съм искала да поставям думите ви под съмнение. Аз просто...

— Разбирам. Ти все още се възприемаш като човешко същество. Но това скоро ще се промени — обеща Елора. — Фин разказа ли ти нещо за *Трил*?

— Всъщност не — казах, страхувайки се да не му навредя по някакъв начин.

— Сигурна съм, че искаш да ме попиташ много неща, но нека първо ти обясня всичко и ако все още имаш въпроси, ще ми ги зададеш, като свърша. — В гласа на Елора се бяха появили студени нотки и аз се съмнявах, че ще намеря кураж да я питам за каквото и да е било.

— *Трил* по същество означава трол, но ти сама разбираш, че това понятие е остаряло, донякъде унищително и в никакъв случай не отговаря на истината. — Елора направи широк жест с ръка към стаята с цялата ѝ изтънченост и елегантност и аз кимнах разбиращо с глава. — Ние имаме родствена връзка с хората, но сме по-хармонични от тях. Притежаваме способности, ум и красота, които далеч превъзхождат тези на човешките същества.

Има две съществени неща в начина ни на живот като *трилове*, които ни разграничават от хората — продължи Елора. — Ние искаме да водим тих живот, общувайки със земята и със себе си. Работим върху усъвършенстването на способностите си, за да направим живота си по-добър, да се защитаваме и да съхраним нещата, които са ни скъпи. Посвещаваме целия си живот на това. Единствената цел на съществуването на *Фьоренинг* е да запази и да укрепи нашия стил на живот.

Другата разлика, макар и не толкова голяма, е начинът, по който поддържаме този живот. — Тя погледна замислено през прозореца. — Човешките деца имат своите училища и пансиони, но там тях ги подготвят за робско съществуване. Ние не искаме това. Ние искаме единствено пълна и безусловна свобода. Това е причината за подмяната на деца.

Тази практика е претърпяла промени, защото и ние сме се променяли. Подменените деца са били по-здрави, по-образовани и по-богати от връстниците си, които не са напускали *Трил* — каза Елора. — Най-накрая всяко новородено дете е било подменяно. Днес ние можем лесно да постигнем равнището на живот на хората, но не виждаме причина да го правим. За да поддържаме това ниво, ние трябва да се разделим със спокойствието и комфорта на нашата общност и да прекарваме живота си, вършейки робски труд.

Ние оставяме децата си в по-образовани и заможни човешки семейства. Приемните деца прекарват едно охолно детство, което е най-голямото предимство на този свят, и след това се връщат с наследството на техните приемни семейства, осигурявайки необходимите средства на нашето общество. Това, разбира се, не е единствената ни цел, но животът, който можем да си позволим, в голяма степен се дължи именно на тази практика. Парите, които ще получиш от твоето приемно семейство, ще ти позволят да живееш добре през останалата част от живота си.

— Почакайте! Съжалявам, знам, че не трябва да ви прекъсвам, но... — Облизах устните си и тръснах глава. — Трябва само да си изясня няколко неща.

— Разбира се — каза Елора, но гласът ѝ преливаше от жлъч.

— Когато съм била бебе, вие сте ме оставили на непознати хора, за да имам хубаво детство, добро образование и да се върна с пари.

Правилно ли съм разбрала?

— Да. — Елора повдигна вежди, сякаш подканяйки ме да попитам още нещо.

Толкова ми се искаше да изкрещя, че цялата треперех. Но все още се страхувах от нея. Тя ме погледна така, сякаш можеше мислено да ме скърши на две, затова само завъртях пръстена на палеца си и кимнах разбиращо. Родната ми майка ме беше захвърлила при една луда жена, която се беше опитала да ме убие, само защото Елора не искаше да работи и се нуждаеше от средства.

— Да продължа ли? — попита тя, без дори да се опита да прикрие снизхождението в гласа си. Кимнах покорно. — Дори не помня докъде бях стигнала. — Махна с ръка, давайки воля на раздражението си. — Ако имаш някакви други въпроси, предполагам, че можеш да ги зададеш сега.

— Кои са *витра*? — попитах, опитвайки се да потисна гнева си към нея. — Не разбрах какви са те и какво искаха от мен.

— Фьоренинг е обитаван от *трил*. — Елора посочи града с ръка. — Понятието *трил* е близко до смисъла на думата племе или родова общност. Ние сме тролове и през годините броят ни постепенно е намалявал. Някога сме били многолюдни, но сега сме останали по-малко от половин милион на цялата планета.

Ние сме една от най-големите оцелели общности, но не и най-голямата — продължи Елора. — *Витра* са враждебна на нас фракция, която вечно воюва с нас — или като привлича хората ни на тяхна страна, или като просто се отървава от тях.

— Значи *витра* искат да живея с тях — сбърчих аз нос. — Защо, какво мога да направя за тях?

— Аз съм кралицата. — Елора замълча за момент, за да ми даде възможност да осмисля онова, което беше казала. — Ти си принцесата. Ти си единственото ми дете и наследник.

— Какво? — Почувствах, че челюстта ми е увиснала отворена.

— Ти си принцесата — повтори Елора със снизходителна усмивка. — Един ден ще бъдеш кралица, а да си водач на *трил* е голяма отговорност.

— Но ако не съм тук, няма ли просто да намерите моя заместничка? Искам да кажа, че кралица ще има, дори и мен да ме няма — казах, търсейки смисъл във всичко това.

— Нещата не са толкова прости. Ние не сме създадени равни — рече Елора. — Ние имаме много по-големи способности от другите. Ти вече познаваш внушението, потенциалът ти е много по-голям. *Витрийците* също са надарени със способности. И ако можеха да те привлекат на тяхна страна, това значително би променило баланса на силите.

— Казвате, че притежавам сила? — Повдигнах иронично вежди.

— Ще имаш такава — поправи ме Елора. — Точно затова трябва да живееш тук, да опознаеш расата си и да заемеш мястото, което ти се полага.

— Добре. — Поех си дълбоко въздух и прокарах ръка по долнището на пижамата ми.

Всичко, което бях чула, не ми изглеждаше реално. Идеята да бъда кралица ми се струваше абсурдна. Та аз бях просто една непохватна тийнейджърка.

— Фин ще бъде около теб, за да те пази. Което е благоразумно, при положение че те търсят. — Елора сложи ръка върху гънките на роклята си, без да ме поглежда. — Сигурна съм, че имаш още много въпроси, но ще получиш отговорите с течение на времето. Защо сега не отидеш да се измиеш?

— Почакайте — казах аз неуверено с изтънял глас. Тя вдигна глава, гледайки ме с презрение. — А... къде е баща ми?

— О! — Елора погледна настрана през прозореца. — Мъртъв е. Съжалявам. Това се случи скоро след като се роди.

Фин ми беше обещал различен живот тук, но в действителност не виждах никаква съществена разлика. Истинската ми майка изглеждаше почти толкова студена, колкото и другата, а и в двата ми живота баща ми беше мъртъв.

— И освен това аз нямам пари — размърдах се аз неловко.

— Разбира се, че нямаш — съгласи се Елора, сякаш бях казала нещо крайно нелепо. — И вероятно няма да имаш достъп до твоя попечителски фонд, докато не навършиш двайсет и една, но с малко внушение това може да се случи и по-скоро. Фин ми каза, че си доста напреднала с това.

— Какво? — Поклатих глава. — Не. Дори не знам да имам попечителски фонд.

— Аз умишлено избрах семейство Евърли заради богатството им — заяви Елора хладно.

— Да, знам, че сте ги избрали заради парите им, защото не е възможно да е било заради душевното им здраве. — Сведох поглед, осъзнавайки сарказма в думите си, но след това побързах да излея мъквата си: — Баща ми се самоуби, когато бях на пет и затова застраховката му живот не беше изплатена. Майка ми не е работила дори и един ден през живота си, а през последните единайсет години е в психиатрична клиника, което сериозно подяде средствата ѝ. Освен това похарчихме купища пари за нови къщи и частни учители. Не може да се каже, че сме бедни, но и далеч не сме толкова богати, колкото си мислите.

— Престани да казваш „ние“. Те не са част от теб — каза рязко Елора и се надигна. — Какво говориш? Евърли бяха едно от най-богатите семейства в страната. Не е възможно да си ги оставила съвсем без средства.

— Не знам колко пари имаме... тоест *имат*, но ние не живеем... Ъ-ъ... искам да кажа, не съм останала с впечатлението да са особено богати. — В този момент почти крещях от огорчение. — И освен това вие не ме слушате, аз имах *ужасно* детство! Жената, която трябваше да ми бъде майка, се опита да ме убие!

Елора беше по-смутена от признанието ми, че семейството ми не е особено богато, отколкото от това, че Ким се е опитала да ме убие. Тя замълча за момент, сетне въздъхна дълбоко.

— О, значи тя е била от онези.

— Какво означава това? — попитах, вече кипяща от гняв заради нехайния и бездушен тон, с който посрещна новината за извършения над мен опит за убийство. — Една от онези?

— Е, добре. — Елора поклати глава, сякаш не бе искала да каже това. — От време на време се случва някоя майка да разбере. Понякога те нараняват детето или го убиват.

— Чакайте малко! Значи вие сте знаели, че може да бъде убита — сопнах се аз и се изправих. — Знаели сте, че мога да умра и въпреки това сте ме оставили там? Било ви е все едно какво ще се случи с мен?

— Не ставай толкова мелодраматична — Елора завъртя очи. — Това е начинът, по който живеем. Рискът е много малък и това се

случва изключително рядко. Очевидно е, че си оцеляла. Никой не е пострадал.

— Никой не е пострадал? — Дръпнах нагоре пижамата си, за да покажа белега, който минаваше през корема ми. — Аз бях на шест години и ми направиха шейсет шева. Но според вас никой не е пострадал.

— Поведението ти е достойно за съжаление! — Елора стана от кушетката и махна с ръка, сякаш ми даваше знак да си вървя. — Това не е начинът, по който една принцеса може да се държи.

Исках да възразя, но не успях да кажа нито дума. Реакцията ѝ ме накара да се почувствам някак странно замаяна. Оставих горнището на пижамата да падне над корема ми, а Елора се плъзна към прозореца. Сключи пръсти пред гърдите си и се загледа навън. Не каза нито дума, но минута по-късно на вратата се появи Фин.

— Нуждаете ли се от нещо, Елора? — Фин направи лек поклон към обърнатата с гръб фигура, но тя, изглежда, можеше да го вижда, дори когато не гледаше към него.

— Уенди е уморена. Заведи я до стаята ѝ — нареди Елора неуверено. — Погрижи се да има всичко, от което се нуждае.

— Разбира се. — Фин ме погледна. Тъмните му очи ми вдъхваха утеха и макар да знаех, че това просто влизаше в задълженията му, почувствах облекчение заради това, че е до мен.

Той тръгна към вратата и аз побързах да го последвам. Обгърнах раменете си с ръце в опит да успокоя нервите си. Мислите ми летяха хаотично и не можех да си представя как е възможно да съм част от всичко това.

Но Елора беше права. Наистина трябваше да се измия и може би след няколко часа съм всичко щеше да изглежда по-добре. Но се съмнявах в това.

Фин ме поведе по една вита стълба и след това по някакъв дълъг коридор. Накрая отвори масивна дървена врата, зад която трябваше да е стаята ми. Беше просторна, с високи сводести тавани и една изцяло стъклена стена, която я караше да изглежда още по-голяма.

В средата ѝ имаше огромно легло с колони, но всичко друго беше модерно обзаведено. Лаптоп, телевизор с плосък екран, компютърни игри, iPod и всичко друго, което можеше евентуално да ми потрябва. Фин отвори вратата на гардероба, в който вече имаше дрехи. След това

отвори друга врата и запали осветлението, показвайки ми моята лична баня, която приличаше повече на съоръжение в спа курорт.

— Откъде знаеш къде е всичко? — попитах. Той като че ли познаваше тази къща много добре и докато си мислех за него, нервите ми сякаш се отпуснаха.

— Отсядам тук от време на време — отвърна Фин нехайно.

— Какво? Защо? — Изведнъж ме обзе жесток пристъп на ревност при мисълта, че той може да е обвързан с Елора по някакъв перверзен начин. Смущаваше ме фактът, че почитта, която показваше към нея, като че ли беше повече от необходимата.

— За да осигурявам защита. Майка ти е много могъща жена, но не е всемогъща — обясни Фин неясно. — И тъй като съм следотърсач, мога да установявам връзка с нея. Предусещам евентуалните опасности и ѝ се притичвам на помощ, ако е необходимо.

— Ако е необходимо? — В този момент не ме интересуваше особено дали Елора можеше да стане жертва на шайка жестоки мародери, но ако „замъкът“ ѝ ставаше обект на чести нападения, трябваше да знам това.

— Ще ти помогна да свикнеш с нещата. Всички знаем, че не всичко тук е свършено. Стаята на Рис е надолу по коридора. Моята и тази на Елора са в другото крило. — Фин напълно беше пренебрегнал въпроса ми.

Определено се чувствах по-добре, знаейки, че ще бъде наблизко. Не мислех, че ще мога да се справя, ако трябваше да остана в тази къща с тази жена. Макар и зашеметяващо красива и могъща, в нея нямаше никаква топлина.

Досега дори нямах представа, че се нуждая от подобно нещо. През всичките години, през които бях отблъсквала Маги и дори Мат, не знаех колко много се нуждаех от обич.

— Ъ-ъ... твоя ли е заслугата за това? — Махнах с ръка към модерното обзавеждане наоколо.

— Не. Рис се погрижи за стаята ти. — Фин не проявяваше интерес към скъпата техника около нас. — Доколкото знам, за дрехите ти отговаряше Уила. Ще се запознаеш с нея по-късно.

— Значи Рис не ми е брат? — попитах отново. Не можех да си обясня какво правеше той тук. Бяхме се видели само за малко, но изглеждаше приятен и нормален.

— Не. Той е *манскиг* — отговори Фин, сякаш това обясняваше нещата.

— Какво означава това? — рекох, сбръчквайки чело.

— Това означава, че не ти е брат — каза Фин уклончиво и пристъпи към вратата. — Има ли нещо друго, от което се нуждаеш, преди да си тръгна?

Решението му да си тръгне толкова скоро ме огорчи, особено когато се чувствах толкова самотна и объркана, но нямах причина да го задържам повече. Все още обгърнала раменете си, поклатих глава и седнах на леглото. Вместо да си тръгне, Фин остана на мястото си и ме погледна.

— Ще се справиш ли? — попита, гледайки ме изпитателно.

— Не знам — признах аз. — Нещата изобщо не са такива каквито очаквах. Всичко е много по-величествено и по-плашещо, отколкото си бях представяла. Просто... имам чувството, че съм попаднала във филма „Дневниците на принцесата“, само дето Джули Андриус се оказа крадла^[1].

— Хм — промърмори Фин разбиращо и тръгна към мен. Седна на леглото и скръсти ръце пред гърдите си. — Знам, че този начин на живот е труден за проумяване за някои.

— Те са измамници, Фин. — Преглътнах с усилие. — Това е всичко. Аз съм просто средство да измъкнат пари от едно богато семейство. Но в случая са се излъгали, защото семейството ми изобщо не е толкова богато.

— Мога да те уверя, че ти означаваш много повече за нея, много повече — каза Фин, гледайки ме напрегнато. — Елора е изтънчена жена и не ѝ е лесно да показва чувствата си. Но е добра жена. И независимо дали имаш пари или не, ти ще получиш своето място тук.

— Знаеш ли колко пари имам? — попитах.

— Да — отвърна Фин почти неуверено. — Елора ме накара да проверя финансовото ти състояние, докато те следях.

— Колко? — настоях аз.

— Интересува те твоя попечителски фонд и какво е наследството ти или на каква стойност възлиза състоянието на твоя опекун и на брат ти? — Лицето на Фин беше съвършено безизразно. — Чистата стойност? Ликвидните активи? Включваш ли недвижимите имоти като къщата в Хамптънс, която все още притежават? Парите в брой?

— Няма значение — казах, поклащайки глава. — Аз просто... Елора беше убедена, че сме богати и ми беше любопитно как наистина стоят нещата.

— Да. Вие наистина сте богати — отвърна Фин. — Дори повече, отколкото Елора първоначално смяташе. — Кимнах и погледнах в краката си. — Живеехте доста под стандарта си.

— Мисля, че Маги е смятала, че така ще бъде по-добре за мен, а Мат никога не се е интересувал особено от пари. — Продължих да се вирам в краката си и най-накрая вдигнах глава към Фин. — Те биха ми дали всичко. Те биха ми дали всичко, стига да го поискам. Но аз никога няма да взема нищо от тях, нито за себе си и определено не и за Елора. Моля те, предай й това, когато се върнеш при нея.

Бях очаквала той да възрази, но реакцията му ме изненада. На устните му трепна лека усмивка и колкото и да беше чудно, изглеждаше горд с мен. Аз осъждах техния начин на живот и очаквах от него да се впусне да го брани, но вместо това той одобряваше поведението ми.

— Ще й предам — рече, все още усмихнат. — Но точно сега се нуждаеш от душ. След това ще се почувстваш по-добре.

Фин ми помогна да се настаня в стаята си. Дрешникът беше огромен, но той знаеше точно къде са пижамите ми. Научи ме как да спускам щорите на прозорците, което ставаше с дистанционно, и как да си служи с доста сложния душ.

Щом си тръгна, аз седнах на края на ваната и се опитах да се успокоя. Помислих си, че Мат и Маги бяха единствените хора на света, които ме обичаха заради мен самата и че сега аз трябваше да открадна от тях. Дори това да не беше точно кражба. Знаех, че с готовност щяха да ми дадат всичко, което поискам, и от това още повече ме болеше.

[1] Джули Андрюс, английска актриса, изпълняваща ролята на кралица Кларис Реналди във филма „Дневниците на принцесата“, Дисни, 2001 г. — Б.пр. ↑

9

НОСТАЛГИЯ

Когато излязох изпод душа, загърната в пухкава хавлия, с изненада видях на леглото ми да седи Рис. Беше взел моя iPod — онзи, който бях намерила в стаята си — и бърникаше нещо по него. Покашлях се високо, защото очевидно не ме беше чул да излизам от банята.

— О, здравей! — Той остави iPod-а и стана широко усмихнат, а очите му весело проблясваха. — Извинявай. Не искам да преча. Просто ми се щеше да видя как си и дали ти харесва тук.

— Ами, не знам. — Косата ми беше в ужасен безпорядък и затова прокарах пръсти през влажните си кичури. — Твърде рано е да се каже.

— А харесват ли ти нещата? — попита Рис, махвайки с ръка към стаята. — Избрах всичко, което ми харесва на мен, макар да знам, че това звучи малко самомнително. Обърнах се за помощ и към Рианон, защото тя е момиче, но въпреки това е трудно да избираш разни неща за някого, когото никога не си виждал.

— Не, всичко изглежда чудесно. Справил си се много добре. — Потърках очи и се прозях.

— О, извинявай. Сигурно си уморена. — Рис стана от леглото. — Съжалявам. Току-що свърших училище и нямах възможност да дойда при теб по-рано. Но... да. Ще те оставя да си починеш.

— Почакай. Току-що си свършил училище? — Сбърчих чело, докато се мъчех да се ориентирам в нещата. — Означава ли това, че си следотърсач?

— Не. — Сега беше негов ред да изглежда объркан. — Аз съм манкс. — Когато видя озадачения израз на лицето ми, той се поправи. — Извинявай, това е съкратено от *мансклиг*.

— Какво, по дяволите, означава това? — попитах, изгубила вече търпение.

— Ще ти обяснят това по-късно. — Рис сви рамене. — Е, а сега ще те оставя да си починеш. След това ако не съм в стаята си, ще бъда долу в кухнята, където смятам да приготвя нещо за хапване.

— Щастлив ли си тук? — изтърсих аз, преди да си дам сметка колко грубо звучи това. Очите му срещнаха моите само за миг, като че ли разкривайки нещо, но сетне той сведе поглед.

— Защо да не съм щастлив? — попита сухо. Прокара ръка по копчинените ми завивки, взирайки се напрегнато в тях. — Имам всичко, което може да иска едно момче. Видеоигри, коли, играчки, пари, дрехи, слуги... — Гласът му постепенно заглъхна, но след това на лицето му бавно се появи усмивка и той вдигна очи към мен. — А сега имам принцеса, чиято стая е на няколко метра от моята. Аз съм не просто щастлив, аз съм във възторг!

— Аз не съм принцеса. — Поклатих глава и прибрах кичур коса зад ухото си. — Не и в истинския смисъл на думата. Искам да кажа... аз току-що дойдох тук.

— А на мен ми приличаш на принцеса. — Начинът, по който ме гледаше, ме смути, затова сведох поглед, не знаейки какво друго да направя.

— Ами ти? — Все така навела глава, аз повдигнах леко очи. Усмивката, която се появи на устните ми, загатваше флирт, но не ме беше грижа. — Ти някакъв принц ли си?

— Едва ли — засмя се Рис и смутено прокара пръсти през пясъчно русата си коса. — Мисля, че трябва да те оставя да се облечеш. Готвачът довечера ще отсъства, затова аз трябва да се погрижа за вечерята.

Той се обърна и тръгна надолу по коридора, подсвирквайки си някаква мелодия, която не разпознах. Затворих вратата, горейки от желание да разбера какво се случва около мен. Аз бях принцеса трол на някаква лицемерна империя, а от другата страна на коридора живееше *мансклиг*, каквото и да означаваше това.

Живеех в удивителна разкошна къща, обитавана от студени бездушни същества и за да бъда допусната в нея, трябваше да ограбя единствените хора, които ги беше грижа за мен. Фин, разбира се, също беше тук, но той ми беше дал ясно да разбера, че интересът му към мен е чисто делови.

Започнах да ровя из дрешника си, търсейки какво да облека. Повечето дрехи ми се струваха твърде шикозни за мен. Не че до този момент бях носила парцали или нещо подобно. Всъщност ако майка ми... тоест, ако Ким не беше полудяла и не я бяха отвели, това щяха да бъдат точно дрехите, които щеше да се очаква от мен да нося. Само луксозни неща на престижни модни къщи. Най-накрая успях да намеря една семпла пола и риза, които донякъде отговаряха на стила ми на обличане.

Умирах от глад и затова, решавайки да се възползвам от предложението на Рис, тръгнах към кухнята. С босите си стъпала усещах студените керамични плочи на пода и колкото и да беше странно, до този момент никъде в цялата къща не бях видяла нито черги, нито килими.

Никога не съм обичала да чувствам под краката си килим или каквото и да е било друго. Спомних си за дрешника си и се замислих, че макар да беше претъпкан, в него нямаше никакви обувки. Може би това беше нещо типично за *триловете* и тази мисъл ми подейства някак странно утешително. Все пак бях част от нещо.

Стълбите водеха направо към фойайето, но вляво от тях, под крилото, в което ме бяха настанили, се намираще всекидневната. Една полустена с камина я отделяше от елегантната трапезария. Мебелите тук изглеждаха ръчно изработени и бяха тапицирани в бяло. Подовете бяха от гладко дърво в златисти тонове. Но цялостното разположение беше такова, че да насочва погледа към стъклената стена и възхитителната гледка отвъд нея.

— Хубаво местенце, нали? — чух гласа на Рис. Обърнах се и го видях да стои зад мен усмихнат.

— Да. — Обходих стаята с одобрителен поглед. — Елора определено има вкус.

— Така е. — Рис сви рамене. — Сигурно обаче си гладна. Хайде, ще ти забъркам нещо в кухнята. — Той тръгна към трапезарията и аз го последвах. — Но онова, което ще ти приготвя, вероятно няма да ти хареса. Предполагам, че и ти си падаш по здравословните храни като всички останали, нали?

— Ами-и, не знам. — До този момент не бях се възприемала като някаква фанатичка на тема здраве, но по принцип харесвах

органичните и растителните продукти. — Може да се каже, че харесвам естествените храни.

Той кимна разбиращо и ме поведе към красиво обзаведената трапезария и оттам към просторната кухня. В нея имаше две професионални готварски печки, два огромни хладилника от неръждаема стомана, един гигантски кухненски остров в средата и повече шкафове, отколкото беше възможно да са им нужни. Рис тръгна към хладилника и извади оттам бутилка „Маунтин Дю“^[1] и още една с минерална вода.

— Вода? — Той ми подаде бутилката и аз я поех. — Не ме бива много в готвенето, но какво да се прави. Готвачът отсъства днес, както ти казах.

— Колко често идва готвачът? — попитах. Бях впечатлена от персонала, с който разполагаха тук.

— На непълен работен ден е. — Рис отпи от чашата си с „Маунтин Дю“, сетне я сложи на плотта, отиде при хладилника и започна да рови в него. — Всъщност идва само през уикендите, когато обикновено правим приеми. Не знам какво яде Елора през седмицата, но аз лично съм на принципа „оправяй се сам“.

Облегнах се на острова, отпивайки от водата. Обстановката ми напомняше за кухнята в къщата ни в Хамптънс, където Ким се беше опитала да ме убие, макар и да беше по-малка. Ако не я бяха откарали в психиатрична клиника, вероятно и ние щяхме да имаме такава. Всъщност бях сигурна, че самата тя е отраснала с такава кухня.

Маги лесно можеше да си позволи такъв стандарт. Красива къща с бавачка, която да се грижи за Мат и мен. Можеше да притежава най-луксозните коли и да плаща на всяко училище, което се опиташе да ме изключи. Но тя никога не беше протестирала срещу наказанията ми, защото навярно смяташе, че са справедливи и по някакъв начин ще ми послужат като урок.

В действителност Маги бе решила, че да се грижи за мен е по-важно от това да пръска пари. Тя беше направила избор, който далеч не беше по силите на майка ми.

— Нали харесваш гъби *шийтаке*? — прекъсна мислите ми Рис. Ръцете му бяха пълни с всевъзможни зеленчуци.

— А... да, обичам гъби. — Изправих се, за да видя какво друго беше извадил от хладилника — все неща, които харесвах.

— Чудесно! — Рис се усмихна и изсипа продуктите в кухненската мивка. — Ще ти направя най-вкусните китайски зеленчуци, които някога си опитвала.

Той започна да реже продуктите и аз предложих да му помогна, но ми беше отказано. През цялото време Рис ми говореше разпалено за мотоциклета си, който беше получил миналата седмица. Опитвах се да поддържам разговора, но всичко, което знаех за моторите, беше, че са бързи и че това ми харесва.

— Какво правите тук? — Фин влезе в кухнята леко намусен.

Косата му беше влажна, очевидно скоро беше взел душ, и от него се носеше ухание на трева като след дъжд, но още по-сладостно. Той мина покрай мен, без дори да ме погледне, и тръгна към печката, където Рис беше сложил всички продукти в един уок тиган върху котлона.

— Зеленчуци по китайски! — обяви Рис тържествено.

— Виж ти! — Фин се надвеси над рамото му и огледа критично съставките в тигана. Рис се отдръпна малко, така че Фин да може да се пресегне и да си вземе нещо. Той го помириша и след това го пъкна в устата си. — Е, не е толкова лошо.

— Направо ми се подкосиха краката! — Рис сложи ръка на сърцето си и на лицето му се изписа израз на престорено удивление. — Нима моята храна получи одобрението на най-педантичния кулинарен критик в страната?

— Не. Просто казах, че не е толкова лошо. — Фин поклати глава, за да покаже, че не е особено впечатлен от актьорските заложи на Рис и тръгна към хладилника да си вземе бутилка вода. — И съм сигурен, че Елора е много по-педантичен кулинарен критик, отколкото аз някога ще бъда.

— Вероятно е така, но тя никога не ми е позволявала да ѝ готвя — призна Рис, докато разклащаше тигана със зеленчуците.

— Наистина не трябва да му позволяваш да ти готви — рече Фин, поглеждайки ме за първи път. — Веднъж без малко да ме отрови.

— Човек не може да се отрови от портокал! — възрази Рис, поглеждайки назад към него. — Това просто е невъзможно! А дори и да е възможно, аз само ти *подадох* портокала. Не съм имал и най-малката възможност да му направя нещо.

— Не мога да знам това. — Фин сви рамене. На лицето му се прокрадваше усмивка и аз виждах, че му беше забавно да дразни Рис.

— Ти дори не яде половината, която бях докоснал. Само обели портокала и изхвърли кората! — Рис бе изгубил търпение. Той вече не гледаше тигана, докато се мъчеше да ни убеди в невинността си и не забеляза пламъка, който се надигна от него.

— Храната гори — Фин кимна към печката.

— По дяволите! — Рис наля чаша вода и я плисна в тигана, а аз започнах да се питам дали онова, което готвеше, щеше да става за ядене, когато приключеше с него.

— Видя ли какво прави? — Фин ме погледна и се усмихна. — Ти добре ли си?

— Да, всичко е наред — кимнах аз.

— Добре. — Той застана до мен и ми се стори, че иска да ми каже нещо, но после се отказа. Затова само кимна и излезе от кухнята.

Резултатът от готвенето на Рис беше доста посредствен, но аз все пак хапнах малко. Той дръпна два стола до кухненския остров и обясни, че се храни в трапезарията само когато е абсолютно наложително. Сетне заля обилно порцията си с някакъв сос, който не миришеше особено апетитно. Докато се хранеше, надигаше енергично чашата си с „Маунтин Дю“, докато аз едва-едва отпивах от водата си.

— Как ти се струва? — Рис кимна към чинията ми със зеленчуци, които с мъка преглъщах.

— Много е вкусно — излъгах аз. Той действително се беше постарал и сините му очи показваха колко е горд с кулинарното си постижение. Затова не можех да го разочаровам. И за да докажа, че всичко е наред, си взех още малко и се усмихнах.

— Добре. Не е лесно човек да ви сготви нещо. — Рис гребна щедро от чинията си. — Но не разбирам как го ядеш това ей така без нищо.

— Аз пък не разбирам как го ядеш с този сос — отвърнах, сбръчквайки нос при миризмата, която се носеше наоколо.

— Всекиму своето — засмя се Рис от сърце. Когато наведе глава над масата, пясъчно русата му коса падна на очите му и той я бръсна настрани.

— Значи... ти познаваш Фин доста добре? — попитах предпазливо, набождайки една гъба на вилицата си.

Закачките им отпреди малко бяха събудили любопитството ми. Фин очевидно харесваше Рис, макар да не одобряваше готвенето му, а аз никога не бях виждала Фин да харесва някого. Може би донякъде симпатизираше на Патрик, но мисля, че това беше по-скоро начин да се сближи с мен. Той открито презираше Мат и въпреки че почиташе Елора и ѝ се подчиняваше, не знаех какви са чувствата му към нея.

— Може да се каже. — Рис сви рамене, сякаш не беше се замислял за това. — Той прекарва много време тук.

— Колко много? — попитах аз колкото може по-нехайно.

— Не знам. — Той си взе от храната и се замисли. — Трудно е да се каже. Щъркелите непрекъснато са в движение.

— Щъркелите?

— Да, имам предвид следотърсачите. — Рис се усмихна смутено. — Нали знаеш, че малките бебета ги донасят щъркелите. Е, тук това правят следотърсачите. Затова ние им викаме щъркели. Но зад гърба им, така да се каже.

— Разбирам. — Замислих се как ли наричаха хората като мен, но реших, че моментът не е подходящ да задавам такива въпроси. — Значи те често отсъстват?

— О, да. Те почти непрекъснато са по нечии дири, а Фин е особено търсен, защото е много добър в работата си — обясни Рис. — А когато се върнат, повечето от тях отсядат у някои от най-влиятелните семейства. Фин например идва тук от пет години. А когато го няма, някой друг обикновено е на негово място.

— Значи той е нещо като бодигард?

— Да, нещо такова — кимна Рис.

— Но защо са им нужни бодигардове? — попитах, мислейки си за портата от ковано желязо и охраната, която ни беше допуснала да влезем във Фьоренинг. Спомних си също за скъпата алармена система при входната врата и си казах, че всички тези мерки за сигурност са твърде сериозни за една малка общност, скрита сред хълмовете и скалите. Може би причината се криеше във *витра*, но не посмях да попитам.

— Тя все пак е кралица. Това е стандартна процедура — отговори Рис уклончиво и заби поглед в чинията си. Той се опита да скрие тревогата си, преди да съм я забелязала, и ми се усмихна с усилие. — Е, как се чувстваш като принцеса?

— Честно ли? Не толкова възхитително, колкото си мислех, че трябва да бъде — отвърнах аз и се засмях от сърце.

Когато приключихме с вечерята, Рис поразтребих набързо кухнята, като ми обясни, че на следващия ден прислужницата ще се погрижи за останалото. След това ме разведе из къщата, показвайки ми нелепите антики, които се предаваха от поколение на поколение.

В една стая имаше само портрети на предишни крале и кралици. Когато го попитах кой от тях е моят баща, Рис само поклати глава и ми отговори, че няма никаква представа.

Най-накрая се разделихме. Той ми каза, че имал да пише някакво домашно и освен това трябвало да си ляга, защото на другия ден се налагало да става рано за училище.

Полувах се още малко из къщата, но не видях нито Фин, нито Елора. Известно време се развличах с техниката в стаята ми, но това бързо ми омръзна. Неспokoйна и отегчена, най-накрая се опитах да заспя, но следобеда бях спала твърде дълго.

Ужасно ми беше мъчно за дома. Копнеех за познатия комфорт на неголямата ни къща с всичките ми обикновени неща. Ако си бях вкъщи, Мат щеше да седи във всекидневната, четейки книга под светлината на настолната лампа.

А сега вероятно седеше в кухнята, вторачен в телефона, или обикаляше някъде с колата. Навярно вече беше намерил Патрик и го беше заплашил, че ще му причини нещо лошо. Маги пък сигурно си беше изплакала очите и бях сигурна, че Мат обвиняваше себе си за това.

Истинската ми майка е някъде из къщата, или поне така предполагах. Тя ме беше изоставила при хора, за които не е знаела нищо, освен че са богати, макар да е допускала, че съществува риск да бъде убита. Случвало се понякога, както ми обясни самата тя. И когато се върнах след всичките тези години, дори не ме прегърна, нито пък изглеждаше особено щастлива да ме види.

Всичко в тази къща беше прекалено голямо и цялото това празно пространство между вещите създаваше впечатлението, че съм попаднала на необитаем остров. Някога си бях мечтала точно за това — да бъда на мой собствен остров, но сега, когато нещо подобно ми се беше случило, се чувствах самотна и объркана.

Бях сигурна, че всички тук премълчават нещо. Всеки път, когато им задавах някакъв въпрос, получавах половинчати или неясни отговори, след което бързо сменяха темата. За престолонаследничка на едно кралство бях доста зле информирана.

[1] Вид безалкохолна напитка на „ПепсиКо“. — Б.пр. ↑

10

ПРЕДЧУВСТВИЕ

След като спях цяла нощ на пресекулки, най-накрая станах и се приготвих за деня. Започнах да обикалям из къщата, но без да търся нещо определено. Опитах се да стигна до кухнята, но завих по грешен коридор и се загубих. Рис ми беше дал някои разяснения за разположението на къщата, но очевидно не бяха достатъчни. Той ми беше казал, че сградата се състои от две внушителни крила, разделени от величествен централен вход. Всички официални събития се провеждаха в южното крило, където имаше помещения със заседателни маси, бална зала, голяма трапезария, кабинети и тронна зала. Там бяха и стаите на персонала, и спалнята на кралицата.

Северното крило беше по-скромно. В него се намираше и моята стая, няколко спални за гости, една всекидневна, кухня и гостна. Аз бродех из него, отваряйки разни врати, и проучвах какво има зад тях. Доколкото можех да преценя, в тази къща имаше не по-малко стаи, отколкото в хотел „Холидей Ин“ и при това те бяха доста по-шикозни. Най-накрая намерих ателието на Елора, но нея я нямаше там.

Продължих нататък и се опитах да отворя вратата от другата страна на коридора, но тя не помръдна. Това беше първата заключена стая, на която се натъквах, любопитството ми беше събудено. По-логично беше да се заключват помещенията в южното крило, където се извършваше официалната дейност.

За късмет знаех едно-друго за отварянето на секретни брави. За да не бъда изключена, на няколко пъти бях прониквала в училищни кабинети, откъдето крадах документи. Но не препоръчвам това никому, защото в крайна сметка се оказваше безполезно.

Извадих една фиба от косата си и се огледах. Не видях никого, както не бях видяла никого през целия ден, и се заех с отварянето на бравата. След няколко безуспешни опита, накрая усетих нещо в ключалката да поддава и завъртях дръжката.

Вратата се отвори бавно и аз надникнах вътре, очаквайки да попадна в кралската баня или нещо подобно. Никой не ми изкрещя да се махам, затова побутнах вратата още малко и пристъпих вътре. За разлика от другите стаи, тази беше съвършено тъмна.

Опипвайки стената, най-накрая намерих ключа на осветлението и го натиснах. Стаята приличаше на голям склад. Нямаше прозорци и стените бяха тъмнокафяви. С една-единствена крушка на тавана на нея й липсваше великолепието на останалата част от къщата, освен това тук нямаше никакво обзавеждане.

Но беше пълна с картини. Не окачени по стените, а струпани една върху друга, запълващи цялото налично пространство. Първоначално предположих, че това са платна, за които не се е намерило място в стаята с кралете и кралиците, но после видях, че между тях нямаше нито един портрет.

Взех първото под ръка, което представляваше красива картина на новородено дете, завито в синьо одеяло. Посегнах към друго платно, на което беше нарисувана Елора във възхитителна бяла рокля, но много по-млада и дори по-красива. И въпреки целия й блясък очите й бяха тъжни и като че ли пълни с разкаяние.

Задържах картината на около една ръка разстояние, за да я разгледам по-добре, и открих нещо — тук се забелязваше същият стил, същите щрихи и мазки на четката като при картината с бебето. Взех друга картина за сравнение и откритието ми се потвърди.

Всичко в тази стая беше дело на един художник.

Спомних си за ателието на Елора и за картината, върху която я бях видяла да работи. На нея се виждаше някакъв тъмен дим и полилеи. Не можех да бъда сигурна, но допусках, че тези платна са нейни, струпани безразборно едно върху друго и заключени. В това нямаше никакъв смисъл!

Прехвърлих още няколко с нарастващо недоумение и след това видях един портрет, който накара сърцето ми да спре. Взех го и не се изненадах, че ръцете ми трепереха.

На него бях изобразена аз, горе-долу на същата възраст, на която бях, но облечена по-красиво. Носех прелестна бяла свободно падаща дълга рокля, но отстрани тя беше съдрана, откривайки тънка линия червена кръв. Косата ми беше хваната отзад, но не достатъчно здраво, защото няколко непокорни кичура вече се бяха освободили.

На картината аз лежах по корем върху парапета на мраморна тераса. Подът ѝ беше осеян с парчета стъкло, които блестяха като диаманти, но аз като че ли не ги забелязвах. Ръката ми беше протегната към някаква тъмна бездна на забвението.

Но онова, което ме изненада най-много, беше лицето ми. Изглеждаше сковано от ужас.

След като дойдох на себе си, осъзнах нещо още по-обезпокояващо. Лицето на тази картина изглеждаше точно като мен. А аз бях дошла тук едва вчера. Невъзможно беше Елора да е нарисувала нещо с такива подробности само двацет и четири часа след запознанството ни.

И как бе възможно да предаде образа ми с такава точност, без никога да сме се срещали?

— Трябваше да предположа, че шпионираш наоколо — каза Фин зад гърба ми и така ме стресна, че изтървах картината.

— Аз... аз се загубих — заекнах и когато се обърнах, го видях да стои на вратата.

— В заключена стая? — Той повдигна вежди и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не, аз... — Опитах се да скалъпя някакво нескопосано обяснение, но сетне се отказах. Вместо това вдигнах картината — онази, на която протягах ръка към нищото — и я задържах така, че да я види. — Какво е това?

— Прилича на картина и ако заключената врата не е била достатъчно ясен знак за теб, то нека добавя, че не е твоя работа — каза Фин, макар тонът му да не беше особено гневен. Във всеки случай бях сигурна, че Елора щеше да бъде много по-ядосана, ако ме беше заварила тук.

— Това съм аз — отбелязах, почуквайки многозначително по картината.

— Може би. — Той поклати глава, сякаш не беше убеден в твърдението ми.

— Не, това не беше въпрос. Аз съм — натъртих разпалено. — Какво правя тук?

— Нямам ни най-малка представа — въздъхна Фин. — Не съм я рисувал аз.

— Елора ли е? — попитах аз и приех мълчанието му за отговор. — Защо ѝ е да рисува подобно нещо? И как го е направила? При положение че се срещнахме едва вчера.

— Тя те е родила. Срещали сте се и преди — отвърна Фин сухо.

— Да, когато съм била бебе. Но това не се брой. — Махнах с ръка към него, но отказах да сменя темата. — Защо е нарисувала това нещо? Или по-точно всички тези неща?

— Докато ми задаваш безбройните си въпроси за тази стая, запита ли се поне веднъж защо е заключена? — Фин ме гледаше строго. — Мина ли ти през ума, че Елора може би не иска хората да видят тези неща?

— Да, мина ми. — Погледнах отново към картината, пренебрегвайки забележката му. — Но това съм аз. И затова имам право да знам.

— Логиката ти е погрешна. Ти нямаш права над мислите на другите хора само защото са свързани с теб — каза той. — Също както и аз нямам право над твоите заради това, че се отнасят до мен.

— Ти смяташ, че мисля за теб. — Опитах се да скрия червенината, която изби по бузите ми, и тръснах глава. — Просто ми кажи какво става.

— Добре. Но излез оттук, преди Елора да ни намери. — Той се отдръпна от вратата, правейки ми път да мина.

Наложи се да прескоча картините, които бях разместила, но той не ме накара да ги върна на мястото им, което беше добре, защото едва ли щях да успея. В стаята цареше пълен безпорядък и платната на практика бяха струпани произволно.

Щом излязох, Фин побърза да затвори вратата и провери дали е здраво заключена.

— И така? — казах, гледайки го в очакване. Той беше с гръб към мен, все още зает с бравата.

— И така, това е личната стая на Елора. — Фин се обърна към мен и посочи вратата. — Не влизай там. И не докосвай нещата ѝ.

— Съжалявам. — Бях свела поглед в краката си, чувствайки вина и срам за това, че ми се караха като на дете. — Но не разбирам какво толкова тайно има в това? Защо изобщо ги рисува, ако после ще ги крие?

— Картините ѝ те стреснаха, нали? — попита Фин.

— Е... да, но само защото...

— Именно. — Той тръгна надолу по коридора и аз го последвах.
— Тя ги рисува, защото е принудена.

— Какво имаш предвид? — сбърчих аз чело. — Искаш да кажеш, че се подчинява на някакъв творчески импулс? — Колкото повече мислех за това, толкова по-непонятно ми изглеждаше. — Елора не ми се вписва особено добре в образа на художник, който следва вдъхновението си.

— И действително не е такава — въздъхна Фин. — Тя има предварително знание. Ако щеш, наречи го предчувствие.

— Какво? Искаш да кажеш, че вижда в бъдещето? — попитах скептично.

— Нещо такова. — Сетне той поклати глава, сякаш не беше доволен от отговора си. — Тя не го вижда. Само може да го рисува.

— Чакай. — Заковах се на място, а той направи още няколко крачки, преди да се обърне и да ме погледне. — Казваш, че всички тези картини са от бъдещето?

— Към времето, когато са били рисувани, да — кимна Фин. — Някои от тях са стари и вече са се сбъднали.

— Но това означава, че онази картина, на която съм аз, е от бъдещето! — посочих с ръка назад към стаята. — Какво значи това? Какво правя там?

— Не зная. — Той сви рамене, сякаш не беше се замислял над това. — Нито пък Елора знае.

— Как е възможно да не знае — казах аз саркастично. — Нали тя я е рисувала.

— Да, и единственото, което знае, е онова, което е нарисувала — обясни Фин, говорейки бавно. — Тя не вижда нищо. Просто взима четката... и нещата започват да изплуват върху платното. Или поне това знам аз.

— Но защо е било нужно да ме рисува толкова уплашена?

— Просто така се е получило — отвърна Фин тъжно. Въздъхвайки тежко, той тръгна отново по коридора. — И точно затова стаята е заключена.

— Какво искаш да кажеш? — Аз припнах след него.

— Хората искат да узнаят повече за картините й, но тя няма необходимите отговори — рече Фин. — Други я молят да им нарисова

някакъв конкретен отрязък от бъдещето и Елора не може да го направи. Тя няма контрол над онова, което вижда.

— Какъв е смисълът на това тогава? — попитах недоверчиво.

— Тя смята, че е наказание.

— За какво?

— Всеки има нещо, за което да бъде наказван. — Фин поклати неопределено глава.

— Значи... тя няма никаква представа какво ще се случи с мен? Или как да го предотврати?

— Не.

— Това е ужасно — промълвих по-скоро на себе си. — Това е дори по-лошо, отколкото да не знаеш нищо.

— Несъмнено. — Фин ме погледна и забави крачка, а след това спря.

— Ще мога ли и аз да правя това? Да рисувам бъдещето? — попитах.

— Може би да, а може би не. — Той ме гледаше по онзи тих изпитателен начин и ако не се безпокоях за надвисналата над мен участ, сигурно отново щях да усетя в стомаха ми да пърхат пеперуди.

— Знаеш ли какви ще бъдат моите способности? — казах.

— Не. Само времето ще покаже. — Фин погледна настрани, взирайки се в нищото. — Но предвид произхода ти, вероятно ще бъдат много големи.

— Кога ще знам това със сигурност?

— По-късно. След като започне обучението ти и може би когато станеш малко по-голяма. — Фин се усмихна едва-едва. — Очакват те много неща.

— Какви например?

— Какви ли не. — Той се усмихна по-широко и тръгна отново. — Хайде. Искам да ти покажа нещо.

11

ТАЙНАТА ГРАДИНА

Фин ме поведе. Минахме покрай кухнята и поехме по коридор, за който дори не знаех, че съществува. През една странична врата излязохме навън на тясна пътека, застлана с чакъл и опасана с висок жив плет. Тя се виеше около къщата, сетне слизаше надолу покрай скалите, докато накрая ни отведе до красива градина. Част от нея беше потънала в дълбоката сянка, която хвърляха къщата и терасата, надвиснали отгоре, но останалата ѝ част се къпеше под топлата ясна светлина на слънцето.

Тухлена стена, обрасла с буйни лози, скриваше градината от останалата част на света. Тревата беше осеяна с розови, пурпурни и сини цветя, а тук-там се виждаха туфи от мъхести пълзящи растения. Пътеката се спускаше под наклон и в един момент аз се подхлъзнах и вероятно щях да падна, ако Фин не ми беше протегнал ръка. Почувствах да ме залива приятна топлина, но щом запазих равновесие, ръката му веднага се отдръпна. Въпреки това отказах да се разделя със спомена за приятното усещане от досега му.

— Как е възможно това? — попитах аз, докато наоколо сред дърветата прелитаха птици и пеперуди. — Сега не е сезонът на нито едно от тези цветя. Те не би трябвало да цъфтят.

— Те винаги цъфтят, дори и през зимата — рече Фин, сякаш това обясняваше нещата.

— Но как? — повторих аз.

— Магия — усмихна се той и продължи напред.

Вдигнах глава към къщата, която се издигаше над нас. От мястото, където стоях, не виждах нито един от прозорците. Градината беше направена на съвършено място, оставайки скрита сред дърветата. Това беше тайна градина.

Фин вървеше пред мен и аз се забързах да го настигна. Вятърът свиреше в дърветата, а плиськът на реката отекваше сред отвесните скали наоколо, но над всичко това се чуваше нечий смях. Заобиколих

живия плет и видях поток, който съвсем неочаквано падаше под формата на малък водопад.

Скоро открих, че смехът идва от две извити каменни пейки. На едната от тях лежеше Рис и се смееше, гледайки към небето, а Фин стоеше до него и се любуваше на блещукащото наблизко езеро. Едно момиче, може би малко по-голямо от мен, седеше на другата пейка с бутилка „Маунтин Дю“ в ръката. Косата ѝ беше блестяща и червена, очите ѝ искряха в зелено, а усмивката ѝ беше неспокойна. Когато ме видя, тя стана и леко пребледня.

— Идваш съвсем навреме, Уенди — каза Рис с глупава усмивка и се надигна на пейката. — Ние имаме представление. Рианон тъкмо се канеше да ни каже азбуката с оригване.

— О, боже мой, Рис, не е вярно! — възрази момичето с пламнало от смущение лице. — Просто пих твърде бързо и се извиних! — Рис прихна отново, а тя ме погледна засрамено. — Съжалявам. Рис може да бъде такъв идиот понякога. Искях да направя по-добро първо впечатление.

— Всичко е наред — отвърнах. Не бях свикнала някой да се опитва да ме впечатли, а пък и тя определено изглеждаше приятна.

— Както и да е, Уенди, това е Рианон, момичето от съседната къща. — Рис направи жест с ръка, представяйки ни една на друга. — Рианон, това е Уенди, бъдещата владетелка на всичко наоколо.

— Здравей, радвам се да се запознаем. — Тя остави напитката си и пристъпи към мен, подавайки ми ръка. — Слушала съм толкова много за теб.

— О, нима? Какво например? — попитах аз. Рианон се огледа безпомощно, търсейки някаква подкрепа от Рис, но той само се засмя. — Всичко е наред. Само се шегувах.

— О, съжалявам. — Тя се усмихна смутено.

— Хайде, Рианон, седни и се отпусни малко. — Рис потупа мястото до себе си, опитвайки се да я успокои. Тя се чувстваше неловко заради мен и аз все още не можех да свикна с тази мисъл.

— Това ново ли е? — обърна се Фин към Рис, сочейки езерото.

— Ами-и, да — кимна Рис. — Мисля, че Елора го е направила, докато те нямаше. Тя украсява всичко заради онова, което предстои.

— Хм — каза Фин неангажирано.

Отидох сама да разгледам езерото и водопада. Логично беше водопадът бързо да пресуши езерото, защото в него не се вливаше никакъв друг поток. Но колкото и невъзможно да изглеждаше, водната повърхност проблясваше ведро под слънцето. Всъщност тук доста неща изглеждаха невъзможни.

Рис продължи да дразни Рианон за какво ли не, а тя все така се червеше и се извиняваше заради него. Закачките им приличаха на здравите отношения между брат и сестра и аз неволно си спомних за Мат.

Седнах на пейката срещу тях и Фин се настани до мен. Разговорът се водеше главно от Рис, а от време на време Рианон го прекъсваше, когато той казваше някои абсолютно неверни неща, или пък се извиняваше, когато ѝ се струваше, че е груб. Но той не се държеше грубо. Беше забавен и духовит, благодарение на което всички се чувстваха по-отпуснати.

Понякога Фин ме поглеждаше и казваше нещо тихо, докато Рис и Рианон спореха ожесточено. И при всеки от тези случаи аз чувствах коляното му да докосва леко моето.

В началото си мислех, че това се случва съвсем случайно заради обстоятелството, че седяхме близо един до друг, но после открих, че той действително се накланяше към мен. Движението беше почти неуловимо и вероятно щеше да остане незабелязано от Рис и Рианон, но не и от мен.

— Ти си такава напаст! — оплака се Рианон, когато Рис я замери с едно цвете. Тя го завъртя в ръцете си, възхищавайки се на красотата му. — Нали знаеш, че не можеш да късаш тези цветя. Елора ще те убие, ако разбере.

— За какво мислиш? — попита ме Фин, понижавайки глас. Аз се наведох към него, за да мога да го чувам по-добре, и тъмните му очи срещнаха моите.

— Красива е — усмихнах се аз, махвайки с ръка към градината, но не можех да откъсна очи от него.

— Искан да ти покажа, че не всичко тук е студено и плашещо — обясни Фин. — Искан да видиш нещо топло и красиво. — На устните му играеше лека усмивка. — Въпреки че, когато не си наоколо, тук не е толкова красиво.

— Мислиш ли? — попитах аз, опитвайки се да придам на гласа си по-съблазнителни нотки, но напълно се провалих. Фин се усмихна широко и сърцето ми едва не изскочи от гърдите.

— Съжалявам, че прекъсвам времето ви за игра — каза Елора зад нас. Гласът ѝ не беше силен, но някак отекваше във всичко наоколо.

Рис и Рианон веднага спряха да се боричкат и останаха да седят сковано, гледайки надолу към езерото. Фин небрежно се отдръпна от мен, сякаш за да се извърне към Елора. А начинът, по който ме гледаше тя, по някаква причина ме караше да се чувствам виновна, макар да бях напълно уверена, че не бях сторила нищо лошо.

— Не сте прекъснали нищо — увери я Фин, но зад спокойните му думи долових известна нервност. — Ще се присъедините ли към нас?

— Не, благодаря. — Елора огледа градината с неодобрение. — Трябваше да говоря с теб.

— Бихте ли искали да ви оставим насаме? — предложи Рис, а Рианон вече се беше надигнала от пейката.

— Не, не е нужно. — Елора вдигна ръка и Рианон се изчерви и седна отново на мястото си. — Утре вечер ще имаме гости. — Очите ѝ се насочиха отново към Рис и Рианон и момичето като че ли се сви под погледа ѝ. — Вярвам, че вие двамата ще намерите начин да бъдете полезни.

— Когато дойдат, аз ще отида при Рианон — предложи Рис жизнерадостно. Тя му кимна, давайки да се разбере, че този отговор ѝ е достатъчен.

— А ти ще се присъединиш към нас. — Елора ми се усмихна някак смутено. — Ще дойдат наши много добри семейни приятели и очаквам от теб да им направиш добро впечатление. — Сетне тя погледна напрегнато Фин, което продължи толкова дълго, че накрая самата аз се почувствах неловко, но той кимна в знак, че е разбрал какво се очаква от него. — Фин ще има грижата да те подготви за вечерта.

— Добре — кимнах, решавайки, че е по-добре все пак да кажа нещо.

— Това е всичко. Продължете заниманията си. — Елора се обърна и се отдалечи с развети зад нея поли, но дълго след това никой

не каза нищо.

Фин въздъхна, а Рианон почти потръпна от облекчение. Тя беше по-ужасена от Елора дори и от мен и аз се питах какво беше сторила тази жена, за да ѝ вдъхне такъв страх. Само Рис като че ли се окопоти веднага след тръгването ѝ.

— Не знам как издържаш на онова, което прави с теб, Фин. — Рис поклати глава. — Щях да се побъркам от ужас, ако тя влизаше така в моята глава.

— В главата ти няма нищо, за да има нужда да влиза в нея — коментира сухо Фин, ставайки, а Рианон се засмя нервно.

— Какво ти каза тя все пак? — настоя Рис. Фин изтупа панталоните си от полепналата по тях трева и пръст, но не каза нищо. — Фин? Какво ти каза тя?

— Не е нещо, което се отнася до теб — смъмри го Фин тихо и сетне се обърна към мен. — Готова ли си?

— За какво? — попитах глуповато.

— Има много неща, за които трябва да се погрижим до утре вечер. — Той погледна уморено към къщата и след това отново към мен. — Хайде, по-добре е да започваме.

Докато вървахме, аз изведнъж осъзнах, че всеки път, когато Елора си тръгнеше, аз отново можех да дишам. Не си давах сметка за това, докато бях с нея, но усещането беше, че е изсмукала всичкия кислород от стаята. Поех си дълбоко въздух и обгърнах раменете си с ръце, за да спра ледената тръпка, която пробяга по тялото ми.

— Добре ли си? — попита Фин, забелязвайки смущението ми.

— Да, всичко е наред. — Прибрах няколко къдрици зад ушите си, но в общи линии бях благодарна, че все още можех да вървя. — Е... какво става между теб и Елора?

— Какво имаш предвид? — Фин ме погледна с крайчеца на окото си.

— Не знам — свих аз рамене, мислейки си за онова, което беше казал Рис, след като тя си отиде. — Забелязах, че тя те гледа дълго и напрегнато и ти като че ли разбираш какво е искала да ти внуши. — И в момента, в който изрекох това, проумях за какво ставаше дума. — Това е една от нейните способности, нали? Да говори в главата ти? Нещо подобно на това, което правя аз, но не толкова манипулативно. Защото тя просто ти казва какво да направиш.

— Тя дори не ми казва какво да правя. Просто говори — поправи ме Фин.

— Защо не говори на мен по този начин? — попитах.

— Не беше сигурна дали притежаваш необходимата възприемчивост. И освен това, ако не си свикнал с такова нещо, да чуваш нечий глас в главата си, може да бъде доста объркващо — обясни Фин. — Пък и не й е нужно да го прави.

— Но с тебе й е нужно? — Забавих крачка и Фин направи същото. — Там в градината тя ти каза нещо тайно за мен, нали? — Фин замълча и аз видях, че обмисляше дали да не ме излъже.

— Отчасти, да — призна Фин.

— Тя може ли да чете мисли? — попитах, леко ужасена от тази възможност.

— Не. Малцина могат. — Той ме погледна с крива усмивка. — Тайните ти са в безопасност, Уенди.

Влязохме в трапезарията и Фин се захвана да ме подготви за вечерята. Оказа се, че не съм чак такъв отявлен социопат и имам някаква бегла представа за добри обноски. Инструкциите на Фин се свеждаха до съвсем тривиални неща, като например винаги да казвам „моля“ и „благодаря“, но в същото време ме посъветва да си държа устата затворена, когато е възможно.

Мисля, че задачата му беше не толкова да ме инструктира за вечерята, колкото да ме надзирава. Тайните неща, които Елора му беше казала, бяха просто предупреждение да ме държи под око, защото в противен случай ще има последствия за него.

Вечерята беше в осем часа, а гостите трябваше да пристигнат в седем. Около час преди това Рис се отби при мен да ми пожелае успех и да ми каже, че отива при Рианон, в случай че някой се интересува от това. Фин дойде малко след като се изкъпах и изглеждаше дори по-напрегнат от обикновено.

За пръв път, откакто бе спрял да ходи на училище, беше гладко избръснат и носеше черна риза с тясна бяла вратовръзка, черни панталони и черно сако. При всеки друг черното щеше да изглежда прекалено, но на него изненадващо много му отиваше и благодарение на това изглеждаше невероятно секси.

Бях само по хавлия и се замислих защо никой не смяташе, че е неподходящо разни момчета да нахлуват в стаята ми, докато не съм

облечена. Поне правех нещо, което можеше да се нарече секси — седях на края на леглото и мажех краката си с лосион. Правех това всеки път, когато се къпех, но тъй като Фин беше в стаята, се опитах да придам на заниманието си известна чувственост, каквата в действителност отсъстваше.

Не че Фин забеляза това. Той почука веднъж, отвори вратата на стаята ми и ме погледна само бегло, преди да се насочи направо към дрешника. Аз въздъхнах от безсилие и продължих да нанасям припряно лосиона. В това време Фин запали лампата и се зае да тършува из дрехите ми.

— Не мисля, че имам нещо твоя размер! — казах аз и се наведох малко напред, опитвайки се да видя какво прави там.

— Странно — промърмори той разсеяно.

— Какво правиш? — попитах, наблюдавайки го, но той дори не ме погледна.

— Ти си принцеса и трябва да се обличаш като такава. — Продължи да рови из дрехите ми, докато накрая извади една дълга бяла рокля без ръкави. Беше великолепна, но твърде екстравагантна за мен. Когато Фин излезе от дрешника, той ми я подаде и каза: — Мисля, че тази може да свърши работа. Пробвай я.

— Не е ли всичко в гардероба ми подходящо? — Хвърлих роклята на леглото до мен и се обърнах към него.

— Да, но различните неща са по-подходящи за различни случаи. — Той се приближи до леглото и пригладя роклята с ръка, за да се убеди, че по нея няма никакви гънки и ръбове. — Това е много важна вечеря, Уенди.

— Защо? Какво я прави толкова важна?

— Семейство Стром са много добри приятели на майка ти, а Кронерови са много важни хора. Те влияят на бъдещето. — Фин спря да пригладя роклята и се обърна към мен. — Защо не продължиш да се приготвяш?

— Как влияят на бъдещето? Какво имаш предвид? — настоях аз.

— Сега не е време за този разговор. — Фин кимна по посока на банята. — Трябва да побързаш, ако искаш да си готова навреме за вечерята.

— Добре — въздъхнах аз, ставайки от леглото.

— Остави косата си разпусната — нареди Фин. Косата ми беше влажна и сега изглеждаше добре, но знаех, че веднага щом изсъхнеше, щеше да се превърне в пълен безпорядък от къдрици.

— Не мога. Косата ми е невъзможна. — Прокарах пръсти през тъмните си кичури.

— Ние всички имаме трудни коси. Дори Елора и аз. Това е проклятието да си *трил* — рече Фин. — Ще трябва да се научиш да се справяш с това.

— Твоята коса няма нищо общо с моята — казах мрачно. Косата му беше къса и очевидно имаше някакъв козметичен продукт в нея, но изглеждаше гладка, права и покорна.

— Напротив, има — отвърна Фин.

Исках да му докажа, че греша и инстинктивно протегнах ръка, прокарайки пръсти през косата му над слепоочията. Като изключим това, че продуктът, който ползваше, бе направил косата му по-твърда, тя действително приличаше на моята.

Тъй като съм ниска, стоях на пръсти, наведена леко към него, сякаш се канех да го целуна. И някак разсеяно си помислих, че би било много хубаво, ако сторя това.

— Сега доволна ли си? — попита Фин, при което аз отдръпнах ръката си и отстъпих крачка назад. — Трябва да има някакви козметични продукти за коса в банята ти. Експериментирай.

Кимнах в знак на съгласие, все още твърде развълнувана, за да кажа нещо. Фин беше неестествено спокоен и в такива моменти направо го ненавиждах. Почти бях забравила да дишам, докато не влязох в банята си.

Когато бях толкова близо до него, не можех да мисля за нищо друго, освен за тъмните му очи, за топлината, която струеше от кожата му, за чудното му ухание, за косата му под пръстите ми, за плавната извивка на устните му.

Тръснах глава, за да прогоня мислите си от него. Трябваше да сложа край на това.

Имах вечеря, за която трябваше да се тревожа, и на всичко отгоре се налагаше да направя нещо с косата си.

Опитах се да си спомня какво беше използвала Маги за косата ми, преди да отида на танците, но ми се стори, че това е било в някакъв друг живот.

За щастие косата ми по един магически начин реши да се държи добре тази вечер, което значително улесни нещата. Фин сякаш смяташе, че тя изглежда по-добре разпусната и затова я оставих да пада свободно отзад, а отстрани я хванах с шноли.

Роклята ми се оказа по-коварна от косата ми, защото имаше един от онези глупави ципове, който отказа да се помръдне по-нагоре от кръста ми. Борих се с него толкова дълго, че нараних пръстите си и трябваше да потърся помощ.

Бутнах предпазливо вратата на банята. Фин гледаше навън през прозореца към слънцето, което залязваше над скалистите склонове и когато се обърна, очите му се задържаха на мен почти цяла минута.

— Приличаш на принцеса — рече той с крива усмивка.

— Имам нужда да ми помогнеш с ципа — казах кротко, посочвайки зеещата рокля на гърба ми. От начина, по който той ме погледна, почувствах странен трепет в стомаха си. Усетих топлината на едната му ръка върху голото си рамо, докато закопчаваше ципа ми, и неволно потръпнах.

Когато той приключи, отидох пред огледалото да се огледам. Дори и аз бях принудена да призная, че изглеждам възхитително. С бялата рокля и диамантеното колие можеше да се каже, че изглеждам твърде шикозно. Може би беше прекалено за една вечеря.

— Човек ще рече, че отивам на сватба — коментирах аз, поглеждайки назад към Фин. — Не мислиш ли, че трябва да сложа нещо друго?

— Не, така си съвършена. — Той ме гледаше замислено и бих казала някак тъжно, ако не знаех, че не е вярно. В този момент проехтя звънецът на входната врата и Фин кимна. — Гостите пристигнаха. Трябва да отидем да ги посрещнем.

12

ЗАПОЗНАНСТВА

Тръгнахме заедно по коридора, но когато приближихме края му, Фин умишлено изостана на няколко крачки зад мен. Елора и Кронерови стояха близо до вратата и когато слязох по стъпалата, те всички се обърнаха да ме погледнат. Това беше първото голямо представяне в живота ми и по някаква причина ме караше да се чувствам възхитително.

Семейство Кронер се състоеше от една ослепително красива жена с дълга до земята тъмнозелена рокля, привлекателен мъж в тъмен костюм и очарователно момче горе-долу на моята възраст. Дори Елора изглеждаше по-екстравагантна от обикновено. Роклята ѝ беше по-пищна, а скъпоценностите още по-бляскави.

Забелязах, че ме преценяват, докато вървя към тях и затова се постарях да пристъпвам колкото мога по-плавно и елегантно.

— Това е дъщеря ми, принцесата. — Елора ми се усмихна с нещо, което можеше да мине и за обич и протегна ръка към мен. — Принцесо, това са семейство Кронер. Аурора, Ной и Тове.

Усмихнах се любезно и направих лек реверанс. Почти веднага осъзнах, че положението ми не предполагаше подобен жест от моя страна, но те всички ми се усмихнаха мило.

— Толкова се радвам да се запознаем. — В тона на Аурора имаше нещо сладникаво и затова не можех да бъда сигурна, че е искрена. Няколко свършени къдрици се спускаха от високо хванатата ѝ коса, а кафявите ѝ очи бяха големи и зашеметяващи.

Съпругът ѝ Ной ме удостои със съвсем лек поклон, а същото направи и синът ѝ Тове. И Ной, и Аурора се държаха почтително към Елора и мен, но Тове изглеждаше малко отегчен. Зелените му очи с цвят на горски мъх срещнаха за кратко моите, но после той извърна глава, сякаш се беше почувствал неловко.

Елора ни поведе към салона, за да поговорим, докато стане време за вечеря. Всички си разменяха учтиви баналности, но ми се струваше,

че зад тях оставаше нещо скрито, което беше неуловимо за мен. Разговаряха главно Елора и Аурора, като Ной се намесваше съвсем рядко. А Тове не каза почти нищо и през цялото време погледът му беше някъде встрани.

Фин стоеше на заден план и се обаждаше само когато го заговореха. Той беше много сдържан и вежлив, но съдейки по презрителния начин, по който го поглеждаше Аурора, предположих, че не одобрява присъствието му.

Семейство Стром дойдоха ефектно късно, както беше предвидил Фин. Той ме беше инструктирал надълго и нашироко за двете семейства по-рано през деня, но познаваше по-добре семейство Стром и говореше за тях с повече симпатия.

Като следотърсач Фин беше върнал Уила и затова познаваше нея и баща ѝ Гарет доста добре. Съпругата на Гарет (и майка на Уила) беше починала преди няколко години. Фин твърдеше, че Гарет е сговорчив човек, но Уила била малко прекалено капризна. Беше на двайсет и една години и преди да дойде във Фьоренинг, бе живяла в изключителен разкош.

Когато звънецът се обади, прекъсвайки потискащо скучния разговор между Аурора и майка ми, Фин веднага се извини, отиде да отвори вратата и малко по-късно се върна, следван от Гарет и Уила.

Гарет беше представителен мъж на около седемдесет и пет години. Косата му беше тъмна и рошава, което успокои донякъде тревогите ми за собствената ми прическа. Когато се ръкува с мен с мила усмивка, веднага се почувствах приятно в компанията му.

В Уила обаче имаше нещо превзето, което придаваше на лицето ѝ едновременно отегчен и кисел израз. Тя беше много слаба, със светлокестеняви коси, които падаха на вълни по гърба ѝ, а на глезена си носеше гривна, обсипана с диаманти. Когато се здрависа с мен, усмивката ѝ ми се стори искрена, което ме накара да я ненавиждам по-малко.

След пристигането на семейство Стром ние се преместихме в трапезарията за вечеря. Уила като че ли се опита да увлече Тове в разговор, докато вървахме натам, но той остана все така сдържан.

Фин дръпна стола ми назад, докато сядах, което ми достави голямо удоволствие, тъй като не помнех някой да беше правил това за

мен преди. Гарет седна непосредствено до Елора, Уила до него, а аз от другата страна на масата с Фин и Тове от двете ми страни.

Фин седна едва когато всички останали се бяха настанили и се придържаше към този модел на поведение до края на вечерта. Ако някой от присъстващите стоеше прав, той също не сядаше. Той винаги скачаше първи на крака и макар да ни обслужваха майстор готвач и иконом, Фин неизменно предлагаше на всички помощта си.

Вечерята вървеше много по-досадно и бавно, отколкото бях допускала, че е възможно. Тъй като бях в бяло, не ядях почти нищо от страх, че мога да разлея нещо върху роклята си. Никога през целия си живот не съм била така строго преценявана. Чувствах, че Елора и Аурора чакат всеки момент да сбъркам нещо, макар да не бях сигурна каква полза щяха да имат от моя провал.

На няколко пъти Гарет безуспешно се опита да разведри настроението, но Аурора и Елора доминираха в разговора и останалите рядко казваха нещо.

Тове дълго разбъркваше супата си и аз почти изпаднах в транс от монотонните му движения. По едно време ми се стори, че е оставил лъжицата и тя сама се върти в чинията му, без да я направлява никаква ръка. Трябва да съм зяпнала от изненада, защото почувствах Фин да ме ритва леко под масата и бързо отклоних поглед обратно към собствената си храна.

— Толкова се радвам да те видя тук — каза изведнъж Гарет наслуки, променяйки изцяло темата на разговора. Той ми се усмихна като че ли съвсем искрено. — Харесва ли ти дворецът?

— О, едва ли може да се нарече *дворец*, Гарет — засмя се Елора. Но това не беше истински смях. Така се смеят богатите хора, когато говорят с разни парвенюта. Аурора се разхихика, което по някаква причина накара Елора да замълчи.

— Права си. Този дом е по-хубав от всякакъв дворец — отбеляза Гарет и Елора се усмихна скромно.

— Харесва ми. Всичко е много хубаво. — Опитах се да изглеждам щастлива, но се побоях да кажа нещо повече.

— Приспособяваш ли се към новата си среда? — попита Гарет.

— Мисля, че да — отвърнах аз тихо. — Но аз съм тук отскоро.

— Нужно е време. — Гарет погледна Уила с обич и загриженост. Непринудената усмивка се върна бързо на лицето му и той кимна към

Фин. — Но ти имаш Фин. Той много добре знае как да помогне на едно подменено дете да се приспособи.

— Не знам нищо — каза Фин сдържано. — Просто правя каквото мога.

— Повика ли вече дизайнер, който да се заеме с роклята й? — обърна се Аурора към домакинята. Изминала беше минута, откакто за последно бе говорила и беше време да си върне контрола над разговора. — Роклята, която принцесата носи в момента, е много красива, но тя едва ли е била шита специално за нея.

— Не, не е. — Елора се усмихна изкуствено и хвърли бегъл, но не особено дискретен поглед на роклята ми. До този момент бях живяла с убеждението, че това е най-красивото нещо, което някога бях обличала. — Моделиерът трябва да дойде утре.

— Не е ли твърде кратко времето до събота? — попита Аурора и аз видях, че Елора леко се наежи под прикритието на свършената си усмивка.

— Никак даже — каза майка ми с утешителен тон, сякаш говореше на малко дете или на померанско куче. — Обърнах се към Фредерик фон Елсин, същият, който уши роклята на Уила. Той работи много бързо и дрехите му винаги са безупречни.

— Моята рокля беше прекрасна — намеси се Уила.

— О, да — Аурора си позволи да изглежда впечатлена. — И ние сме го ангажирали за следващата пролет, когато ще си дойде дъщеря ни. През този сезон той е доста натоварен, защото тогава се връщат децата.

Тя говореше леко снизходително, сякаш моето преждевременно пристигане беше проява на лош вкус. Елора все така се усмихваше, позволявайки на Аурора да продължи да пуска любезните си стрели при всеки удобен случай.

— Голямо предимство е, че принцесата се върна у дома през есента — отбеляза Аурора, чийто покровителствен тон ставаше все по-очебиен. — Цялата организация ще бъде много по-лесна. Когато Тове си дойде миналия сезон, всичко беше толкова трудно. Предполагам, че ще намериш каквото ти е нужно без никакъв проблем. Сигурна съм, че ще се получи един зашеметяващ бал.

Някои от нещата, които чух, предизвикаха безпокойство у мен. Първо, те говореха за мен и Тове, сякаш ние изобщо не бяхме там,

въпреки че на него това като че ли не му пречеше по никакъв начин.

Второ, те обсъждаха някакво предстоящо събитие в събота, което очевидно налагаше да имам дизайнерска рокля и въпреки това никой не си беше направил труда да ми спомене каквото и да е било по този въпрос. Но защо ли се учудвах. Така или иначе никой не ми казваше нищо.

— Нямах възможност да планирам нещата година по-рано, както правят повечето хора, тъй като принцесата се върна у дома съвсем неочаквано. — Милата усмивка на Елора преливаше от злъч и Аурора ѝ се усмихна в отговор, преструвайки се, че не е забелязала нищо.

— Аз несъмнено бих могла да ти помогна. Съвсем наскоро приключихме с Тове и както ти казах, вече се готвим за дъщеря ми — предложи Аурора.

— Това би било много мило. — Елора отпи голяма глътка от виното си.

Вечерята продължи в същия дух. Елора и Аурора разговаряха, опитвайки се да прикрийт колко много се ненавиждат. Ной се намесваше рядко, но поне не изглеждаше нелюбезен или отегчен.

Уила и аз в по-голямата част от времето наблюдавахме Тове, но по съвсем различни причини. Тя го зяпаше с неприкрита страст, макар да не можех да си представя с какво го беше заслужил, освен че беше привлекателен. А аз не откъсвах очи от него, защото бях сигурна, че мести разни неща, без да ги докосва.

Кронерови не се задържаха дълго след вечеря, но семейство Стром останаха. Предполагам, защото Елора наистина харесваше Гарет и Уила.

Елора, Фин и аз изпратихме Кронерови, като задачата на Фин беше единствено да им отвори вратата. На сбогуване Аурора и Ной ни се поклониха, с което ме накараха да се почувствам крайно нелепо. Нямах абсолютно никаква причина някой да ми се кланя.

За мое изумление Тове взе нежно ръката ми и я целуна леко, докато се покланяше. Когато се изправи, очите му срещнаха моите и той каза много сериозно:

— Очаквам с нетърпение да ви видя отново, принцесо.

— И аз теб. — Бях толкова доволна от това, че бях казала нещо съвършено безупречно, че за момент усмивката ми беше прекалено широка.

Когато те се отдалечиха в нощта, кислородът като че ли се върна в къщата и Елора въздъхна ядовито. Фин подпря за миг главата си на рамката на вратата, преди да се обърне отново към нас. Самата аз се почувствах много по-добре, откривайки, че вечерта е била изтощителна за всички.

— О, тази жена. — Елора разтри слепоочията си, тръсна глава и след това ме посочи. — А ти! Не се кланяй на никого, по никакъв повод. Особено на тази жена. Нямах представа как се забавляваше с теб и сега ще разкаже на всички за малката слабоумна принцеса, която не знае, че не трябва да се кланя пред една *марксина*. — Аз наведох глава към земята, чувствайки как цялата ми гордост се стопява. — Няма да се кланяш дори на мен, ясно ли е?

— Да — отвърнах аз.

— Ти си принцесата. *Никой* не е над теб. Разбираш ли това? — каза рязко Елора и аз кимнах с глава. — В такъв случай трябва да започнеш да се държиш като такава! Трябва да владееш положението! Те дойдоха тук да те видят, да преценят силата ти и ти трябваше да им я покажеш! Трябва да бъдат убедени, че ще можеш да ги водиш, всички тях, когато мен вече няма да ме има!

Бях забила поглед в земята, макар да знаех, че това може би я обижда, но се боях, че ще се разплача, ако я погледна, докато ми крещи.

— Ти седеше там като някакво красиво безполезно украшение и тя точно това очакваше. — Елора отново въздъхна възмутено. — О, и начина, по който зяпаше онова момче...

След тези думи тя изведнъж замлъкна. Поклати глава, сякаш беше прекалено уморена да продължи, обърна се и тръгна обратно към салона. Аз преглътнах чувствата си, а Фин ме докосна леко по ръката и ми се усмихна.

— Справи се чудесно — увери ме тихо. — Тя е ядосана на Аурора Кронер, не на теб.

— А на мен ми се стори, че е ядосана точно на мен.

— Не го взимай навътре. — Той стисна ръката ми, при което ме побиха сладостни тръпки и не можах да не отвърна на усмивката му. — Хайде, трябва да се върнем при гостите.

Гарет и Уила ни очакваха в салона, но атмосферата вече беше много по-непринудена. Фин дори поразхлаби вратовръзката си.

Избухването като че ли напълно беше успокоило Елора и сега тя седеше отпуснато на стола до Гарет. Вниманието, което му отделяше, несъмнено беше непропорционално голямо, но аз нямах нищо против.

И тогава открих една нова страна на Фин. Той седеше до мен, кръстосал единия си крак над другия, и разговаряше и с тях очарователно за всевъзможни незначителни неща. Той беше все така любезен и почтителен, но говореше непринудено. Аз прехапах език от страх да не изтъря някоя глупост, но той определено забавляваше Гарет и Уила, а дори и Елора изглеждаше доволна.

Гарет и Елора заприказваха за политика и на мен ми беше трудно да ги разбера, но Фин се включи в разговора. Елора трябваше да назначи нов канцлер до шест месеца, но аз дори не знаех какво значи това и се боях, че ако попитам, ще изглеждам глупаво.

С напредването на вечерта Елора се оттегли, като се извини с мигрената си. Гарет и Фин изразиха съчувствие и попитаха дали могат да ѝ помогнат с нещо, но никой от тях в действителност не изглеждаше изненадан или загрижен. Те продължиха да говорят за новия канцлер и Уила се отегчи прекалено много. Тя каза, че се нуждае от малко чист въздух и ми предложи да я придружа.

Тръгнахме към дъното на коридора, където се озовахме в едно малко помещение подобно на ниша с почти невидими стъклени стени. То водеше към терасата, която се простираше от единия до другия край на къщата и цялата беше опасана с масивен черен парапет на височината на гърдите ми.

Замръзнах на място, спомняйки си картината, която бях видяла в стаята на Елора. На нея аз лежах именно на тази тераса, с ръка, простряна към нищото и лице, изкривено от ужас. Погледнах роклята си, но като че ли беше друга. Тази беше просто красива, а онази от картината направо бляскава. Освен това подът беше осеян със счупени стъкла, а сега не се виждаха такива.

— Идваш ли? — Уила се обърна и ме погледна.

— А, да — кимнах аз и я последвах с дълбока въздишка.

Уила стигна до края на терасата и се облегна на парапета. Оттук гледката беше още по-страховита. Терасата беше буквално надвиснала над трийсетметрова пропаст. Под нас бяха само върховете на кленовете, дъбовете и вечнозелените дървета. Тайната градина оставаше скрита от поглед.

По-долу се виждаха покривите на къщи, а още по-нататък, покрай скалистия склон, се носеше буйната река. Появя се слаб вятър, от който голите ми ръце настръхнаха, а Уила въздъхна.

— О, я престани! — промърмори Уила и в първия момент си помислих, че говори на мен, което силно ме смути.

Тя вдигна ръка, размахвайки леко пръсти във въздуха и почти в същия момент косата ѝ, която се вееше назад, падна отново върху раменете ѝ. Вятърът беше стихнал.

— Ти ли направи това? — попитах, опитвайки се да не звуча толкова уплашена, колкото се чувствах.

— Да. Това е единственото нещо, което мога да правя. Не е кой знае какво, нали? — оплака се Уила, сбръчвайки нос.

— Напротив, даже мисля, че е страхотно — признах аз.

Тя контролираше вятъра! Вятърът беше природна стихия, а тя беше в състояние да го спре, само размърдвайки пръстите си. Предположих, че това е магия.

— Дълго се надявах, че някой ден ще се сдобия с някоя *истинска* способност, но от друга страна, майка ми може да контролира само облаците, така че аз съм в малко по-добро положение от нея. — Уила сви рамене. — Ще видиш как е, когато заложиш ти започнат да се проявяват. Всеки се надява на телекинеза или поне на способност за някакво внушение, но повечето от нас трябва да се задоволят с частично владение на стихии, и то ако имаме късмет. Предполагам, че някога са имали далеч по-силни способности.

— Преди да дойдеш тук, ти знаеше ли, че си по-особена? — попитах през рамо. Тя се беше облегла на парапета с гръб и косата ѝ се спускаше надолу към земята.

— О, да. Аз винаги съм знаела, че съм по-добра от всички останали. — Очите ѝ се притвориха леко и тя отново раздвижи пръсти, извиквайки ветрец, който разроши косата ѝ. — А ти?

— Ами... да, донякъде. — *Различна, да. По-добра, никога*, казах си наум.

— Но ти си по-малка от всички нас — отбеляза Уила. — Още си ученичка, нали?

— Бях. — Никой не беше споменал нищо за училище, откакто бях тук и нямах представа какви са намеренията им за по-нататъшното ми образование.

— Така или иначе училището е тъпо. — Уила се отдръпна от парапета и ме погледна сериозно. — Но защо все пак те прибраха толкова рано? *Витра* ли са причината?

— Какво имаш предвид? — попитах неспокойно.

Наясно бях какво има предвид, но исках да разбера какво знае. Като че ли на никого не му се говореше особено много за *витра*, а откакто дойдох тук, Фин даже не беше споменал за нападението им. Предполагах, че съм в безопасност, но исках да разбера дали продължават да ме издирват.

— Просто чух, че напоследък *витрийците* дебнат навсякъде, опитвайки се да хванат подменени *трилове* — каза Уила нехайно, — и предположих, че залавянето ти ще бъде приоритет за тях. Ти си принцеса, а това тук означава много.

Тя гледаше замислено голите си пръсти и разсъждаваше на глас:

— Чудя се дали аз съм важна за тях. Баща ми определено не е крал, но може да се каже, че сме от кралско потекло. Коя е следващата титла в йерархията след кралицата? Херцогиня ли?

— Нямам представа — отвърнах, свивайки рамене. Не знаех нищо за монархията и титлите, което беше ирония на съдбата, имайки предвид, че бях неразделна част от монархическата институция.

— Да, мисля, че е нещо такова. — Уила присви очи в опит да се съсредоточи. — Официалната ми титла е марксина, а баща ми е маркиз. Но ние не сме единствените. Има още шест или седем фамилии във Фьоренинг със същата титла. Кронерови бяха следващите поред претенденти за короната, ако ти не се беше върнала. Те са изключително влиятелни, а този Тове е много добра партия.

Макар да беше привлекателен, самата аз бях впечатлена единствено от телекинетичните умения на Тове. Но все пак ми се струваше странно, че Кронерови се бяха домогвали до моята титла, а ние ги канехме на вечеря.

— Всъщност всичко това не ме вълнува особено. — Уила се прозя шумно. — Извинявай. Скуката ме прави сънлива. Може би вече е време да влезем вътре.

Ставаше студено и затова с радост приех предложението ѝ. Щом се върнахме, Уила легна на кушетката и почти заспа, така че скоро Гарет се извини, че трябва да тръгват. Той отиде да се сбoguва с Елора и след това отведе Уила до колата.

Икономът вече се беше погрижил за почистването, затова Фин предложи да се оттеглим по стайте си. Нощта беше изненадващо изтощителна и аз охотно се съгласих.

— Какво става? — попитах аз, когато семейство Стром си тръгнаха. За пръв път от началото на вечерта можех да разговарям с него. — Какъв е този бал или парти, което е насрочено за събота?

— Това е нещо като дебютантски бал, само че тук се прави и за момчетата.

В този момент разсеяно си спомних колко величаво бях изглеждала в собствените си очи преди няколко часа, докато слизах по стълбите. За първи път се бях почувствала почти като принцеса, а сега се чувствах като дете, което си е играло с рокли. Аурора бе успяла да надникне зад парадната ми фасада (от която дори не беше особено впечатлена), разбирайки, че в мен няма нищо специално.

— Дори не знам какво значи дебютантски бал — въздъхнах аз. Истината беше, че не знаех абсолютно нищо за висшето общество.

— Това е нещо като тържество в чест на твоето официално представяне пред света — продължи Фин. — Подменените деца не израстват тук. Общността не ги познава. Когато се върнат, на тях им се дава малко време да се приспособят и след това биват въведени в обществото. Такива балове се правят в чест на всяко подменено дете, но повечето са доста скромни. Ти обаче си принцеса и ще ти дойдат гости от цялата общност на *Трил*. Ще бъде истинско изпитание за теб.

— Изобщо не съм готова за това — изпъшках аз.

— Ще бъдеш — увери ме той.

Вървахме мълчаливо към стаята ми и аз унило си мислех за предстоящото парти. Не беше минало много време, откакто ходих на първите си танци и сега от мен се очакваше да бъда центъра на един официален бал.

Нямаше как да се справя. Току-що беше приключила една полуофициална вечеря и аз не се бях представила добре.

— Вярвам, че ще спиш добре тази нощ — рече Фин, когато протегнах ръка към вратата на стаята си.

— Ще трябва да влезеш с мен — припомних му аз, посочвайки роклята си. — Не мога да разкопчая това нещо сама.

— Разбира се.

Фин ме последва в стаята и включи осветлението. Стъклената стена изглеждаше като огледало в тъмната нощ. Виждайки отражението си, отново си казах, че изглеждам добре, и осъзнах, че може би трябва да оставя други хора да избират дрехите ми. Собствените ми преценки не струваха.

Обърнах се и зачаках Фин да ме разкопчае.

— Днес доста оплесках нещата, нали? — попитах тъжно.

— Не, разбира се, че не — настоя Фин.

Топлата му ръка отново легна върху гърба ми и почувствах роклята да се отпуска, когато дръпна ципа надолу. Обгърнах раменете си с ръце да я задържа, сетне се обърнах и го погледнах. Някаква част от мен осъзнаваше, че бяхме само на няколко сантиметра един от друг, че роклята ми едва се държеше да не падне и тъмните му очи бяха приковани в мен.

— Ти правеше точно каквото ти казах — каза Фин. — Ако някой е оплескал нещо, това бях аз. Но вечерта не беше провалена. Елора просто е много чувствителна по отношение на семейство Кронер.

— Но защо? Защо им обръща толкова внимание? — попитах. — Нали е кралица?

— Монарси са били свалени и преди — отвърна Фин хладно. — Ако ти изглеждаш неподходяща за титлата, те могат да ви я оспорят в качеството си на първи претенденти.

Изведнъж цялата кръв се отдръпна от лицето ми. Напрежението, на което бях подложена, вече ставаше прекалено голямо. Догади ми се и преглътнах с усилие. Балът ме плашеше достатъчно много и преди да разбере, че ако се проваля, майка ми може да бъде свалена от власт.

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. — Лицето му отново стана тъжно и той добави тихо: — Елора има план как да се помири с тях.

— Какъв е той?

Вместо да отговори, очите му станаха някак далечни, а лицето безизразно. Той сбърчи чело и след това кимна.

— Извинявай — каза. — Ще трябва да ме извиниш. Елора се нуждае от помощта ми и трябва да отида в стаята й.

— Ти помагаш на Елора? — попитах смутено, неспособна да скрия изненадата си.

По някаква причина ми се струваше неуместно Фин да ѝ помага в стаята ѝ. Може би защото тя току-що беше влязла в мисловен контакт с него и аз не можех да разбера какъв е истинският характер на отношенията им.

Може би изпитвах лека ревност към майка си, което още повече засили пристъпа ми на гадене.

— Да. Мигрената ѝ е много тежка. — Фин се отдръпна от мен.

— Е, добре, приятно прекарване — промърморих аз.

Вратата се затвори тихо след него и аз отидох в банята да сваля украшенията си и да се преоблека в свободна пижама. Сънят не дойде леко тази нощ. Тревожех се твърде много за нещата, които се очакваха от мен.

Не знаех нищо за този свят и тези хора и въпреки това се предполагаше, че един ден ще властвам над тях. Отгоре на всичко трябваше да се впиша в този нов свят за по-малко от седмица, за да ми повярват, че ще мога да ги управлявам.

Ако не успеех, всичко, за което майка ми беше работила толкова усърдно, щеше да се окаже напразно. Макар да не симпатизирах особено на Елора, Аурора ми допаднаше още по-малко и не ми харесваше идеята да унищожа наследството на целия си род.

13

ДА БЪДЕШ ТРИЛ

Мързеливи недели, за щастие, има дори във Фьоренинг. Събудих се късно и готвачът все още беше на разположение, за да ми приготви закуска. Видях Фин за кратко, разминавайки се с него в коридора, но само си кимнахме.

После се хвърлих в леглото си, смятайки, че ми предстои да прекарам един ужасно отегчителен ден. Но плановете ми да се отдам на униние бяха прекъснати от почукване на вратата. Беше Рис, който ме покани в стаята си да гледам филми с него и Рианон.

Неговата спалня представляваше момчешки вариант на моята, което не беше странно, тъй като беше участвал в обзавеждането ѝ. Но огромната мека кушетка пред телевизора беше допълнение към мебелировката му, с каквато аз не разполагах. В крайна сметка се взе решение да гледаме трилогията „Властелинът на пръстените“. Според Рис щеше да е много забавно, след като съм прекарала известно време с истински тролове.

Аз седнах в единия край на кушетката, Рианон в другия, а Рис се настани помежду ни. В началото седеше точно по средата, но някъде на третия или четвъртия час от филмовия маратон забелязах, че се примъква малко по малко към мен. Не че имах нещо против.

Той говореше много, непрекъснато се шегуваше с Рианон и аз се чувствах приятно в компанията им. След като се бях провалила в опита си да бъда съвършената малка принцеса, каквато Елора искаше да бъда, нямаше нищо по-хубаво от това да се посмея и да се отпусна.

Рианон си тръгна веднага щом започна третият филм с обяснението, че на сутринта трябва да става рано. Но дори когато тя си отиде, Рис не се отдръпна от мен. Седяхме толкова близо един до друг, че кракът му се притискаше в моя.

Колебаех се дали да не се отместя малко сама, но в действителност няхах причина да го правя. Филмът беше забавен, той беше секси и ми беше приятно да бъда с него. Не беше минало много

време, когато ръката му „нехайно“ обгърна рамото ми и аз едва не се засмях.

Той не караше сърцето ми да препуска, не и по начина, по който го правеше Фин, но досегът на ръката му ми носеше утеха. Рис ме караше да се чувствам нормална по начин, който ми беше свършено непознат досега и аз не можех да не го харесвам. Най-накрая се облегнах на него и отпуснах глава на рамото му.

Онова, което не знаех, беше, че да изгледаш разширените версии на трите части на „Властелинът на пръстените“ наведнъж отнема повече от единайсет часа. В един следобед на една отегчителна неделя идеята все още звучеше страхотно, но когато наближи полунощ, аз влязох в ожесточена битка със съня, която накрая изгубих.

На сутринта, докато спях дълбоко на кушетката на Рис, нямах никаква представа за суматохата, която вървеше из къщата. И с радост щях да я проспая, ако Фин не беше влетял в стаята и не беше ме раздрусал грубо.

— О, боже мой! — извиках аз, скачайки от кушетката. Беше ми изкарал ангелите и сърцето ми биеше лудо. — Какво става? Всичко наред ли е?

Вместо да отговори, Фин просто стоеше там и ме гледаше втренчено. Зад мен Рис се разбудяше далеч по-бавно. Очевидно Фин не го беше уплашил колкото мен.

Погледнах назад към него, беше заспал по тениска и анцуг, които по някакъв необясним начин му стояха добре, и си дадох сметка как изглеждаха нещата в очите на Фин. Аз също бях с всекидневните си дрехи за уикенда, но бяхме лежали сгушени един до друг. Затърсих панически някакво обяснение, но дори съвсем невинната истина ми излетя от ума.

— Тя е тук! — каза Фин глухо.

Рис изпъшка и аз разбрах, че нещата не са никак добри. Той вече беше напълно буден и стоеше смутено до мен. Искях да попитам какво става и защо Фин изглежда толкова ядосан, но Елора прекъсна мислите ми.

Тя се появи на вратата със smaragdova рокля, чиито поли се полюшваха зад нея като вълна. Стоеше зад Фин, но по някакъв начин успяваше да засенчи всичко наоколо. На няколко пъти я бях виждала ядосана, но нищо не можеше да се сравни с израза на лицето ѝ сега. То

беше толкова намръщено, че изглеждаше почти измъчено, а косата ѝ все още беше сплетена на дебела плитка, която падаше отзад на гърба ѝ.

— Какво си мислиш, че правиш? — Гласът на Елора отекна болезнено в главата ми. В допълнение тя беше използвала и телепатичния си глас, за да ме раздруса още по-силно.

— Съжалявам. Ние само гледахме филми и сме заспали — запънах се аз, търсейки извинение.

— Вината е моя. Аз пуснах... — опита се да ми се притече на помощ Рис, но Елора го прекъсна.

— Не ме е грижа какво си правил! Имаш ли представа колко неподходящо е това поведение? — Присвитите ѝ очи бяха приковани в него и той се сви още повече. — Рис, ти знаеш, че това е абсолютно неприемливо. — Тя разтри слепоочията си, сякаш да прогони пристъп на главоболие и Фин я погледна разтревожено. — Не искам дори да се занимавам с теб. Пригответъ се за училище и се махай от очите ми!

— Да, госпожо — кимна Рис. — Съжалявам.

— Що се отнася до теб... — Елора вдигна пръст към мен, но не намери думи да продължи. Изглеждаше толкова разочарована и отвратена от мен. — Не ме интересува как си била възпитавана, преди да дойдеш тук. Длъжна си да знаеш кое поведение е подобаващо за една дама и кое не.

— Аз не съм... — подех аз, но Елора вдигна ръка, за да ме накара да замълча.

— Но ако трябва да бъда честна, Фин, ти ме разочарова най-много. — Елора вече говореше тихо и когато го погледна, изглеждаше само уморена. Той сведе очи, смутен, и тя поклати глава. — Не мога да повярвам, че допусна това да се случи. От теб се очакваше да я запознаеш с обичаите на *Трил*. Знаеш, че трябваше да я държиш под око през цялото време.

— Знам. Няма да позволя това да се повтори. — Фин ѝ се поклонил ниско, поднасяйки извинението си.

— Не искам да виждам никой от вас до края на деня. — Елора вдигна ръце, сякаш бе приключила с нас, сетне поклати глава и си тръгна.

— Ужасно съжалявам — каза Рис натъртено с бузи, пламнали от срам, което само го правеше още по-сладък.

Не че в този момент ме беше грижа как изглежда той. Стомахът ми се беше свил на възли и бях благодарна, че не се бях разплакала. Дори не разбирах много добре в какво съм сбъркала и защо всички бяха нахлули в стаята на Рис толкова рано сутринта.

— Ти трябва да се приготвяш за училище — отсече Фин, гледайки гневно към Рис. После посочи коридора и се обърна към мен. — А ти, веднага излез оттук!

Трябваше да мина съвсем плътно покрай него на път към вратата, което в друг случай щеше да бъде много вълнуващо. И сега сърцето ми биеше неспокойно, но не от щастие. Фин се опитваше да запази лицето си безизразно, но цялото му тяло излъчваше напрежение и гняв. Докато се промъквах по коридора към стаята си, го чух да крещи на Рис нещо за поведението му.

— Къде отиваш? — попита Фин, когато отворих вратата на спалнята си. Току-що беше излязъл от стаята на Рис, затръшвайки вратата, което ме накара да подскоча.

— В стаята си? — казах и посочих объркано вратата.

— Не. Ще дойдеш с мен в моята стая — отсече Фин.

— Какво? Защо? — заекнах аз.

Една малка част от мен се развълнува при перспективата да отида в стаята му. Беше като началото на някаква еротична фантазия, но начинът, по който ме гледаше, ме караше да си мисля, че по-скоро ще ме убие, ако остана насаме с него.

— Трябва да се приготвя за деня, а не мога да те оставя без наблюдение. — Той беше по долнище на пижама и тениска и тъмната му коса не беше така лъскава и пригладена, както обикновено. Очевидно току-що се беше събудил.

Кимнах с глава и го последвах. Вървеше ядосано и бързо, поради което изостанах една-две крачки след него. Не разбирах защо беше толкова разстроен.

— Наистина съжалявам — казах аз с надеждата да уталожя гнева му. — Не съм имала намерение да спя там. Гледахме филми и стана късно. Ако знаех, че ще стане така, щях, разбира се, да се прибера в стаята си.

— Трябваше да знаеш, Уенди! — извика Фин, изгубил търпение. — Трябваше да знаеш, че постъпките ти имат последствия, че всичко, което правиш, е от значение!

— Съжалявам! — повторих. — Вчерашният ден беше толкова отегчителен и просто исках да направя нещо приятно.

Фин се обърна рязко и ме стресна, при което отстъпих крачка назад. Гърбът ми се удари в стената, но той пристъпи още по-близо към мен. Сложи едната си ръка на стената, лицето му беше само на няколко сантиметра от моето и тъмните му очи горяха. Въпреки това, когато заговори, гласът му беше спокоен и овладян:

— Знаеш как изглеждат нещата, когато едно момиче прекара нощта с момче. Сигурен съм, че разбираш това. Но когато една *принцеса* прекара нощта с един *манскиг*, положението е много по-лошо. Така всичко може да бъде изложено на риск.

— Аз... дори не знам какво означава това — казах неуверено.

Фин ме гледа свирепо в продължение на цяла една мъчителна минута, след което въздъхна и отстъпи назад. Разтърка очите си, стоейки по средата на коридора, а аз преглътнах сълзите си и затаих дъх.

Когато ме погледна отново, изразът на лицето му беше малко поомекнал, но не каза нищо. Той просто тръгна към стаята си и аз го последвах неуверено.

Стаята му беше по-малка от моята, но много по-удобна. Една от стените му също беше изцяло стъклена, а транспарантите бяха спуснати. Леглото му беше покрито с тъмни одеяла, няколко лавици бяха отрупани с книги. В ъгъла на стаята имаше малко бюро с лаптоп на него.

Също като при мен към стаята му имаше баня. Той тръгна натам, без да затваря вратата зад себе си и го чух да си мие зъбите. Седнах предпазливо на края на леглото му и се огледах.

— Трябва отдавна да ползваш тази стая — отбелязах аз. Знаех, че той отсяда тук от време на време, но за да бъде спалнята му пълна с толкова много неща, явно отдавна беше негова.

— Живея тук, когато не следя някого — отговори Фин.

— Майка ми много те харесва — казах аз неопределено.

— Точно сега, не. — Той спря водата и излезе от банята, облягайки се на касата на вратата. После въздъхна и сведе очи. — Съжалявам, че ти крещях.

— Няма нищо — отвърнах, свивайки рамене. Все още не разбирах защо се беше ядосал толкова много, но обяснението вероятно

беше просто. Сега бях принцеса и трябваше да се държа като такава.

— Не, ти не заслужаваше това. — Фин се почеса по слепоочието и поклати глава. — Гневът ми беше насочен в погрешна посока. Когато не те намерих в стаята ти тази сутрин, изпаднах в паника. След всичко онова, което става с *витра*... — Той поклати отново глава.

— Какво става с *витра*? — попитах, чувствайки сърцето ми да ускорява неспокойно ритъма си.

— Не е нещо, което те засяга — избегна Фин отговора. — Мисълта ми е, че бях много притеснен, когато не те намерих и затова ти повиших тон. За което се извинявам.

— Не, аз съм виновна — отвърнах, но Фин само прокара ръка през косата си и погледна настрана. В следващия момент осъзнах нещо: — А как въобще разбрахте, че не съм в стаята си?

— Аз те проверих. — Фин ме погледна така, сякаш бях идиот. — Проверявам те всяка сутрин.

— Ти ме проверяваш, докато спя? — зяпнах аз от изненада. — Всяка сутрин? — Той кимна. — Не знаех това.

— Защо е нужно да знаеш? Тогава ти спиш — изтъкна Фин.

— Е... просто ми се струва странно. — Поклатих глава. Мат и Маги също ме проверяваха, но се чувствах особено да знам, че Фин идва в стаята ми и ме наблюдава, пък било то и само за секунда.

— Трябва да съм сигурен, че си здрава и невредима. Това е част от работата ми — рече той.

— Понякога звучиш като развалена плоча — промърморих аз уморено. — Ти просто винаги си вършиш работата.

— Какво друго очакваш да кажа? — отвърна Фин, гледайки ме спокойно.

Аз само поклатих глава и отклоних поглед от него. Панталоните ми изведнъж ми се сториха безкрайно интересни и отскубнах едно малко мъхче от тях. Фин продължи да ме гледа, а аз чаках по някое време да престане и да си довърши тоалета. Но той не се помръдна и аз реших да запълня паузата.

— Какво значи *мансклиг*? — Погледнах го и той въздъхна.

— Буквалният превод на *мансклиг* е „човешко същество“. — Той облегна главата си на рамката на вратата, без да ме изпуска от поглед. — Рис е човек.

— Не разбирам. Защо тогава е тук? — попитах аз, тръсвайки глава.

— Заради теб — каза Фин и това само ме обърка още повече. — Ти си подменено дете, Уенди. Била си подменена при раждането си. Което означава, че когато си заела мястото на друго бебе, това бебе е трябвало да отиде някъде.

— Искаш да кажеш... — Гласът ми заглъхна, но колкото и да беше невероятно, изводът от онова, което беше казал Фин, можеше да бъде само един. — Рис е Майкъл!

Изведнъж увлечението ми по него ми се стори противоестествено. Той не ми беше брат, но беше брат на моя брат, въпреки че и Мат не ми беше точно брат. И въпреки това... беше нередно да изпитвам нещо към Рис.

— Майкъл? — Фин ме гледаше озадачено.

— Да, така го наричаше майка ми — тоест Ким, другата ми майка. Тя знаеше, че е родила син и това е бил Рис. — В ума ми бушуваха безброй въпроси. — Но как... как са направили това? Как са ни разменили?

— Относително просто е — обясни Фин почти отегчено. — След като Рис се роди, Елора ускори раждането ти и използвайки внушение върху семейството и болничния персонал, те размени с него.

— Не може да е толкова просто. Внушението не работи върху Ким — изтъкнах аз.

— Ние обикновено подменяме деца от един и същи пол, момиче за момиче, момче за момче, но Елора се беше спряла на семейство Евърли — обясни Фин. — Нещата не се развиват толкова гладко, когато подменяш момче с момиче. В такива случаи има по-голяма вероятност майките да усетят, че нещо не е наред, както стана с твоята приемна майка.

— Чакай, чакай! — вдигнах ръце във въздуха и го погледнах напрегнато. — Тя е знаела, че така е по-опасно, знаела е, че Ким може да усети нещо нередно. И въпреки това го е направила?

— Елора вярваше, че семейство Евърли са най-добрият вариант за теб — заяви Фин. — И се оказа, че донякъде е била права. Дори и ти самата признаваш, че брат ти и леля ти са били добри към теб.

Винаги бях ненавиждала Ким. Мислех я за зла и жестока и така смятах всички останали. Но тя е знаела, че аз не съм нейно дете. Ким

в действителност беше безумно добра майка. Тя не беше забравила сина си, макар това да беше нелогично и беше отказала да се примири със загубата му. Всъщност, като се замислех, случилото се с нея беше трагично.

— Значи затова не искат да бъда с *мансклига*? Защото той е нещо като мой доведен брат? — Сбърчих нос при тази мисъл.

— Той не ти е брат — каза натъртено Фин. — *Трил* и *мансклиг* нямат абсолютно никаква връзка. Проблемът е, че те са човешки същества.

— Означава ли това... че сме физически несъвместими? — попитах аз предпазливо.

— Не. Много *трилове* са напуснали общността, за да живеят с хората и имат нормално потомство — каза Фин. — Това е една от причините броят ни да намалява.

— Какво ще стане с Рис сега, когато се върнах? — попитах, игнорирайки безпристрастния начин, по който Фин отговаряше на въпросите ми. Професионализмът му беше извън всякакво съмнение.

— Нищо. Той ще живее тук, докогато иска. Или ще си тръгне, ако пожелае. Изборът е негов. — Фин сви рамене. — Тук не се отнасят зле към *мансклигите*. Рианон например е *мансклигът* на Уила.

— Разбирам — кимнах аз. Рианон изглеждаше плаха и неспокойна, но и доста нормална за разлика от всички останали. — Но как все пак се държат с *мансклигите* тук?

— Общността не гледа на тях като на свои деца, но те имат всичко необходимо, за да бъдат доволни и щастливи — каза Фин. — Получават образование в нашите училища. И дори имат малък попечителски фонд на тяхно име, а когато навършат осемнайсет, са свободни да правят каквото пожелаят.

— Но те не са равноправни — дадох си сметка аз. Елора говореше отвисоко на всички, но се отнасяше с най-голямо пренебрежение към Рис и Рианон. Не можех да си представя, че Уила е много по-различна.

— Това е монархия. Тук няма равноправни. — За момент Фин изглеждаше почти тъжен, сетне направи няколко крачки и седна на леглото до мен. — Това е една от причините, поради която Елора ми е толкова сърдита — че не ти обясних по-рано всичко това. Обществото, в което живеем, има строга йерархия с ясно разграничени класи. Има

кралско семейство, на чийто връх си ти. — Фин ме посочи с ръка. — След Елора, разбира се. Под теб са маркизите и марксините, но те могат да станат крале и кралици само чрез брак. След тях идват обикновените *трилове* или ако предпочиташ, престолюдието. Под тях са следотърсачите. И на самото дъно са *мансклиг*.

— Какво? Защо следотърсачите стоят толкова ниско? — попитах, не вярвайки на ушите си.

— Ние сме *трил*, но само проследяваме. Родителите ми са били следотърсачи, техните родители преди тях и така нататък — обясни Фин. — Ние нямаме подменени деца. Никога не е имало такъв случай. Което означава, че нямаме и никакъв доход. Финансовият ни принос в общността е нулев. Ние осигуряваме услуга за другите *трилове* и в замяна получаваме храна и подслон.

— Но това означава, че си нещо като роб? — ахнах аз.

— Не точно — Фин се опита да се усмихне, но усмивката му изглеждаше малко пресилена. — Докато се оттеглим от следенето, не е нужно да правим нищо друго. Много от следотърсачите като мен впоследствие започват работа като охранители при някои от семействата в града. Всякакъв вид длъжности в обслужването, като например бавачки, частни учители, готвачи и прислужници, са заети почти изцяло от оттеглили се следотърсачи, за което те получават заплата. Има също и *мансклиг*, но те все по-рядко се задържат тук.

— Значи затова винаги се покланяш на Елора — казах замислено.

— Тя е кралица, Уенди. Всички ѝ се кланят — поправи ме Фин. — Освен ти и Рис, но той е просто невъзможен.

— Приятно е да знаеш, че да си принцеса си има и своите предимства. Като например да не се кланяш — отбелязах аз със самодоволна усмивка.

— Елора може да изглежда много студена и надменна, но тя е много могъща жена. — Фин ме гледеше сериозно. — *Ти* също ще бъдеш много могъща жена. Ще ти бъде дадена всяка една възможност, която светът може да предложи. Знаем, че не можеш да си представиш това сега, но ще имаш вълшебен живот.

— Прав си. Не си го представям — признах аз. — Особено след неприятностите от тази сутрин, така че не се чувствам много могъща.

— Ти си още много млада — каза Фин с лека усмивка.

— Предполагам. — Спомних си колко ми беше ядосан тази сутрин и се обърнах към него. — Не съм правила нищо с Рис. Знаеш това, нали? Нищо не се е случило.

Фин погледна замислено към земята. Взирах се в него с надеждата да уловя нещо, но лицето му беше като безизразна маска. Най-накрая той кимна.

— Да. Знам го.

— Но сутринта не го знаеше, нали? — попитах.

Този път Фин предпочете да не отговори. Той се изправи и каза, че трябва да си вземе душ. После събра дрехите си и влезе в банята.

Помислих си, че моментът е подходящ да изследвам стаята му, но изведнъж се почувствах ужасно уморена. Той ме беше събудил рано, пък и сутринта беше изтощителна. Лягайки, аз се претърколих и се завих с одеялата му. Те бяха меки и носеха неговото ухание, поради което бързо се унесох.

14

КРАЛСТВО

С изключение на градината отзад, не бях видяла много от двореца. След закуска с Фин излязохме навън, за да ме разведе наоколо. Небето беше мрачно и покрито с облаци и от време на време той го поглеждаше подозрително.

— Ще вали ли? — рекох.

— Човек никога не може да каже тук. — В тона му прозвучаха почти гневни нотки. Сетне той тръсна глава и тръгна напред, очевидно решавайки да рискува.

Този път излязохме през предната врата на двореца и тръгнахме по една павирана алея. Сградата тънеше в сянката на големи стари дървета, които се издигаха високо в небето. Между кленовете и борове бяха избуяли гъсти папрати и шубраци.

Фин тръгна между дърветата, накланяйки леко храстите и растенията, за да ми направи път да мина. Той беше настоял да си обуя обувки и докато го следвах, разбрах защо — вървахме по неравна пътека, покрита с мъхове, клони и камъни.

— Къде отиваме? — попитах, докато се изкачвахме нагоре.

— Да ти покажа Фьоренинг?

— Не видях ли вече Фьоренинг? — Спрях се и се огледах. Дърветата криеха гледката, но предполагах, че едва ли ще видя нещо по-различно от онова, което вече бях видяла.

— Още нищо не си видяла. — Фин погледна назад и ми се усмихна. — Хайде, Уенди.

Без да дочака отговора ми, той продължи нагоре. Пътеката беше станала стръмна и хлъзгава заради калта и мъховете. Фин се придвижваше с лекота, хващайки се от време на време за някой клон или стърчащ корен.

Моето изкачване далеч не беше толкова изискано. Препъвах се и се хлъзгах през цялото време и ожулих ръцете и коленете си на няколко остри камъка. Фин не забави ход и рядко поглеждаше назад.

Той вярваше в способностите ми повече от мен самата, но това като че ли не беше нищо ново.

Ако теренът не беше толкова хлъзгав, това катерене може би щеше да достави удоволствие и на мен. Въздухът беше свеж и влажен заради боровете и буйната растителност. Реката долу продължаваше да ехти, напомняйки звука от голяма морска раковина. Над всичко това се носеха и трескави птичи песни.

Фин ме изчака до един огромен скален блок и когато стигнах при него, не направи никакъв коментар за бавния ми ход. Не бях си поела още дъх, когато той се хвана за една малка издатина на камъка и започна да се катери нагоре.

— Напълно съм сигурна, че няма да мога да се изкача по това нещо — отбелязах, обхождайки с поглед гладката повърхност на камъка.

— Аз ще ти помогна. — Той беше стъпил в една цепнатина и се обърна назад, за да ми подаде ръка.

Логично беше, че ако се хвана за него, тежестта на тялото ми ще повлече и него, така че и двамата щяхме да паднем от камъка. Но той не се съмняваше, че може да изтегли и двама ни, нито пък аз. Фин умееше да ме накара да повярвам във всичко, което понякога ме плашеше.

Хванах го за ръката и преди да успея да се насладя на нейната топлина и сила, той започна да ме тегли нагоре по скалата. Изпищях, което само го накара да се разсмее. Той ме насочи към една цепнатина и малко след това открих, че отчаяно съм се вкопчила в камъка, сякаш самият ми живот зависеше от това.

Фин продължи да се катери нагоре, като винаги държеше едната си ръка протегната към мен, в случай че се подхлъзна, но през по-голямата част от времето аз успях да се справя сама. Бях изненадана, че пръстите ми не поддадоха и обувките ми не се хлъзнаха, и трябва да призная, че когато стигнах върха на скалата, почувствах известна гордост.

Когато стъпих на огромния скален блок, изтръсквайки калта от коленете си, понечих да направя някакъв коментар за удивителната си гъвкавост, но в същия момент забелязах гледката. Тази скала вероятно бележеше най-високата точка сред околните склонове и панорамата,

която се откриваше отгук, беше още по-внушителна от гледката от двореца.

Тук-там сред дърветата се виждаха комини, от които се издигаха струйки дим, набраздени от вятъра. Улиците се виеха през града и тук-там по тях вървяха хора. Дворецът на Елора, надвиснал на ръба на скалистия склон, беше полускрит зад диви лози и дървета, но въпреки това изглеждаше поразително огромен.

Чувствах някакъв особен прилив на сили, докато вятърът развяваше косите ми. Сякаш летях, въпреки че стоях здраво на скалата.

— Това е Фьоренинг. — Фин махна с ръка към скритите къщи, потънали сред зелената растителност.

— Направо ти спира дъхът — признах аз, позволявайки му да види колко съм впечатлена.

— Всичко това е твое — каза той почти тържествено и аз се обърнах към него, убедена, че нещо не съм доразбрала.

— За какво говориш?

— Ти си кралица, Уенди. — Тъмните му очи срещнаха моите, подчертавайки колко важно е това, което казва, а сетне извърна глава, обхождайки с поглед дърветата. — Това е твоето кралство.

— Да, но... то всъщност не е мое.

— Всъщност в известен смисъл е. — Той направи опит да се усмихне.

Зарях поглед към скалистите склонове. Като за кралство не беше особено голямо. Не можеше да се каже, че съм наследила Римската империя или нещо подобно, но въпреки това самата мисъл, че някакво царство е твое, беше повече от странна.

— Какъв е смисълът в това? — попитах тихо. Когато Фин не отговори, си помислих, че думите ми са били отнесени от вятъра и казах по-високо: — Защо получавам това? Какво ще правя с него?

— Ще го управляваш. — Фин стоеше на известно разстояние от мен, но сега се приближи, заставайки непосредствено до мен. — Ще взимаш решения. Ще поддържаш мира. Ще обявяваш войни.

— Ще обявявам войни? — казах аз и извърнах рязко глава към него. — Правим ли наистина такива неща? — Той сви рамене. — Не разбирам.

— Повечето неща ще бъдат вече установени, когато седнеш на трона — отвърна Фин, гледайки към къщите. — Редът е вече наложен.

Ти трябва просто да го поддържаш. През по-голямата част от времето ще живееш в двореца, ще ходиш на приеми, ще участваш на тривиални правителствени срещи и от време на време ще взимаш важни решения.

— Какви например? — попитах аз, понеже не ми харесаха строгите нотки в гласа му.

— Като например заточения. — Той изглеждаше замислен. — Майка ти веднъж изпрати в изгнание една марксина. Това не беше правено от години, но тя е натоварена с властта да взима мерки, които по най-добрия начин осигуряват сигурността на нашия народ и начин на живот.

— Защо я е изпратила в изгнание? — попитах аз.

— Тя е опорочила една кръвна линия. — Той замълча и аз го погледнах въпросително. — Родила е дете от човек.

Исках да науча още за това, но в този момент почувствах една дъждовна капка да пада на челото ми. Погледнах към небето, за да видя дали се задава дъжд, но в следващия момент то като че ли се отвори и преди да се опомня, върху нас се изля неочакван порой.

— Хайде! — Фин ме сграбчи за ръката и ме потегли след себе си.

Запързляхме се надолу по скалата, неравната ѝ повърхност ожули гърба ми и накрая паднах тежко в един гъсталак. Дрехите ми вече бяха подгизнали от дъжда, а кожата ми беше настръхнала от студ. Все така държейки ме за ръката, Фин ме водеше през гората, докато накрая се скрихме под един гигантски бор.

— Наистина завая внезапно — казах, надничайки иззад клоните. Под дървото не беше съвсем сухо, но върху нас падаха само отделни капки.

— Времето тук е много своенравно. Местните обвиняват реката, но *Трил* има повече пръст в това — обясни Фин.

Спомних си за Уила и за оплакването ѝ, че може да контролира само вятъра, а майка ѝ — облаците. Градината зад двореца цъфтеше през цялата година благодарение на способностите на *трил* и не беше трудно да се предположи, че те имаха някакво отношение и към дъжда.

Птиците се бяха смълчали, чуваха се само трополенето на дъжда и грохотът на реката. Въздухът беше наситен с аромата на бор и въпреки бурята почувствах някакъв странен покой. Не можех обаче да спра студа, който проникваше в мен, и зъбите ми започнаха да тракат.

— Студено ти е.

— Добре съм — поклатих аз глава.

Без да каже нищо повече, Фин ме прегърна и ме притегли към себе си. Жестът му беше толкова внезапен, че забравих да дишам и от силата на ръката му около рамото ми в мен се разля топлина.

— Предполагам, че това не помага много — каза той с дълбок глух глас.

— Поне спрях да треперя — отвърнах аз тихо.

— Трябва да се върнем, за да се преоблечеш. — Той дишаше дълбоко и не откъсваше очи от мен.

И точно така неочаквано, както ме беше прегърнал, сега се отдръпна и пое надолу по скалистия склон. Дъждът валеше, силен и студен, и сега, когато вече не беше с мен, за да ме топли, няхах никаква причина да оставам повече под дървото. Тръгнах след него с бързи крачки, като от време на време падах и се пързях по нанадолницето.

Притичахме през входната врата, пързаяйки се по мраморните подове. От нас се стичаше вода, образувайки бързо растящи локви. Имах само секунда да дойда на себе си, когато осъзнах, че не сме сами в коридора.

Елора вървеше към нас, носейки се с обичайната си царственост. Роклята ѝ се полюшваше плавно около нея, създавайки впечатлението, че се носи във въздуха. С нея беше един доста пълен плешив мъж, чиито челюсти подскачаха, докато говореше. Беше облечен в бял костюм, за който не можех да си представя, че е възможно да стои добре на когото и да било, но него самия го правеше да изглежда като огромна потна снежна топка.

— Колко е хубаво, че се прибирате, защото тъкмо изпращам канцлера — каза Елора с леден глас, гледайки гневно и двама ни, така че не бях сигурна на кого е по-ядосана.

— Ваше Величество, аз мога да остана, за да разговаряме — рече канцлерът, гледайки нагоре към нея с малките си трескави очички.

— Съжалявам, че пропуснахме посещението ви, господин канцлер — каза Фин. Той правеше всичко възможно да се съвземе и макар да беше целият прогизнал, изглеждаше спокоен и овладян. От друга страна, аз бях обгърнала раменете си с ръце и се опитвах да не треперя.

— Не, вие ми дадохте достатъчно храна за размисъл и не искам да ви губя повече времето. — Елора удостои канцлера с тънка усмивка, а очите ѝ горяха от презрение.

— Значи ще вземете предвид нещата, които ви казах? — Той я гледаше с надежда и се спря за момент. Елора обаче очевидно беше решила да го изпрати и към усмивката ѝ се прибави известно нетърпение, когато го видя, че се задържа.

— Да, разбира се. — Тонът на Елора беше твърде любезен, по което предположих, че лъжеше. — Ще обмисля много сериозно всичко, което ми казахте.

— Източниците ми са много добри — продължи канцлерът, а в това време Елора отново бе успяла да го накара да върви, насочвайки го към вратата. — Имам шпиони навсякъде, дори в лагера на *витра*. Именно по този начин се сдобих с моя пост.

— Да, спомням си вашата политическа платформа. — Елора почти завъртя очи от отегчение, но канцлерът изду гърди, сякаш го бяха похвалили.

— Щом те казват, че има заговор, значи има заговор — заяви канцлерът убедено и аз усетих напрежението на Фин до себе си, а когато го погледнах, видях, че наблюдава госта с присвити очи.

— Да, сигурна съм, че е така — Елора кимна на Фин, който задържа вратата отворена, за да може канцлерът да мине. — Бих се радвала да поговорим още, но трябва да побързате, преди бурята да се е разразила с пълна сила. Не бих искала да ви хване тук в капан.

— О, да, права сте. — Канцлерът се загледа за момент в поройния дъжд, който падаше на талази, и лицето му леко преbledня. Сетне се обърна към Елора. Поклони ѝ се, взе ръката ѝ и я целуна. — Кралице моя, винаги на вашите услуги.

Тя му се усмихна сковано, а Фин му пожела успешно прибиране. Канцлерът почти не го погледна, преди да се гмурне в дъжда. Фин затвори вратата, а Елора въздъхна от облекчение.

— Какво правехте вие двамата? — Елора ме погледна презрително, но преди да успея да отговоря, тя ме спря, махвайки с ръка. — Не искам даже да знам. Имаш късмет, че канцлерът дори не разбра, че си принцесата.

Погледнах надолу към мокрите си мръсни дрехи и сама си дадох сметка, че нищо в този момент вероятно не подсказваше за царствения

ми произход. Въпреки това Фин някак си успяваше да изглежда на ниво и аз нямах никаква представа как го прави.

— Какъв беше поводът за посещението на канцлера? — попита Фин.

— О, ти го познаваш! — Елора завъртя очи и тръгна по коридора. — Винаги има информация за някакви конспиративни кроежи. Трябва наистина да променя законите, така че канцлерът да бъде назначаван, а не избиран. Хората винаги гласуват за идиоти като него.

— Той спомена нещо за заговор на *витра* — настоя Фин, който вървеше на няколко крачки зад нея и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да ги последвам.

— Сигурна съм, че няма нищо сериозно. *Витра* не са стъпвали във Фьоренинг повече от сто години — каза Елора с мрачна увереност.

— Да, но сега, когато принцесата е... — поде Фин, но Елора вдигна ръка, карайки го да замълчи. Сетне се обърна към него и по израза на лицето ѝ разбрах, че говори в ума му. Минута по-късно той си пое дълбоко въздух и каза: — Единственото, което предлагам, е да се вземат допълнителни предпазни мерки и да сложим допълнителна охрана.

— Точно това е причината да си тук, Фин. — Тя му се усмихна и макар усмивката ѝ да изглеждаше искрена, в нея имаше нещо, което приличаше на злост. — Не си мисли, че е заради красивите ти очи.

— Ваше Величество има прекалено голямо доверие в мен — отвърна той смирено.

— Сигурно е така. — Елора въздъхна и продължи по коридора. — Отидете да се преоблечете. От вас се стича вода.

В продължение на минута Фин я наблюдаваше как се отдалечава. Чаках до него, докато се убедих, че тя е достатъчно далече, за да не може да ни чуе, макар да не бях сигурна, че това изобщо е възможно. Елора вероятно винаги чуваше всичко.

— За какво говорехте? — прошепнах аз.

— За нищо. — Фин поклати глава. Погледна ме така, сякаш беше забравил, че съм там. — Трябва да се преоблечеш, преди да се разболееш.

— Това не беше нищо. Някакво нападение ли се очаква? — попитах аз, но Фин се обърна и тръгна към стълбището. — Що за хора

сте вие? Винаги бягате от въпросите!

— Мокра си до кости, Уенди — каза Фин делово и аз се затичах след него, защото знаех, че няма да ме изчака. — Освен това чу всичко, каквото чух и аз. Знаеш толкова, колкото знам и аз.

— Това не е вярно! Видях, че тя отново говореше в ума ти, от което винаги ме побиват тръпки — настоях аз.

— Да, но ми каза единствено да замълча. — Той се изкачи по стълбите, без да поглежда назад към мен. — Ще бъдеш в безопасност. Ти си принцесата, най-важният актив на кралството в момента и Елора няма да те изложи на риск. Тя просто ненавижда канцлера.

— Сигурен ли си, че съм в безопасност? — попитах. Не можах да не си помисля за онази картина в тайната стая на Елора. Онази, на която бях нарисувана как протягам ужасена ръка към нищото.

— Никога не бих направил нещо, с което да те изложи на риск — увери ме Фин, когато стигнахме площадката на стълбището. Той посочи коридора, който водеше към стаята ми. — Чака ни още много работа. Ще бъде най-добре да забравиш за това и да си сложиш по-топли дрехи.

15

ОБУЧЕНИЕ

След като се преоблякох, Фин ме заведе във всекидневната на втория етаж, недалеч от спалнята ми. Сводестият таван беше покрит със стенопис, на който бяха изобразени облаци, еднорози и ангели. Въпреки това обзавеждането беше съвременно и нормално, за разлика от антиките, които изпълваха по-голямата част от двореца.

Фин обясни, че някога това е била стаята за игри на Рис, но когато пораснал, се опитали да я превърнат във всекидневна, макар той рядко да я използвал.

Лягайки по гръб на кушетката, аз се загледах в тавана. Фин седеше на едно меко кресло срещу мен с книга, подпряна на скута му. До него на пода имаше купчина с ръкописи и той се опита да проведе един бърз курс по история на *Трил*.

За съжаление, въпреки че бяхме нещо като митични създания, историята на *Трил* не беше много по-въълнуваща от тази на хората.

— Каква е ролята на маркизите и марксините? — препитваше ме Фин.

— Не знам. Понятие си нямам — отвърнах аз безгрижно.

— Уенди, трябва да научиш тези неща — въздъхна Фин. — На бала ще се водят разговори и ти трябва да изглеждаш добре осведомена. Не можеш просто да седиш там и да мълчиш през цялото време.

— Аз съм принцеса. Би трябвало да мога да правя каквото си поискам — промърморих. Краката ми бяха провесени пред облегалката на кушетката и аз ги залюлях напред-назад.

— Каква е ролята на маркизите и марксините? — повтори Фин.

— В другите провинции, където не живеят кралят и кралицата, маркизите и марксините са формалните водачи. Имат функцията на управители или нещо подобно — казах аз, свивайки рамене. — Във времена, когато кралят или кралицата не могат да изпълняват задълженията си, един маркиз може да заеме мястото им. В места като

Фьоренинг те са смятани за по-високопоставени от другите, но в действителност нямат никаква власт.

— Това е вярно, но не трябва да го казваш на всеослушание — каза Фин и прелисти страница от книгата. — Каква е ролята на канцлера?

— Канцлерът е избираем служител, почти като премиера на Англия — отвърнах аз отегчено. — Монархът има последната дума и разполага с най-много власт, но канцлерът служи като съветник и чрез него общността на *Трил* има някакъв глас в управлението. Има обаче нещо, което не разбирам — казах аз и го погледнах. — Ние живеем в Америка и това не е отделна страна. Не трябва ли да спазвате техните закони?

— Теоретично — да, и в по-голямата си част законите на *Трил* съвпадат с американските, с изключение на това, че ние имаме повече закони — обясни Фин. — Но ние живеем в изолирани общности. Използвайки наличните си ресурси — и по-точно пари и внушение — можем да манипулираме държавните служители и да си осигурим нашата самостоятелност.

— Хм. — Усуках един кичур коса около пръста си и се замислих над думите му. — Ти всичко ли знаеш за обществото на *Трил*? Когато разговаряше с Гарет и Елора, останах с впечатлението, че няма нещо, което да не знаеш.

Сигурна бях, че стига да искаше, Фин можеше да спечели дори благоразположението на Кронерови. Но тогава той бе решил, че трябва да остане в сянка и по тази причина си държеше устата затворена. Но той бе далеч по-изтънчен от мен. Беше хладен, овладян, интелигентен, очарователен и красив и ролята на водач му прилягаше много по-добре, отколкото на мен.

— Глупавият човек смята, че знае всичко. Умният знае, че това не е така — отвърна Фин, без да вдига поглед от книгата.

— Това е клише от онези, които ти дават като късметче с кафето — засмях се аз и дори той се подсмихна леко. — Не, сериозно, Фин. В това няма никакъв смисъл. Ти трябва да бъдеш принц, а не аз. Аз не знам нищо, а ти си напълно подготвен за това.

— Аз не съм принц. — Фин поклати глава. — А ти си свършена за целта. Просто нямаш подготовката, която имам аз.

— Това е глупаво — промърморих аз. — Нещата трябва да се определят от способностите на хората, а не от произхода им.

— Те *нак* се определят от способностите им — настоя Фин. — Но способностите вървят с произхода.

— За какво говориш? — попитах аз и той затвори книгата в скута си.

— За внушението например. Ти си наследила тази способност от майка си — поясни Фин. — Маркизите и марксините са онова, което са, заради способностите, които притежават и те ги предават на децата си. Обикновените *трилове* имат някакви способности, но с времето те са ставали все по-слаби. Майка ти е една от най-могъщите кралици, които сме имали от много отдавна и има надеждата, че ти също ще бъдеш такава.

— Но аз не мога да правя почти нищо — казах аз и се надигнах на кушетката. — Владее внушение в някаква малка степен и ти ми каза, че то дори не действа върху теб.

— На този етап — поправи ме Фин. — Когато започне обучението ти, ще научиш повече.

— Обучение? Какво обучение?

— След бала този уикенд. Тогава ще започнеш да работиш върху способностите си — каза Фин. — А сега единственият ти приоритет е да се подготвиш за бала. И така... — Той отвори книгата отново, но аз не бях готова да се върна към ученето.

— Но ти имаш способности — възразих аз. — И освен това Елора предпочита теб пред мен. Сигурна съм, че на нея повече би й харесвало, ако ти беше принц. — С тъга си помислих, че това беше истина и се отпуснах на кушетката.

— Сигурен съм, че не е така.

— Напротив — казах аз. — И между другото, каква е тази силна връзка между теб и Елора? Тя определено те харесва повече от мен и ми се струва, че ти има пълно доверие.

— Елора няма пълно доверие на никого. — Фин замълча за момент и сетне въздъхна. — Ако ти обясня, обещавах ли да се върнем към подготовката ти?

— Да! — казах с готовност и го погледнах в очакване.

— Онова, което ще ти кажа, не трябва да напуска тази стая. Разбираш ли? — попита Фин сериозно и аз кимнах, преглъщайки.

Взаимоотношенията между Фин и Елора все повече ме тревожеха. Тя беше привлекателна зряла жена и той несъмнено беше секси, а на мен пък все ми се привиждаше, че виждам хищните ѝ нокти, протегнати към него. И всъщност точно това ме плашеше.

— Преди около дванайсет-тринайсет години, когато баща ти вече го нямаше, *моят* баща дойде да работи за майка ти. Той вече не беше следотърсач и Елора го нае да охранява нея и имението. Елора беше влюбена в баща ми — разказваше Фин с помръкнали очи и стиснати устни, а моето сърце запрепуска лудо. — Никой не знаеше за това освен майка ми, която все още е женена за баща ми. Най-накрая майка ми убеди баща ми да напусне. Елора обаче продължи да бъде доста привързана към него, а впоследствие и към мен. — Той въздъхна отново и продължи да говори с безучастен тон, сякаш обсъждаше времето. — Преди години тя лично потърси услугите ми и понеже плаща добре, аз приех.

Гледах го вторачено, напрегната и измъчвана от пристъп на гадене. Тъй като баща му се беше обвързал с майка ми след моето раждане, със сигурност можеше да се заключи, че поне не сме брат и сестра, което пак беше нещо.

Всичко друго беше доста обезпокоително и аз се питах дали Фин тайно не ме ненавижда. Той вероятно мразеше Елора и стоеше тук само защото му плащаше добре. Мина ми през ума, че може да е някакво скъпо жиголо и при тази мисъл пристъпът ми на гадене стана още по-силен.

— Аз не спя с нея и тя никога не е правила никакви стъпки в тази посока или нещо подобно — поясни Фин, гледайки ме безизразно. — Тя ме харесва заради чувствата, които е имала към баща ми. Не я виня за онова, което се е случило между тях. То е било много отдавна и баща ми е бил този, който е трябвало да мисли за семейството си, а не тя.

— Хм. — Погледнах нагоре към тавана, защото така беше по-лесно, отколкото да гледам него.

— Разстроих те, съжалявам — извини се Фин искрено. — Затова не ми се искаше да ти казвам нищо.

— Не, не, добре съм. Нека просто да продължим — настоях аз неубедително. — Има още много неща, които трябва да науча.

Фин мълча около минута, давайки ми възможност да осмисля чутото, но аз се помъчих да го пропъдя от ума си колкото може по-бързо. Онова, което бях научила, ме караше да се чувствам някак омърсена, а и без това имаше твърде много други неща, които ме гнетяха.

Най-накрая Фин продължи с урока, а аз се опитах да се съсредоточа. Докато разсъждавах за задълженията, които произтичаха от кралската титла, нямаше да мисля за увлечението на майка ми по баща му.

Модният дизайнер Фредерик фон Елсин дойде на следващия ден. Той беше превъзбуден и превзет и не можех да кажа със сигурност дали е *трил* или не. Стоях само по комбинезон, докато ми взимаше мерки и скицираше нещо като умопомрачен в някакъв бележник. Най-накрая Фредерик фон Елсин обяви, че е измислил свършената рокля и излетя от стаята ми, бързайки да започне работа по нея.

През целия ден се нижеше потискаща върволица от хора. Повечето от тях бяха обслужващ персонал, хора от кетъринга и организатори на забави и затова не се занимаваха с мен. Те вървяха след Елора, която ги заливаше с невъобразим обем информация за нещата, които очакваше от тях, а те бързаха да я запишат в тефтерите или на блекберитата си.

Междувременно аз имах удоволствието да прекарам един цял ден на открито по анцуг. Когато Елора ме видя, ми хвърли гневен поглед, но за щастие беше твърде заета да дава нареждания на другите, за да намери време да ми каже какво мисли за облеклото ми.

Всичко, което успявах да дочуя за предстоящото тържество в моя чест, само ме хвърляше в още по-голям ужас. Най-много се уплаших, когато чух Елора да казва, профучавайки покрай мен:

— Ще ни трябва най-малко петстотин места за сядане.

Петстотин души щяха да дойдат на партито, на което аз щях да бъда в центъра на вниманието? Просто прекрасно!

Единственото хубаво нещо този ден беше, че през цялото време бях с Фин, макар той да отказваше да говорим за каквото и да било друго, освен за тържеството и за това как трябва да се държа на него.

Прекарахме два часа, преговаряйки имената и разглеждайки снимките на по-високопоставените гости, които щяха да присъстват.

Два часа виране в различни лица и запаметяване на важните факти за близо сто души.

След това още час и половина на масата за обяд. Очевидно не умеех да се храня прилично. Имаше определен начин, по който трябваше да се държи вилицата, да се накланя купата и да се вдига чашата; дори и салфетката трябваше да се слага по определен начин. До този момент никога не бях усвоявала нито едно от тези умения и съдейки по начина, по който ме гледаше Фин, все още не ги владеех.

Най-накрая се предадох. Бутвайки чинията си, отпуснах глава и опрях бузата си в хладната повърхност на дървената маса.

— О, боже мой, той направо те е довършил! — дочух ужасения глас на Уила.

Вдигнах глава и я видях да стои в другия край на масата, с ръце върху елегантните си бедра. Беше отрупана със скъпоценности, гривните и огърлиците ѝ бяха твърде разточителни и звънтящи, но очевидно това беше част от същността на троловете. Те всички бяха луди по дрънкулките, нещо, което не беше типично за мен, като изключим маниакалната ми слабост по моя пръстен за палец.

— Той и мен ме отегчава до смърт — усмихна се Уила и колкото и да беше невероятно, изпитах облекчение, когато я видях. Тя със сигурност нямаше да ми вади душата с имената на триста бивши монарси.

— И въпреки това изглеждаш по-жива от всякога — каза Фин сухо, облягайки се на стола си срещу мен. — Може би не съм се постарал достатъчно.

— Опитваш се да ме обидиш ли, *щъркелче*? — На лицето на Уила се появи нещо като присмехулна гримаса, макар и не дотам искрена.

— Не, оставям това на бившите ти сексуални партньори. — Фин ѝ се усмихна леко, а аз зяпнах от изненада. Никога преди не бях го чувала да говори така на някого.

— Много смешно, няма що. — Уила се опитваше да изглежда сериозна, но на мен ми се струваше, че се забавлява. — Както и да е, аз съм тук, за да спася принцесата.

— Наистина ли? — възкликнах аз с малко повече въодушевление, отколкото беше редно. — И как точно?

— Със забавления. — Тя сви превзето рамене, а аз погледнах Фин, за да видя дали ме пуска.

— Върви. — Той махна леко с ръка. — Ти работи много и се нуждаеш от почивка.

Не мислех, че мога да се почувствам щастлива, разделяйки се с Фин, но сега едва не заподскачах след Уила. Тя ме хвана под ръка и ме поведе през трапезарията към моята стая. Веднага ми стана мъчно, че оставям Фин, но не можех да понеса още една лекция за това как се ползват сребърни прибори.

Уила бърбореше през целия път до стаята ми, впускайки се в един безкраен коментар за това колко ужасни са тези първи няколко седмици. Тя била сигурна, че Фин ще я намушка с вилица по време на някой официален обяд. Или пък тя него.

— Това е най-лошата част — каза Уила важно, докато влизахме в стаята ми. — Целият този тренировъчен лагер преди бала. — Тя сбърчи нос. — Направо е *ужасно!*

— Да, никак не е забавно — признах аз уморено.

— Но щом аз се справих, значи и ти ще се справиш. — Уила влезе в банята ми и когато не я последвах, тя се обърна и ме погледна. — Идваш ли?

— В банята с теб?

— Да се упражняваме на прически. — Тя ме погледна с нещо средно между досада и снизхождение и аз неохотно влязох в банята. Ситуацията можеше да бъде описана с поговорката „От трън, та на глог“.

— Прически? — попитах аз, а Уила ме настани на стола пред тоалетната масичка.

— Да, за бала. — Тя затършува сред нещата на рафтчето и после се спря, срещайки погледа ми в огледалото. — Освен ако майка ти няма да ти помогне за това?

— Не знам да има такива планове — поклатих аз глава.

— Тя определено не е от най-загрижените майки — съгласи се Уила някак тъжно. Взимайки някакво шишенце и четка, тя се обърна към мен. — Нагоре или надолу искаш косата си?

— Не знам. — Спомних си за първата си среща с Уила, когато Фин ми препоръча да я нося спуснатата. — Надолу, предполагам.

— Добър избор. — Тя ми се усмихна и махна ластика от косата ми, опъвайки я болезнено надолу. — Е, Фредерик идва ли днес?

— Да, преди няколко часа — казах през стиснати зъби, докато тя решише безцеремонно косата ми с гребен.

— Чудесно — рече Уила. — Когато роклята ти бъде готова, трябва да си направиш снимка и да ми я изпратиш. Много бих искала да видя какво представлява.

— Да, разбира се.

— Знам колко нелепо и объркващо е всичко в началото. — Докато Уила работеше над косата ми, не спря да бърбри нито за момент. — А Фин знае всичко, но може да бъде малко... студен понякога. Сигурна съм, че и кралицата не е много по-различна?

— Да, така е — признах аз. Но самата аз не бих описала Фин като студен. Понякога наистина беше малко резервиран, но когато ме погледнеше по онзи начин, той беше всичко друго, но не и студен.

— И да знаеш, че бих искала да ти помогна. — Уила спря да опъва косата ми надолу, за да ме погледне в огледалото. — Но не като онази коварна кучка Аурора Кронер или защото баща ми ме е накарал, въпреки че той действително го направи. Не дори като Фин, защото на него това му е работата. Аз просто знам как се чувстваш. И ако мога да ти помогна по някакъв начин, готова съм да го направя.

Уила ми се усмихна накриво и аз видях в очите ѝ искреност, която ме изненада. Зад блудкавата си претенциозност тя криеше добро сърце. Толкова малко бяха хората тук, които искрено ги беше грижа за някого.

Веднага след това Уила заговори надълго и нашироко за рокли. Тя можеше да опише всички рокли, които бе видяла след идването си във Фьоренинг преди три години и харесваше само една-две от тях.

Така моето обучение с Уила се оказа не много по-вълнуващо, отколкото това с Фин. После се зае да ми разказва местните клюки — кой с кого излиза, кой за кого е сгоден и така нататък. Но тъй като аз не познавах тези хора, не ми беше особено интересно.

На този етап Уила си нямаше приятел и това не ѝ се нравеше много. Непрекъснато повтаряше, че баща ѝ трябвало да уреди нещо и споменаваше за някакви момчета, които държала под око, но после ги изпуснала. Говореше с чувство и за Тове Кронер, макар да не разбирах

защо. Но в интерес на истината тя сама изтъкна, че ако нещата между нея и Тове не потръгнали, щяла да се спаси от една ужасна свекърва.

Все пак в края на деня прическата ми беше избрана, гримът ми беше измислен и като че ли знаех малко повече за светския живот в *Трил*. Уила ми поднесе информацията като училищен урок, което нямаше да бъде проблем, ако бях добра ученичка, но за съжаление не бях.

ОЩЕ НАСТАВЛЕНИЯ

Не спираха да се занимават с мен и вероятно трябваше да се чувствам поласкана, но в действителност исках да ме оставят на мира. Елора и Аурора Кронер стояха на срещуположния край на масата срещу мен. На огромната дъбова маса пред тях имаше схема на местата за сядане и те се бяха навели над нея, изучавайки я внимателно.

Предполагах, че Елора ме беше довлякла тук, просто за да не бъде сама в нещастieto. Що се отнася до Аурора, няхах обяснение за интереса ѝ към мен, освен ако не търсеше някакъв начин да ме опознае и унищожи. Това беше единственото нещо, което разчитах зад великодушната усмивка, с която ме удостояваше.

Фин се беше вмъкнал в стаята ми рано сутринта, но първоначалното ми вълнение угасна, когато видях как френетично подбираше дрехите ми. Той ме инструктира да се приготвя със скоростта на светлината и да се държа колкото мога по-прилично през целия ден. Ненавиждах начина, по който се отнасяше с мен — все едно бях на пет години и това беше първият ми ден в детската градина.

Но докато седях тук и гледах как анализират всеки малък детайл от някаква си глупава схема на масите, наистина се чувствах като петгодишна. Като дете, което си е навлякло неприятности и сега изтърпява някакво много мъчително наказание. Опитвах се да изглеждам прилежна и заинтригувана от всичко това, но в действителност не познавах никой от поканените гости.

Двете бяха окупирали Заседателната зала в Южното крило на къщата. Стените бяха облепени с карти, осяяни с червени и зелени петна, показващи другите племена от тролове. Аз се опитвах да ги изучавам, докато Елора и Аурора разговаряха, но Елора ме връщаше в реалността всеки път, когато се отнасях нанякъде.

— Ако настаним канцлера тук, тогава маркиз Лаурент ще трябва да отпадне напълно от тази маса. — Аурора почука с пръст по

хартията.

— Не виждам друг начин. — Елора се усмихна с цялата любезност, на която беше способна и Аурора й отговори по същия начин.

— Той ще пропътува огромно разстояние, за да присъства на бала. — Аурора премигна с очи срещу Елора.

— Но въпреки това ще седи достатъчно близо, за да чуе кръщението — каза Елора и се обърна към мен. — Готова ли си за церемонията по кръщението?

— Ъ-ъ, да — отвърнах аз. Фин ми беше споменал за това, но в този момент не го слушах особено съсредоточено. Не можех обаче да призная това пред Елора и затова само се усмигнах, опитвайки се да изглеждам уверена.

— Една принцеса никога не казва „ъ-ъ“. — Елора ме погледна с присвити очи, а Аурора не можа да прикрие добре присмеха си.

— Съжалявам — въздъгнах аз.

На Елора като че ли й се искаше да продължи да ме порицава, но Аурора ни наблюдаваше като ястреб, затова само сви устни и замълча с усилие на волята, за да не покаже никаква слабост пред гостенката си.

Аз самата не разбирах какво прави Аурора в къщата, а още по-малко защо Елора се бои от нея. Тя беше кралица и ако не се лъжех, единствената способност на Аурора беше да отправя двусмислени ласкателства и прикрити заплахи.

Изглеждаше ослепителна с дългата си виненочервена рокля и ме караше да се чувствам ужасно зле в моята семпла пола. Красотата на Аурора почти засенчваше блясъка на Елора, но не мисля, че това имаше някакво значение за Елора. Просто не можех да си обясня защо я оставяше да й влиза под кожата по този начин.

— Може би трябва да продължиш подготовката си някъде другаде — подхвърли Елора, святкайки с очи.

— Да, чудесна идея. — Сkochих на крака толкова рязко, че едва не съборих стола зад себе си. Развеселеното изражение на Аурора се смени с гримаса на откровено отвращение, а Елора завъртя очи нагоре. — Съжалявам. Много се вълнувам около всичко това.

— Владей емоциите си, принцесо.

Впрягайки цялата сдържаност, на която бях способна, аз излязох тихо от стаята. Искаше ми се да се втурна навън, защото се чувствах

като дете в последния си учебен ден. Не бях сигурна накъде да вървя и нямах представа къде е Фин, но веднага щом реших, че няма опасност да ме видят, почти се затичах.

Профучах покрай няколко затворени врати надолу по коридора, когато някой ме повика.

— Принцесо! — чух нечий глас от една отворена врата.

Спрях се и надникнах в стаята. Тя приличаше повече на гостна с пищния си червен килим в средата и кресла с кожена тапицерия около него. Транспарантът на стъклената стена беше спуснат почти изцяло и стаята тънеше в полумрак.

В ъгъла имаше тежък махагонов бар и някакъв мъж се беше облегал на него, пиейки уиски със сода. Присвих очи, опитвайки се да го разгледам по-добре. Косата му беше разрошена и беше облечен изискано, но небрежно.

— Не ме ли познахте, принцесо? — Съдейки по гласа му, той се усмихваше и затова реших, че просто се шегува.

— Не ви виждам добре — рекох, пристъпвайки крачка напред.

— Гарет Стром, бащата на Уила — каза той и аз видях, че усмивката на лицето му стана по-широка.

— О, вие ли сте! Радвам се да ви срещна отново. — Усмихнах му се, чувствайки се по-спокойна. Бях се запознала с него на вечерята само преди ден, но го харесвах. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не. Просто чакам майка ви, но предположих, че денят ще е дълъг и затова реших да започна с висок старт. — Гарет посочи чашата в ръката си.

— Добре.

— Вие искате ли напитка? — предложи Гарет. — Сигурен съм, че имате нужда, като знам на какви изпитания ви подлага Елора в момента.

Прехапах устни, размишлявайки. Никога преди не бях пила нищо друго, освен чаша вино на вечеря, но след последните няколко дни несъмнено можех да си позволя нещо по-силно. Но Елора щеше да ме убие, ако разбере, а Фин щеше да е повече от разочарован от мен.

— Не, няма нужда — поклатих аз глава. — Но благодаря все пак.

— Не ми благодарете. Просто ви предложих напитка — рече той. — Изглеждате изтощена. Защо не свалите товара?

— Добре. — Свих рамене и седнах на едно от креслата. Тапицерията му изглеждаше малко захабена, но усещането беше, че сядаш на чисто нов стол. Размърдах се леко, опитвайки се да се настаня по-удобно, но накрая се отказах.

— Над какво работите сега? — попита Гарет, сядайки срещу мен.

— Не знам. Тя прави план за настаняването на гостите. — Облегнах главата си на облегалката на стола. — Не знам дори защо ме повика там, освен да ми изтъква, че не правя нещата както трябва.

— Тя просто иска да се почувствате въввлечена във всичко това — рече Гарет, отпивайки от уискито си.

— Е, аз пък не бих искала да се въвличам чак толкова — промърморих. — Не ми е приятно да стоя с нея и Аурора, докато тя ми хвърля ледени погледи и преценява всичко, което казвам и правя.

— Не се оставяйте да им паднете в лапите — посъветва ме Гарет.

— На коя от двете?

— И на двете — засмя се той. Смехът му прозвуча сърдечно и аз го погледнах с чувство за вина.

— Извинете. Не исках да ви натоварвам с тези неща.

— Не е нужно да се извинявате. — Той поклати глава. — Знаем колко ви е трудно и съм сигурен, че Елора не прави нещата по-лесни за вас.

— Тя очаква от мен да знам всичко и да бъда свършена, макар да съм тук толкова отскоро.

— Вие имате силна воля. Наследили сте го от нея, както разбирате — каза Гарет с усмивка. — И колкото и странно да звучи, тя прави всичко това, за да ви предпази.

За първи път някой ме сравняваше с Елора и по някаква причина се почувствах приятно. Осъзнах, че Гарет беше един от малкото хора тук, който я наричаше „Елора“ вместо „кralицата“ и се замислих доколко добре я познаваше всъщност той.

— Благодаря — промърморих, не знаейки какво друго да кажа.

— Разбрах, че Уила ви е посетила миналата вечер. — Той спря погледа си на мен. Очите ми вече бяха свикнали със сумрака в стаята и забелязах колко ласкаво ме гледаше.

— Да. Тя много ми помогна — усмихнах се аз.

— Добре. Радвам се да го чуя. — На лицето на Гарет се изписа облекчение и се запитах какво ли беше очаквал да кажа. — Знаем, че

понякога тя може да бъде малко... — Той поклати глава, търсейки правилната дума. — ... да речем, *особена*, но иначе намеренията ѝ са добри.

— Знам — кимнах аз. Първите ми впечатления от нея бяха, че е просто едно разглезено дете от богато семейство и макар това все още да изглеждаше вярно, постепенно открих, че у нея има и нещо друго — едно искрено доброжелателство.

— Тя се държи грубо с Фин, но това не е нищо лично. — Той се покашля и се размърда на стола си. — Е, всъщност е лично. Той беше неин следотърсач и я държеше под контрол, но Уила не може да търпи това. Тя му е обидена, но в същото време го уважава.

— Фин като че ли не го взима много присърце. — Просто ми се искаше да защитя Фин, но съдейки по отношенията му с Уила, той наистина не изглеждаше особено притеснен от нея. В действителност по някакъв негов си начин той като че ли също я харесваше.

— Така е — кимна той. — Опитвам се да ѝ внуша, че трябва да смекчи отношението си към *манксовете* и по-специално към Рианон. Но все още не съм постигнал успех.

— Защо е толкова груба към нея? — Не бях виждала Уила да разговаря често с Рианон, но в редките случаи, когато го правеше, преобладаваха нападките и ехидните забележки, при това още по-ожесточени от тези на Аурора.

— Рианон живя с мен деветнайсет години, преди да се върне Уила — обясни Гарет. — Уила винаги тайно се е страхувала, че предпочитам Рианон пред нея, но истината е, че макар да обичам Рианон, аз имам само една дъщеря.

Никога не ми беше минавало през ума, че той обича Рианон или че някой може да обича *мансклиг*. Погледнах по посока на Съвещателната зала, сякаш щях да видя Елора през стената. Не можех да си представя, че тя е способна да обича някого.

Единствените бебета в обществото на *Трил* бяха *мансклиг* и в някои случаи бащинският инстинкт вероятно взимаше превес. Със сигурност не при всички, но на други като Гарет от време на време навярно им се струваше, че децата, които отглеждат, са техни собствени.

— Мислите ли, че Елора обича Рис? — попитах аз.

— Смятам, че Елора е твърде корава жена, за да се сближиш с нея — каза Гарет предпазливо и след това ми се усмихна. — Но знам, че обича теб.

— Да, сигурно — казах сухо, не желаейки дори да се замисля над думите му, камо ли пък да му повярвам. Вече се бях напатила достатъчно от смахнати майки.

— Тя говори с много обич за вас. Когато не сте наблизко, разбира се. — Той се засмя тихо и нещо в тона му събуди у мен усещането за интимност.

В ума ми се мярна образ. Елора седи пред тоалетната си масичка, облечена във вечерна рокля и си слага бижута. Гарет е зад нея, все още лежи в леглото ѝ под завивките. Елора му казва безцеремонно, че съм по-красива, отколкото е очаквала и преди той да успее да отговори, тя го подканя да става и да се облича.

Тръснах глава, за да пропъдя това видение.

— Вие ходите ли с Елора? — попитах аз прямо, макар вече да знаех отговора.

— Определено не бих го нарекъл така — засмя се той и отпи дълга глътка от чашата си. — Да кажем, че съм толкова близък с нея, колкото обстоятелствата позволяват. Е, или поне колкото позволяват сега.

— Сега? — Сбърчих чело. — Какво искате да кажете?

— Елора невинаги е била хладната и сдържана кралица, която познавате и от която се страхувате. — В думите му прозвуча известна горчивина и аз се запитах колко ли дълго продължаваше връзката им. Може би от времето, когато е била женена за баща ми? Или когато е била влюбена в бащата на Фин?

— Какво я накара да се промени?

— Искате да научите всичко днес, така ли? — каза Гарет, смигвайки ми леко. — Но аз не съм пил достатъчно за такъв разговор. — Сетне пресуши чашата си.

— Защо? Какво се е случило? — настоях аз, накланяйки се леко напред на стола.

— Това беше много, много отдавна. — Той си пое дълбоко въздух, без да вдига очи към мен. — И Елора беше опустошена.

— Значи наистина го е обичала. — На мен все още ми беше трудно да повярвам, че тя е обичала някого. Единственото по-дълбоко

чувство, на което според мен беше способна, бе гневът.

— Наистина не знам. Аз не я познавах толкова добре тогава. — Гарет стана рязко от креслото си и тръгна към бара. — Съпругата ми беше все още жива и познанството ми с кралицата беше съвсем бегло. — Той си наля още една напитка, стоейки с гръб към мен. — Ако искате да научите повече за всичко това, ще трябва да разговаряте с нея.

— Тя няма да ми каже нищо — въздъхнах аз и се облегнах назад на стола си.

— Някои неща е по-добре да бъдат забравени — каза Гарет унесено. Той отпи голяма глътка от уискито си все още с гръб към мен и едва тогава със закъснение разбрах, че съм го разстроила.

— Извинете ме. — Изправих се. Не знаех как да поправа нещата и затова реших, че най-доброто решение е да си тръгна.

— Не е нужно да се извинявате. — Той поклати глава.

— Тъй или иначе трябва да се връщам. — Запристъпвах неуверено към вратата. — Фин сигурно вече ме търси.

— Сигурно — кимна Гарет. Почти бях излязла, когато той ме спря. — Принцесо! — Той извърна глава настрани и по профила му заиграха сенки. — Елора е строга с вас, защото се страхува да ви обикне. Но тя е готова да се бори до смърт за вас.

— Благодаря ви — смънках аз.

Светлината в коридора ми се стори прекалено ярка след полумрака в стаята. Не знаех кое от думите ми бе разстроило Гарет толкова много. Може би бях събудила спомените му за неговата мъртва съпруга. Или му бях напомнила, че макар Елора да не можеше да заяви открито любовта си към него, някога тя бе сторила това за друг мъж.

Тръснах глава, за да прогоня дълбокия смут, който Гарет бе предизвикал в душата ми. Не бях сигурна, че мога да му вярвам за нещата, които ми беше казал за Елора. Не смятах, че е лъжец, но той искаше да ме накара да се почувствам по-добре. Да ме убеди, че имам майка, която наистина ме обича и вероятно е готова да ми помогне, въпреки че аз самата отдавна се бях разделила с тази мечта.

Намерих Фин във вестибюла, където даваше указания на помощниците на Елора около организирането на бала. Беше с гръб към мен и затова не ме забеляза веднага. Стоях и го наблюдавах. Той

винаги знаеше какво трябва да се направи и аз не можех да не му се възхищавам.

— Принцесо. — Фин ме зърна през рамо и се обърна към мен усмихнат. Някакъв помощник го попита нещо и той махна неопределено към трапезарията, преди да тръгне към мен. — Как мина сутринта?

— Можеше да бъде и по-зле — отвърнах аз, свивайки рамене.

— Това не звучи много ведро. — Той повдигна вежди. — Но мисля, че ти си спечели една малка награда.

— Награда? — Сега беше мой ред да изглеждам скептична.

— Мислех си, че можем да си позволим да направим нещо забавно — усмихна се Фин.

— Нещо забавно? — Спомних си за вчерашния ден и за опитите му да ме убеди, че непоносимо скучните му лекции са забавни. — Искаш да кажеш нещо наистина забавно? Или имаш предвид два часа да разглеждаме картинки? Или да ме учиш как се използват различните вилици?

— Имам предвид нещо, което може наистина да бъде забавно — отговори Фин. — Хайде.

17

РЕВНОСТ

Докато Фин ме водеше към южното крило на къщата, осъзнах, че много от помещенията тук ми бяха непознати. Когато Гарет бе нарекъл къщата дворец, той не се беше шегувал. Имаше още толкова много неща, които ми предстоеше да видя. Беше зашеметяващо.

Фин ми показваше стаите една след друга: библиотеката, няколко заседателни зали, пищната трапезария, където щеше да бъде обядът в събота, и най-накрая балната зала. Бутна вратите, които бяха два етажа високи, и ме въведе в най-величественото помещение, което някога бях виждала. Внушителният таван като че ли се простираше до безкрай, отчасти благодарение на факта, че светлината идваше изцяло отгоре. През него минаваха златисти греди, от които висяха блестящи диамантени полилеи. Подовете бяха от мрамор, а стените кремави със златни орнаменти. В общи линии залата беше като излязла от приказните филми на Дисни.

Декораторите вече носеха разни неща и покрай стените бяха наредени столове и маси. Около тях пък бяха струпани покривки за маси, свещници и всякаква друга украса. В далечния ъгъл се открояваше един бял роял. Иначе залата беше празна, ако не се брояхме аз и Фин.

Цялото това великолепие ме накара да се почувствам малка и нищожна. Стана ми още по-неприятно, когато осъзнах как изглеждам в този момент. Косата ми беше хваната на нескопосан кок, а полата ми беше прекалено семпла. Фин не беше облечен чак толкова шикозно, но обичайната му риза и тъмни джинси го караха да изглежда много по-изискано.

— Е, какво е забавлението, което ще ми предложиш? — подхвърлих аз и гласът ми отекна в стените.

— Танци. — Фин се усмихна малко накриво, а аз на свой ред изстенах. — Танцувал съм с теб и знам, че се нуждаеш от известно шлифоване.

— Бавното полюшване в кръг не върши ли работа? — попитах аз с кисела гримаса.

— За съжаление, не. Но класическият валс — да. Ако го научиш, ще бъдеш готова за бала в събота — отвърна Фин.

— О, не. — И в този момент ми примая. — Ще трябва да танцувам с всички тези хора, нали? С разни старци и ексцентрични момчета, които ще ми пускат ръце.

Фин се засмя на думите ми, но на мен ми се искаше да се свия някъде и да умра.

— Бих могъл да те излъжа, но ако трябва да бъда честен, единствените хора, които ще пожелаят да танцуват с теб, ще бъдат точно такива — призна той с крива усмивка.

— Никога не съм те виждала толкова развеселен! — рекох аз и това направи усмивката му още по-широка. — Е, радвам се поне, че намиращ това за забавно. Да се спъвам в непознати хора, докато ме опипват. Ще бъде направо страхотно.

— Няма да е чак толкова зле. — Той ми даде знак да се приближа. — Хайде. Ако научиш основните стъпки, поне няма да се спъваш в тях.

Въздъгнах високо и тръгнах към него. Цялото ми безпокойство, че ще танцувам с непознати, се стопи в мига, в който Фин взе ръката ми в своята. Неочаквано ми хрумна, че преди да танцувам с тях, аз щях да танцувам с *него*. След няколко указания от негова страна и един фалстарт от моя ние вече танцувахме. Ръката му беше около кръста ми, силна и вдъхваща увереност. Каза ми, че трябва да държа погледа си прикован в него, за да не ми стане навик да гледам в краката си, докато танцувам, но аз и без това не желяех да гледам другаде. Неговите тъмни очи винаги ме омагьосваха.

Предполагаше се, че трябва да поддържаме известно разстояние между телата си, но установих, че това е невъзможно. Той почти се беше притиснал в мен и бях сигурна, че не се движим достатъчно бързо, но не ме беше грижа. Бях с него в този миг, в този прекрасен миг, който изглеждаше твърде невъзможно съвършен, за да е истински.

— Добре. — Фин внезапно спря и отстъпи крачка назад. Разочарована, аз оставих ръцете ми да паднат встрани. — Даже доста добре, но тогава ще има музика и затова трябва да видим как се справяш под звуците на музика.

— Окей — казах неуверено.

— Аз ще седна на пианото, а ти брой стъпките сама. — Фин вече вървеше заднешком към пианото, докато самата аз се питах тревожно какво бях сбъркала, за да го накарам да спре толкова неочаквано. — Това може би е по-добър начин да се научиш.

— Ами, окей. — Свих нерешително рамене. — Мислех, че се справям добре и преди.

— Не се движехме достатъчно бързо. Музиката ще ти помогне да бъдеш в такт — рече Фин.

Гледах го намръщено и единственото, което ми се искаше в този момент, беше да се върне и да танцуваме отново заедно. Някога ми беше казал, че съм ужасна танцьорка и може би точно това беше проблемът.

Фин седна на рояла и засвири красив сложен валс. Той, разбира се, можеше да свири на пиано. Той можеше всичко. Аз просто стоях там и се взирах в него, докато накрая ми даде знак да започна да танцувам.

Въртях се из дансинга, но определено не беше толкова хубаво, колкото когато бях с него. Всъщност изобщо не беше хубаво. Може би щеше да бъде, ако през цялото време не си блъсках главата как винаги успявам да направя така, че да отблъсна Фин от себе си.

Трудно ми беше да се съсредоточа над каквото и да е било, защото той постоянно ме поправяше нещо, почти крещейки. Странно, но не беше забелязал никакви мои грешки, докато танцувахме заедно.

— Е, това беше — казах аз запъхтяна, след като се бях въртяла може би цяла вечност.

Ръцете и краката ми бяха отмалели и по цялото ми тяло беше избила пот. Стигаха ми толкова танци за днес. Седнах тежко на пода и след това се опънах назад върху хладния мрамор.

— Уенди, не е минало толкова много време — настоя Фин.

— Не ме е грижа. Аз приключих! — Дишах дълбоко и избърсах потта от челото си.

— Никога ли не си работила над нещо? — упрекна ме Фин. Той стана от столчето на рояла и тръгна към мен, за да ме смърми по-отблизо. — Това е важно.

— Знам. Казваш ми го всяка секунда всеки ден — оплаках се аз.

— Не е вярно. — Фин скръсти ръце пред гърдите си и сведе поглед към мен.

— Никога не съм работила по-упорито над нещо — казах, отвръщайки на погледа му. — Зарязвала съм всичко друго много по-рано или въобще не съм се опитвала. Затова не ми казвай, че не влагам достатъчно усилия.

— Никога не си се старала повече от това? Над каквото и да е? — попита Фин, не вярвайки на ушите си и аз поклатих отрицателно глава. — Този твой брат никога ли не те е карал да правиш нещо?

— Всъщност не — признах аз, след като се замислих за кратко. — Освен може би да ходя на училище. Но това беше всичко. — Мат и Маги ме насърчаваха да правя много неща, но много рядко ме принуждаваха.

— Те са те разглезили повече, отколкото си мислех. — Фин изглеждаше изненадан.

— Не са ме разглезили — казах с въздишка и след това бързо се поправих. — Не са ме разглезили чак толкова. Не и колкото Уила или някои други подменени деца, сигурна съм. Те просто искаха да бъда щастлива.

— Щастие то е нещо, над което трябва да работиш — изтъкна Фин.

— О, ще престанеш ли с твоите заучени мъдрости — присмях му се аз. — Ние работихме за щастие то си, както всички други. Те просто бяха по-внимателни с мен, може би защото майка ми се опита да ме убие. И това ги накара да се държат по-меко, отколкото биха се държали иначе.

— Как се опита да те убие майка ти? — попита Фин неочаквано. Не бях му казвала много за това, но и той рядко искаше да говорим за миналото ми.

— Беше на рождения ми ден и както обикновено аз се държах доста своенравно. Бях сърдита, че ми беше купила шоколадова торта, въпреки че я ненавиждах — казах аз. — Бяхме в кухнята и тя изведнъж откачи. Започна да ме преследва с онзи огромен кухненски нож. Нарече ме чудовище и се опита да ме намушка с него, но успя само да ми направи голяма рана на корема, макар и доста сериозна. След това в стаята влетя брат ми Мат и се сборичка с нея, спасявайки по този начин живота ми.

— Тя те е наранила? — Фин сбърчи загрижено чело.

— Да. — Дръпнах ризата си, откривайки белега, който минаваше през корема ми. И веднага след това съжалих. Да показвам на Фин най-дебелата част от тялото си, легнала на земята, като че ли не беше много добра идея.

Той прилекна до мен на земята и нежно плъзна върховете на пръстите си по белега. Кожата ми потръпна под докосването му и тази трескава топлина се разля из цялото ми тяло. Просто се взираше в белега и после постави дланта си върху него, закривайки го с ръка. Кожата му беше гореща и гладка и аз отново усетих онова прималяване под лъжичката.

Фин премигна и внезапно осъзнал какво прави, отдръпна ръката си и се изправи. Побързах да дръпна блузата си надолу и понеже вече не ми беше удобно да лежа на земята, се надигнах и оправих кока си.

— Мат ти е спасил живота? — попита Фин, за да запълни неловката тишина, която ни беше обгърнала. Лицето му все още изглеждаше замислено и на мен много ми се искаше да узная за какво мисли.

— Да — кимнах аз и станах на крака. — Мат винаги ме е бранел, още откакто се помня.

— Хм — Фин ме погледна загрижено. — Ти си имала много силна връзка с приемното си семейство, отколкото другите подменени деца.

— Приемно семейство? — казах намръщено. — Говориш така, все едно съм някакъв паразит.

И в следващия момент осъзнах, че вероятно бях точно това. Бяха ме оставили при тях, за да използвам техните ресурси, средства и възможности и след това да се върна обратно заедно с всички тези неща. Точно както прави един паразит.

— Ти не си паразит — рече Фин. — Те са те обичали и ти искрено си отвързала на обичта им. Това е необичайно, но не е нещо лошо. Всъщност даже е нещо много добро. Може би си надарена със способността да съчувстваш на другите, която водачите на *Трил* не притежават от много отдавна.

— Не мисля, че съм чак толкова състрадателна — поклатих аз глава.

— Виждам, че начинът, по който Елора разговаря с хората, те тревожи. Елора смята, че единственият начин да печелиш уважение е като извикваш страх, но аз имам чувството, че ти ще имаш много по-различен стил на управление.

— И как според теб ще управлявам? — попитах, повдигайки вежди към него.

— Това е нещо, което ще решиш сама — отвърна той простишко.

С това Фин сложи край на урока и ми каза, че трябва да си почина преди утрешния ден. Вече бях изтощена и аз нямах търпение да се сгуша под завивките и да остана там чак до неделя, проспивайки целия бал и всичките ми страхове около него.

Сънят обаче не дойде лесно. Мятах се и се въртях в леглото, мислейки си за това как бях танцувала с Фин и за топлата му ръка върху корема ми.

Но винаги накрая си мислех за Мат, който ужасно ми липсваше. Очаквах болката да отслабне с времето, но вместо това тя ставаше все по-силна. След всичко преживяно, наистина имах нужда да знам, че някой ме подкрепя и обича безусловно.

Събудих се рано сутринта. Всъщност бях се будила през цялата нощ и най-накрая в шест часа се отказах да спя повече. Станах с намерението да се промъкна на долния етаж и да си взема нещо за ядене, но тъкмо бях стигнала стълбите, когато видях Рис да тича нагоре, дъвчейки геврек.

— Хей, защо си станала толкова рано? — ухили се той, преглъщайки залька си.

— Не можах да заспя — отвърнах, свивайки рамене. — А ти?

— По същата причина. И без това скоро трябваше да ставам за училище. — Той бръсна пясъчно русата си коса от очите си и се облегна на перилата на стълбите. — Тревожиш ли се за тази събота?

— Да, малко — признах аз.

— Много е вълнуващо! — каза Рис с широко отворени очи и аз кимнах без особено въодушевление. — Измъчва ли те нещо? Изглеждаш някак... разстроена.

— Не. — Поклатих глава и въздъгнах, а след това седнах на най-горното стъпало. Краката ми като че ли бяха омекнали и ми се искаше да заплача. — Просто си мислех за брат ми.

— Брат ти? — През лицето на Рис премина сянка и той седна бавно до мен на стълбите. Изглеждаше почти останал без дъх и в първия момент не разбрах какво става с него, но после се досетих.

Рис навярно се чувстваше странно. През целия си живот бе знаел, че това не е истинското му семейство, а тук дори не беше и осиновен. Собственото му семейство не беше искало да го оставя другаде. Той беше откраднат, и то от семейство, което дори не го искаше. Просто бяха решили, че аз трябва да имам неговия живот.

— Да. Всъщност... исках да кажа *твоя* брат — поправих се аз и по някаква причина сърцето ми се сви от болка. Мат винаги щеше да бъде мой брат, независимо какво казваше генетиката.

— Как се казва той? — попита Рис тихо.

— Мат. И е може би най-доброто момче в целия свят — казах аз.

— Мат? — повтори Рис с нещо като страхопочитание в гласа си.

— Да — кимнах. — Той е най-смелият човек, когото познавам. Готов е да направи всичко за хората, които обича, и е абсолютно самоотвержен. Винаги мисли първо за другите. И освен това е много, много силен. Той е... — Преглътнах и реших, че не мога да говоря повече за Мат. Поклатих глава и погледнах настрана.

— А баща ми и майка ми? — продължи да пита Рис и аз не знаех как да му отговоря.

— Татко умря, когато бях на пет — казах предпазливо. — Тя понесе това много тежко и... оттогава е в болница. Заради психиатрични проблеми. Отгледаха ме Мат и сестрата на татко, Маги.

— О! — На лицето на Рис се появи загрижен израз.

Изведнъж намразих Ким още повече. Знаех, че беше направила всичко това, защото обичаше Рис, но въпреки това не можех да й простя. Тя никога нямаше да може да живее с него, защото винаги щеше да остане затворена в психиатрична клиника. И през целия си живот не беше правила нищо друго, освен да наранява — мен, Мат и всички останали.

— Съжалявам. — Сложих ръката си нежно върху неговата, за да го утеша. — Трудно ми е да ти обясня откъде знам това, но майка ти наистина те обича. Ти ужасно ѝ липсваше. И мисля, че винаги ме е мразила заради това, че съм заела твоего място.

— Наистина ли? — Когато ме погледна, в очите му имаше едновременно и надежда, и тъга.

— Да. Аз винаги по някаква причина я карах да се чувства гадно.
— Усмихнах се едва-едва и той се засмя.

— Съжалявам за това. Сигурно не съм от хората, които можеш лесно да забравиш.

— Да, предполагам, че е така — съгласих се аз. В този момент Рис хвана ръката ми и макар да се беше поободрил, аз не отдръпнах моята.

— Ами тази Маги? Какво представлява тя? — попита той.

— Страхотна е. Понякога е свръхгрижовна, но иначе е готина — казах аз. — И ми търпи глупостите. Всъщност и двамата го правят. — Помислих си колко странно е, че тези двама души вече не бяха моето семейство. — Направо не е за вярване, всъщност говорим за твоя брат и твоята леля.

— Да, разбирам. Но те са и твое семейство — рече Рис. — Те са те обичали и са те отгледали. Не е ли това доказателство, че сте били истинско семейство?

От толкова време ми се искаше някой да ми каже това и стиснах ръката му с благодарност. Аз все още ги обичах, винаги щях да ги обичам и исках другите да приемат това.

— Уенди! — Фин се беше събудил и бе тръгнал при мен, когато ме забеляза да седя на стълбите. Инстинктивно отдръпнах ръката си и Рис стана. — Какво правите?

— Току-що се събудих. Просто си говорехме. — Погледнах нагоре към Рис, който кимна в знак на потвърждение, но очите на Фин просветваха от гняв. Гледаше ни така, все едно бяхме хванати да обираме банка.

— Предлагам ти да се подготвиш за училище — каза студено Фин на Рис.

— Да, тъкмо това се и канех да направя — отвърна Рис, сякаш се оправдаваше и тръгвайки си, ми се усмихна. — Доскоро, Уенди.

— Да, доскоро — усмихнах се аз в отговор.

— Какво правехте? — просъска Фин намръщен.

— Вече ти казах — натъртих аз и се изправих. Той все още излъчваше заплахата, но сега вече не го гледах отдолу и се почувствах по-добре. — Просто си говорехме.

— За какво? — попита Фин.

— За семейството ми — отвърнах и свих рамене. — Има ли значение?

— Не можеш да говориш с него за твоето приемно семейство — отсече Фин. — *Мансклиг* не трябва да знаят откъде идват. В противен случай могат да се изкушат да издирват семействата си, което би означавало гибел за нашето общество. Разбираш ли това?

— Но в действителност аз не му казах нищо — оправдах се аз, макар да се почувствах глупаво, че това не ми беше хрумнало. — Просто много ми липсваше и му разказах колко добро момче е. Не съм му казала къде живее или нещо такова.

— Трябва да бъдеш по-внимателна, Уенди — рече Фин.

— Съжалявам. Не съобразих. — Не ми харесваше начинът, по който ме гледаше, и затова се обърнах и тръгнах надолу по коридора към стаята си.

— Чакай. — Фин хвана нежно ръката ми и затова се обърнах и го погледнах.

Той пристъпи крачка напред, заставайки точно пред мен, но аз се опитвах да му покажа, че му се сърдя и затова отказах да го погледна. Въпреки това чувствах очите му върху себе си и топлината на тялото му, което определено не ми помагаше да изглеждам гневна.

— Какво? — попитах аз.

— Видях те да държиш ръката му. — Фин понижи глас.

— Е? — рекох аз. — Това престъпление ли е?

— Не, но... ти *не можеш* да правиш това — обясни Фин натъртено. — Не можеш да се обвързваш с *мансклиг*.

— Виж ти! — Освободих ръката си от неговата, подразнена от факта, че единственото нещо, за което мислеше, беше работата му. — Ти просто ревнуваш.

— Не ревнувам — рече Фин, сякаш се оправдаваше и отстъпи назад. — Просто се грижа за теб. Ти не разбираш колко е опасно да се обвържеш с него.

— Да, бе — промърморих аз и тръгнах отново към стаята си. — Аз не разбирам нищо.

— Не казах това. — Фин ме последва.

— Но е вярно — отвърнах аз. — Аз не разбирам нищо.

— Уенди! — каза Фин рязко и аз се обърнах неохотно към него. — Ако ти не разбираш нещо, това означава, че аз не съм ти го обяснил

достатъчно добре.

Той преглътна с усилие и заби поглед в земята, при което черните му мигли изглеждаха още по-дълги. Стори ми се, че иска да ми каже още нещо, затова скръстих ръце и зачаках.

— Но ти си права — каза Фин, запъвайки се, докато го наблюдавах внимателно. — Това беше проява на ревност.

— Какво? — Челюстта ми буквално увисна и се ококорих от изненада.

— Това не се отразява на работата ми, нито променя факта, че ти по никакъв начин не трябва да се обвързваш с *мансклиг* — каза Фин повелително, все така гледайки към земята, вместо към мен. — А сега върви да се приготвиш. Чака ни още един дълъг ден. — Той се обърна и тръгна по коридора.

— Чакай, Фин! — извиках аз и той се спря, извъръщайки се наполовина към мен.

— Този въпрос не подлежи на разискване — каза Фин хладно. — Обещах ти, че никога няма да те лъжа и държа на думата си.

Стоях пред вратата на стаята си, замаяна от чутото. За пръв път той открито бе признал, че поне част от чувствата му към мен нямат нищо общо с работата му. И въпреки това като че ли очакваше да забравя за това и да се държа така, все едно нищо не се е случило.

18

ЗАПЛАХА

Приготвих се дълго и през цялото време се опитвах да проумея онова, което ми беше казал Фин. Беше вълнуващо да знам, че чувствата му са достатъчно силни, за да ме ревнува, но в същото време разбих, че всичко това е безсмислено. Той никога нямаше да направи нещо, което да изложи на опасност честта и името му.

Забавих се много, той не дойде да ме вземе. Най-накрая тръгнах към виещите се стълби, за да го изчакам там. Мислех си дали да не тръгна към стаята му, но не намерих смелост. Освен това вероятно щеше да ме отпрати.

От площадката на стълбището виждах входната врата и се изненадах, когато няколко минути по-късно Тове Кронер я бутна и я отвори. Той не почука, а влезе направо, прокара ръка през рошавата си коса и се огледа.

— Мога ли да помогна? — извиках аз отгоре. Като принцеса се чувствах задължена да бъда гостоприемна, въпреки че бях ужасно объркана и смутена.

— Ами-и, да. Търся теб. — Той пхна ръце в джобовете си и тръгна към стълбите, но не продължи нагоре.

— Защо? — Сбърчих нос, осъзнавайки, че въпросът ми е прозвучал грубо, и поклатих глава. — Искам да кажа, заповядай?

— Идвам да помогна. — Тове сви рамене.

Тръгнах бавно надолу по стълбите, забелязвайки как очите му обхождат помещението. Той винаги се смущаваше да ме погледне в очите. На места тъмната му коса леко изсветляваше, беше дълга и непокорна и стигаше почти до раменете му.

Загорялото му лице имаше лек зеленикав полутон като горски мъх — цвета, за който ми беше споменал Фин. Никой нямаше такава кожа, с изключение може би на майка му, но нейната беше малко по-светла.

— Как точно? — попитах.

— Какво? — Той бе започнал да дъвче палеца си и ме погледна, все още зает с това занимание.

— Как точно ще ми помогнеш? — Говорех внимателно и бавно, почти снизходително, но не мисля, че той забеляза това.

— О! — Той свали ръката си и ме зяпна, сякаш беше забравил защо е дошъл. — Аз съм екстрасенс.

— Какво? Можеш да четеш мисли? — Напрегнах се, опитвайки се да му попреча да влезе в ума ми.

— Не, не, разбира се, че не. — Той се обърна и се отдалечи, любувайки се на полилея, който висеше от тавана. — Предусещам разни неща. И мога да движа предмети с ума си. Но не мога да чета мисли. Освен това виждам аурата на другите. Твоята е малко кафява днес.

— Какво означава това? — попитах и скръстих ръце пред гърдите си, сякаш по този начин можех да скрия аурата си. Но в действителност дори не знаех какво точно е аура.

— Че си нещастна. — Тове говореше разсеяно, хвърляйки ми бързи погледи. — Обикновено са оранжеви.

— Това също не знам какво означава — поклатих глава аз. — И не разбирам как може да ми помогне.

— Всъщност не може. — Той спря да се движи и ме погледна съсредоточено. — Фин говорел ли ти е за обучението?

— Имаш предвид обучението ми като принцеса, с което се занимавам в момента?

— Не — Тове поклати глава и този път започна да дъвче бузата си. — Говоря за обучението, свързано със способностите ти. То няма да започне преди кръщението. Те смятат, че ако се възползваш от тях, преди да бъдеш посветена, след това ще станеш необузdana. — Той въздъхна. — Искат да бъдеш овладяна и хрисима.

— И очакват ти да постигнеш това? — казах аз, повдигайки скептично вежди.

— Не — Тове се загледа отново в нищото и след това извърна към мен зелените си очи. — Ти ме плашиш.

— Аз те плаша? — Разсмях се от сърце, неспособна да спра, но това не го обиди. — Аз съм последната, която трябва да те плаши.

— Хм. — Чертите на лицето му бяха застинали в ожесточена концентрация. — Може би някои хора си мислят така. Но те не виждат

и не знаят онова, което виждам и знам аз.

— Какво знаеш ти? — попитах тихо, изненадана от признанието му.

— Те казаха ли ти? — Тове ме погледна отново.

— Какво да ми кажат?

— Е, щом не са го направили, значи и аз не трябва да ти казвам. — Той се почеса по ръката, обърна ми гръб и тръгна, оглеждайки се.

— Каквото и да си мислиш, че правиш, не ми помагаш — казах аз, чувствайки се все по-уморена. — Само ме объркваш още повече.

— Приеми извиненията ми, принцесо. — Той се спря и ми се поклони. — Фин искаше да говоря с теб за твоите способности. Той знае, че истинското ти обучение не може да започне преди бала, но иска да си подготвена.

— Фин е поискал да дойдеш при мен? — Сърцето ми заби силно в гърдите.

— Да. — Той сбърчи смутено чело. — Това тревожи ли те?

— Не, никак — излъгах аз. Фин вероятно беше изпратил Тове, защото не искаше да се среща с мен. Той ме избягваше.

— Имаш ли някакви въпроси? — попита Тове, пристъпвайки към мен.

— Хиляди — въздъхнах аз. Той ме погледна, наклонил леко глава. — Трябва да бъдеш по-конкретен.

— Няма от какво да се страхуваш, знаеш го. — Той ме наблюдаваше внимателно и аз си помислих, че се чувствах по-добре, когато се боеше да ме погледне.

— Не се страхувам. — Размърдах се, смутена от погледа му.

— Мога да позная, когато лъжеш — рече той, без да ме изпуска от поглед. — Не защото съм екстрасенс, а защото всичко при теб е толкова очевидно. Може би трябва да порботиш върху това. Елора е много добра в лъжите.

— Ще се упражнявам — промърморих.

— Вероятно ще е за добро. — Тове говореше с искреност, която намирах за обезоръжаваща. Неговото разсеяно безумие си имаше свое очарование. Прокарвайки ръка през гъстата си коса, той погледна надолу към пода с тъжен израз на лицето. — Предпочитам да си такава, каквато си сега. Честна и развълнувана. Но така никога няма да станеш кралица.

— Да, предполагам, че си прав — съгласих се аз, натъжена на свой ред.

— Аз самият съм малко разсеян, ако не си забелязала. — Тове ми се усмихна накриво, но зелените му очи останаха унили. След това се наведе и взе едно малко овално камъче от пода. Подхвърли го и го накара да се върти около ръката му, наблюдавайки го. — Трудно ми е да стоя дълго концентриран, но работя над това.

— Добре... не искам да прозвучи като заяждане, но защо Фин поиска от *теб* да ми помогнеш? — Разтрих раменете си, надявайки се, че не съм го разстроила.

— Защото съм силен. — Тове хвърли камъка настрана, защото очевидно му беше омръзнало да се занимава с него. И след това ме погледна. — Е, да видим какво можеш.

— Какво имаш предвид? — попитах, объркана от рязката смяна на темата.

— Каквото и да е. — Той разпери широко ръце. — Можеш ли да преместваш предмети?

— Да, с ръцете си.

— Очевидно. — Тове завъртя нагоре очи. — Не си парализирана и затова предполагам, че физически си в добра кондиция.

— Не мога много. Владея внушение в някаква степен, но не съм го използвала, откакто съм тук.

— Опитай. — Тове посочи полилея, който висеше над нас. — Ето, например с това.

— Не искам да го правя — казах аз уплашена.

В ума ми се мярна образ. Картината, която бях видяла в стаята на Елора, тъмния дим и червените пламъци около разбитите полилеи. Но видението беше много по-ярко, сякаш усещах дима в ноздрите си и пламъците като че ли се движеха, хвърляйки нови отсенки върху картината. В ушите ми отекна звук от разбито стъкло.

Преглътнах с усилие и поклатих глава, отстъпвайки няколко крачки от полилея. Не бях точно под него, но исках да се отдалеча още.

— Какво беше това? — попита Тове, накланяйки глава.

— Кое?

— Нещо се случи. — Той се взираше в мен, опитвайки се да разчете реакцията ми, но аз само поклатих глава. Беше ми много

трудно да му обясня, а и не бях сигурна дали всичко това не беше някаква игра на въображението ми. — Интересно.

— Благодаря — промърморих аз.

— Неприятно ми е да правя това, когато си толкова уплашена, но трябва да те изчистя от съзнанието си. — Той вдигна глава към полилея и очите ми последваха неговите.

Чувствах сърцето си да препуска в гърдите ми, а гърлото ми беше пресъхнало. Стъклените дрънкулки потрепнаха и иззвънтяха, и започнаха да блещукат. Отстъпих още няколко крачки назад, искаше ми се да му извикам да спре, но дори не знаех дали ще ме послуша. След това целият полилей се залюля и аз изгубих присъствие на духа.

— Спри! — изкрещях и гласът ми отекна във вестибюла. — Защо правиш това?

— Извинявай. — Той въздъхна дълбоко и наведе глава към мен. Аз не откъснах поглед от полилея, докато не се убедих, че е спрял да се люлее. — Трябваше да направя нещо, а наоколо нямаше нищо друго, което можех да преместя, с изключение на теб самата, но и това нямаше да ти хареса.

— Защо трябва да преместваш разни неща? — троснах му се аз. Паниката ми беше започнала да стихва, заменена от пулсиращ гняв и бях стиснала ръце в юмруци.

— Когато се уплашиш така, излъчваш страха си с изключителна сила. — Той протегна ръцете си и ги тласна напред, онагледявайки думите си с жест. — Повечето хора не чуват и не усещат тези неща, но аз съм особено чувствителен към тях. И когато премествам разни предмети, това ми помага да се концентрирам. По този начин изключвам шума за известно време. Онова, което идваше от теб, беше прекалено силно. И аз трябваше да го заглуша. — Той сви рамене. — Съжалявам.

— Не е нужно да ми изкарваш така акъла. — Бях се поуспокоила малко, но все още се запъвах леко, докато говорех.

— Жалко е. — Тове ме наблюдаваше, изглеждайки едновременно смаян и обезсърчен. — Дори няма да могат да видят истинската ти същност. Всички те са станали толкова слаби, че няма да могат да разберат колко си силна.

— За какво говориш? — За момент бях забравила гнева си.

— Майка ти също е силна — каза Тове с нотки на страхопочитание в гласа си. — Може би не колкото теб и вероятно не колкото мен, но това е в кръвта ѝ и пращи като електричество. Когато минава през стаята покрай мен, имам чувството, че е като намагнитизирана. Но останалите... — Той поклати глава.

— Имаш предвид другите от *Трил*? — попитах аз, защото Тове продължаваше да говори все така енигматично.

— Някога можехме да преместваме земята. — Той звучеше някак тъжно и цялото му поведение се беше променило. Не крачеше напред-назад и не се оглеждаше, по което разбрах, че фокусът с полилея наистина беше изиграл своята роля.

— Буквално ли говориш, или метафорично?

— Буквално. Можехме да издигаме планини и да спираме реки. — Той ръкомахаше драматично, сякаш тези неща бяха все още по силите му. — Ние създадохме всичко около нас! В нас имаше магия.

— А нямаме ли все още магия? — попитах, изненадана от изблика на чувствата му.

— Не и като преди. Когато човешките същества създадоха свои собствени магии и технологии, нещата се промениха. Те притежават огромни възможности и пари и ние започнахме да зависим от тях при отглеждането на децата си — рече Тове с мрачна усмивка. — Подменените спряха да се връщат, когато разбираха, че вече няма какво толкова да им предложим.

— Но ние с теб се върнахме — изтъкнах унило.

— Градинарката, която кара цветята ви да цъфтят, е марксина! — Тове посочи с ръка към гърба на къщата, където беше градината. — Градинарка! Може и да не разбирам много, но когато един от най-могъщите членове на една общност е градинар, това означава, че има проблем.

— Добре... но защо все пак е градинарка? — попитах аз.

— Защото никой друг не може да го прави. — Той ме погледна с някакъв особен пламък в зелените си очи. — Никой не може да прави нищо вече.

— Ти можеш. Аз мога — казах, надявайки се да смекча онова, което го измъчваше.

— Знам. — Той въздъхна и сведе поглед. — Всички са се вторачили в монархическата система на хората. Дизайнерски рокли,

скъпоценности и какво ли не. Нашата обсебеност от блясъка и богатствата винаги са били слабата ни страна.

— Да — кимнах аз. — Но това като че ли важи в най-голяма степен за майка ти.

— Знам. — Тове повдигна уморено вежди. Нещо в него се смекчи и той ме погледна така, сякаш търсеше извинение за нещо. — Аз не съм против хората. Така прозвуча, нали?

— Не знам. Прозвуча така, все едно си отдаден на някаква голяма страст.

Когато се запознах с него, погрешно възприех разсеяността му като проява на надменност и скука. Но сега започвах да си мисля, че тази неспособност да се концентрира може би по някакъв начин бе свързана със способностите му. И освен всичко друго той притежаваше една неустрашима почтеност, с каквато малцина други в *Трил* можеха да се похвалят.

— Може би е така. — Той се усмихна и сведе очи, изглеждайки леко смутен.

— На колко си години? — попитах.

— На деветнайсет. Защо?

— Откъде знаеш толкова много за миналото? Говориш за него така, сякаш си бил там и си видял нещата да се случват. Или все едно си някакво историческо гуру.

— Майка ми настоява да се уча, за да бъда подготвен, ако случайно се открие шанс да се кача на трона — каза Тове с известна досада. По всичко личеше, че властта не го привлича повече, отколкото мен. Кроежите на Аурора за короната си бяха изцяло нейна идея.

— Значи просто учиш много? — рекох.

— Какво видя, когато погледна полилея? — попита Тове, сменяйки рязко темата.

— Не знам. — Поклатих глава. Исках да му отговоря искрено, но не знаех точно как. — Видях... една картина.

— Някои хора виждат бъдещето. — Тове се вгледа в полилея и в блещукащите над нас светлини. — А други виждат миналото. — Той замълча и се замисли. — В крайна сметка те не са толкова различни. Нито едното, нито другото може да бъде предотвратено.

— Колко дълбокомислено! — засмях се аз.

— Не ти помогнах по никакъв начин, нали?

— Не знам — признах аз.

— Боя се, че ми идваш твърде много за един следобед — рече Тове.

Не знаех какво имаше предвид, но бях сигурна, че ако го попитам, отговорът му със сигурност щеше да е още по-объркващ.

— Съжалявам.

— Знам, че те чака още много работа и не е нужно да ти губя времето. — Той рязко тръгна към вратата, а на мен ми мина през ум, че е доста непредсказуема личност.

— Хей, чакай! — извиках аз и той се спря. — Каза, че Фин е поискал от теб да ми помогнеш в подготовката. Как точно?

— Фин е пазител. Неговата работа е да се тревожи — обясни Тове и сърцето ми се сви. Ненавиждах, когато хората изтъкваха, че съм само част от работата на Фин. — Искан да е сигурен, че каквото и да става, някой ще се погрижи за теб. Независимо дали той е наблизо или не.

— Защо да не е наблизо? — попитах.

— Не знам. — Тове сви рамене. — Но когато нещо наистина е много важно за теб, ти искаш то да е в безопасност.

След това се обърна и излезе от къщата. Бях му благодарна, макар да не бях сигурна с какво точно ми е помогнал. Освен че ме обърка още повече. И почувствах в душата ми да се загнездва някакъв нов страх.

Нямах представа какво става с Фин и мислите ми непрекъснато се връщаха към картината, която бях видяла в тайната стая на Елора. На нея аз бях протегнала ръка от терасата и изглеждах ужасена. Думите на Тове отекнаха в ума ми и почувствах по гърба ми да ползват ледени тръпки.

Не можеш да предотвратиш бъдещето.

Погледнах полилея. Боях се дори да се опитам да го залюлея, за да не падне и по този начин картината, над която работеше Елора, неочаквано да оживее.

Бях ли променила бъдещето? Или просто тълкувах погрешно онова, което картините изобразяваха? Дали най-лошото тепърва предстоеше.

19

КРЪЩЕНИЕ

Когато до партито останаха само двайсет и четири часа, Елора реши, че трябва да провери дали съм готова, не че я обвинявам за това. Планът ѝ беше да се направи генерална репетиция по време на вечерята, на която очевидно трябваше да бъдат проверени уменията ми да разговарям и да се храня.

Понеже не искаше много хора да станат свидетели на евентуалния ми провал, тя покани само Гарет, Уила, Рианон, Фин, Рис и мен. Това беше най-голямата група, която можеше да събере, без да съществува риск от някаква конфузна ситуация. Тъй като вече познавах всички тях, не се чувствах нервна, макар че Елора ме предупреди да се държа точно като на официалната вечеря.

Всички бяха получили подобни инструкции и се появиха много по-нагласени от обикновено. Дори и Рис си беше сложил сако, което му стоеше много добре. Както обикновено, Фин беше излишно привлекателен.

Заради неочакваното признание на Фин, че ме ревнува, не знаех как да се държа около него. Той се беше отбил в стаята ми, за да се убеди, че се приготвям, и през цялото време ми се струваше, че съзнателно избягваше погледа ми.

Когато влязох в трапезарията, Елора ми показа къде трябва да седна — тя в единия край на масата, а аз в другия. Рис и Фин се настаниха от двете ми страни, а Рианон и Уила заеха празните места.

— До кого ще седя утре? — попитах аз между две предпазливи глътки вино.

— Между Тове Кронер и мен. — Елора присви очи, когато ме видя как пия виното. — Дръж чашата за столчето ѝ.

— Съжалявам. — Мислех си, че я държа точно там, но преместих пръстите си малко по-надолу с надеждата, че така е по-добре.

— Една принцеса никога не се извинява — поправи ме Елора.

— Съжалявам — промърморих и като осъзнах какво бях направила, поклатих глава. — Това беше случайно. Няма да се повтори.

— Не клати така глава. Не е подobaващо за една дама — смъмри ме Елора. — Освен това една принцеса никога не дава обещания. Може да не успее да ги изпълни и не би искала това да се обърне срещу нея.

— Всъщност не съм обещавала нищо — изтъкнах аз и Елора присви очи още по-ожесточено.

— Една принцеса никога не противоречи — каза тя хладно.

— Аз съм принцеса само от около две седмици. Не можеш ли да спреш поне за малко с укорите? — попитах колкото може по-меко.

Бяха ми дотегнали всички тези приказки за принцеси. Почти всяко изречение, което тя казваше през последните два дни, започваше с думата „принцеса“ и неща, които една принцеса никога не трябва да прави или винаги трябва да прави.

— Ти си била принцеса през целия си живот. Това е в кръвта ти — каза Елора строго, изправяйки се още повече на стола си в опит да се извиси над мен. — Би трябвало да знаеш как да се държиш.

— Работя върху това — отвърнах тихо.

— Говори високо. Гласът ти трябва да е отчетлив и ясен, независимо какво казваш — отсече Елора. — И нямаш време да работиш върху това. Партито ти е утре. Трябва да си готова *сега*.

Исках да ѝ се тросна нещо, но в този момент и Рис, и Фин ме изгледаха така, сякаш искаха да ми подскажат да си държа устата затворена. Рианон се взираше неспокойно в чинията си, а Гарет просто дъвчеше храната си, сякаш не забелязваше нищо.

— Разбирам — въздъхнах аз дълбоко и отпих отново от виното си. Не бях сигурна дали държа чашата както трябва, но Елора не каза нищо.

— Получих снимката с роклята ти — усмихна ми се Уила. — Наистина е зашеметяваща. Даже малко ти завиждам. Само веднъж получаваш шанса да бъдеш красавицата на бала и утре ти определено ще бъдеш такава. Сигурна съм, че ще изглеждаш невероятно.

Тя ми се беше притекла на помощ, сменяйки темата от неща, които правех погрешно, към неща, които правех правилно. Макар да се

държеше отвратително с Фин и Рианон, просто не можех да се заставя да я ненавиждам.

— Благодаря ти — казах с признателност, усмихвайки ѝ се в отговор.

Последната ми проба беше по-рано през деня и тъй като Уила ме беше помолила, аз ѝ изпратих снимка. Идеята всъщност беше на Фин и той беше използвал своя фотоапарат.

Чувствах се ужасно неловко, когато позирах с нея, пък и Фин не ме успокои, че ми стои добре. Той просто щракна снимката и с това въпросът приключи.

— Видяхте ли роклята? — обърна се Уила към Елора, която дъвчеше превзето парче броколи.

— Не. Доверявам се на таланта на Фредерик, а и Фин има последната дума — отвърна Елора разсеяно.

— Аз ще настоявам да участвам в избора, когато моята дъщеря си шие роклята за бала — подхвърли Уила замислено. Елора настръхна леко, но Уила не забеляза това. — Освен това винаги съм обичала роклите и модата. Мога да прекарам целия си живот на някой бал. — Тя изглеждаше тъжна за момент, сетне се усмихна отново. — Точно затова е толкова хубаво, че си тук. Очаква те едно грандиозно събитие.

— Благодаря — повторих аз, понеже не знаех какво друго да отговоря.

— Твоето парти също беше прекрасно — намеси се Гарет, чувствайки се задължен да каже нещо хубаво за бала на дъщеря си. — И роклята ти беше фантастична.

— Знам — усмихна се Уила нескромно. — Наистина беше ужасно красива.

От гърлото на Фин дойде някакъв нечленоразделен звук и Елора и Уила го изгледаха гневно, но не казаха нищо.

— Извинете ме. Нещо ми заседна на гърлото — обясни Фин, отпивайки от чашата си.

— Хм — изсумтя Елора неодобрително и после отново погледна към мен. — Това ме подсеща за нещо. Бях много заета през седмицата, за да те попитам по-рано. Какво реши за името си.

— Името ми? — рекох аз, повдигайки вежди.

— Да. Името, което ще приемеш на кръщелната церемония. — Тя впери очи в мен за момент и сетне погледна строго към Фин. —

Мислех, че Фин ти е казал за това.

— Да, но този въпрос не е ли вече решен? — попитах аз, определено объркана. — Искам да кажа, фамилното ни име е Дал, нали така?

— Не говоря за фамилното ти име — поясни Елора с раздразнение. — Имам предвид първото ти име.

— Не разбирам. — Сбърчих чело и се опитах да разчета какво се крие зад каменното ѝ изражение. — Името ми е Уенди.

— Това не е подходящо име за принцеса — присмя се Елора. — Всички променят имената си. Уила имаше друго име преди. Какво беше то, скъпа?

— Ники — отвърна Уила. — Приех името Уила в памет на майка ми.

Гарет се усмихна, а Елора леко се наежи, но бързо го прикри. Планът ѝ, изглежда, беше да насочи целия си натиск върху мен.

— Е? Как би искала да се казваш? — настоя тя.

Неясно защо, сърцето ми силно се разтуптя. Изобщо не исках да сменям името си. Когато Фин ми беше казал за церемонията по кръщението, предположих, че става дума само за фамилното ми име и макар да не бях особено ентузиасизирана, не ме беше чак толкова грижа. След време вероятно щях да се омъжа и отново щях да сменя името си.

Но Уенди беше *мое* име. Обърнах се към Фин за помощ, но Елора забеляза това и побърза да се намеси.

— Ако ти трябва идея, аз имам няколко. — Тонът ѝ беше станал някак отсечен и отривист, докато ядовитото режеше храната. — Ела, както се казваше майка ми. А сестра ми беше Сибила. И двете имена са красиви. Една от нашите най-дълго управлявали кралици носеше името Ловиса, което винаги съм харесвала.

— Не че не харесвам тези имена — обясних предпазливо, макар да намирах името Сибила за ужасно. — Но аз си харесвам *мое* име и не виждам защо трябва да го сменям.

— Уенди е абсурдно име — махна с ръка Елора. — То е напълно неудачно за една принцеса.

— Защо? — настоях аз и Елора ме изгледа гневно.

Категорично реших да не сменям името си, каквото и да кажеше Елора. Не че Уенди беше кой знае какво име, но ми го беше избрал Мат. Той беше единственият, който някога беше държал на мен и аз

нямаше да се разделя с едничкото нещо, което ми беше останало от него.

— Това е име на *манскиг* — каза Елора през стиснати зъби. — И този разговор ми дойде до гуша. Ще трябва да си избереш име, което е подходящо за принцеса, или аз ще го направя вместо теб. Ясно ли е?

— Ако съм принцеса, защо да не мога да реша кое е подходящо за мен и кое не? — Направих усилие да говоря спокойно и овладяно, опитвайки се да прикрия нотките на гняв и безсилие. — Не е ли това част от величието на една принцеса — да може да управлява? Да има някаква дума при определянето на правилата. И ако аз искам името ми да е Уенди, какво лошо има в това?

— Някоя принцеса не е запазила човешкото си име, нито това някога ще се случи. — Тъмните ѝ очи ме гледаха сурово, но аз не трепнах. — Моята дъщеря, принцесата, няма да носи име на *манкс*!

Гласът ѝ беше пълен с ожесточение, когато произнесе думата „манкс“ и аз видях Рис да стисва зъби. Знаех какво е да растеш с майка, която те ненавижда, но никога не ми се беше налагало да си стоя тихо, докато някой уронва достойнството ми. Изпълних се със съчувствие към него и трябваше да положа още по-големи усилия да не почна да крещя на Елора.

— Няма да си сменя името — заявих аз. Всички бяха забили носове в чиниите си, докато двете с Елора се гледахме втренчено. Вечерята беше претърпяла пълен провал.

— Това не е подходящото място да водим този разговор — каза Елора с леден тон. Тя разтри слепоочията си и въздъхна. — Всъщност този въпрос не подлежи на дискусия. Ти ще смениш името си и очевидно аз ще трябва да ти избира новото.

— Не е честно! — очите ми се бяха напълнили със сълзи и бях започнала да проплаквам. — Аз съм принцесата и това е, което искам! Ти ми каза, че не дължа обяснение на никого!

— На никого освен на мен — поясни Елора спокойно.

— С цялото ми дължимо уважение — прекъсна Фин спора ни с безизразен глас, сепвайки всички, — но ако такова е желанието на принцесата, може би така и трябва да бъде. Нейните желания ще бъдат от най-голяма важност за страната ни и когато тя иска нещо толкова простичко, не мога да си представя, че някой може да види нещо нередно в това.

— Може би. — Елора направи усилие да се усмихне, гледайки го в упор, но той отвърна на погледа ѝ невъзмутимо. — Но на този етап моите желания са от най-голяма важност и докато това не се промени, моята дума ще бъде последна.

После тя се усмихна по-широко, но тонът ѝ стана още по-заплашителен, когато продължи:

— С цялото ми дължимо уважение, *следотърсачо*, ти като че ли проявяваш твърде голяма загриженост за желанията ѝ и твърде малка за задълженията ѝ. — Изразът на лицето му за момент се промени, но той не сведе очи. — Не трябваше ли да я информираш за подробностите около кръщението и да направиш така, че да е напълно подготвена за утрешния ден?

— Така беше — отвърна Фин, без ни най-малко да се смути.

— Но изглежда, че не си се справил — обобщи Елора. — Започвам да се питам как точно запълваш времето си с принцесата? Отделяш ли изобщо някаква част от него за подготовката ѝ?

Изведнъж Рис събори чашата си с вино. Тя се счупи и течността се разля навсякъде. В този момент всички гледаха Елора и Фин, но с крайчеца на окоето си аз забелязах, че го направи нарочно.

Рис започна да се извинява и да попива разлятото вино, но Елора вече не гледаше към Фин и не беше нужно той да се брани. За мое огромно облекчение Рис му се беше притекъл на помощ.

След като бъркотията беше почистена, Уила, която никога не беше харесвала Рис особено, неочаквано започна да си бърбри с него и той охотно ѝ отговаряше. Те говореха просто за да принудят Елора и Фин да мълчат.

Въпреки това Елора успя да ми отправи още няколко хапливи забележки от рода на това как трябва да се използва вилицата. Но веднага щом завършеше изречението си, Уила подхващаше някаква забавна история за някаква нейна приятелка, за филм, който е гледала, или за място, което е посетила. Не млъкна нито за момент и в общи линии всички ѝ бяхме благодарни.

Когато вечерята свърши, Елора съобщи, че има пристъп на мигрена и освен това трябва да свърши още един милион неща. Тя се извини, че десерт няма да бъде сервиран, но не напусна мястото си на масата. Не знаейки какво друго да направят, всички започнаха да се

извиняват, че трябва да си тръгват. Първи го направи Гарет и Елора кимна равнодушно.

— Ще се видим утре вечерта — отговори тя глухо, без да го погледне, взирайки се в празното пространство пред себе си, а Гарет се опитваше да не изглежда смутен от това.

— Пази се — рече той, докосвайки нежно рамото ѝ.

Фин, Рис и аз станахме да изпратим Гарет, Уила и Рианон до вратата, но в този момент ме сепна студеният глас на Елора. Мисля, че той сепна всички, но другите успяха по-добре да го прикрият.

— Фин? — каза тя с равен глас, все така взирайки се в нищото. — Би ли ме придружил до салона? Бих искала да поговоря с теб.

— Да, разбира се — отговори Фин, покланяйки се леко.

Аз замръзнах на мястото си, но той отказа да ме погледне. Сключил ръце зад гърба си, стоически очакваше нарежданията на Елора.

Бях готова да стоя там, докато Елора не ми заповяда да си вървя, но Уила ме хвана под ръка и ме повлече нанякъде. Ненавиждах я заради това, но знаех, че просто ме спасява от следващата тирада на Елора.

Рис и Рианон бяха пред нас, шепнейки си нещо тихо един на друг. Гарет хвърли крадешком един последен поглед към Елора и тръгна към входната врата.

— Значи, утре ще дойда към десет часа — каза Уила, нарочно говорейки безгрижно и жизнерадостно.

— Защо? — попитах аз изненадана.

— За да ти помогна да се приготвиш. Има *толкова* неща за правене — обясни тя и хвърли бърз поглед към салона. — А и майка ти като че ли няма да ти бъде от голяма помощ.

— Уила, не говори по този начин за кралицата — каза Гарет меко.

— Както и да е, ще ти помогна за всичко. Ще бъдеш зашеметяваща. — Тя стисна ръката ми и ми се усмихна окуражаващо.

— Благодаря. — Исках и аз да ѝ се усмихна, но някак си не се получи.

Искрено се радвах, че ще има кой да ми помогне, но сърцето ми се беше свило. Каквото и да говореше Елора на Фин, едва ли беше

нещо хубаво. Гарет ми отправи една неубедителна усмивка, вратата се затвори и двамата с Рис останахме сами във фоайето.

— Добре ли си? — попита Рис.

— Да, всичко е наред — излъгах аз.

Чувствах се някак странно слаба и отпаднала и бях напълно сигурна, че вече не искам да бъда принцеса. Нямаше да мога да понеса още много такива вечери и тъкмо се запътих да съобщя това на Елора, когато топлата ръка на Рис ме спря.

— Ако си тръгнала натам, само ще стане още по-лошо — каза той кротко. — Хайде.

Рис ме подхвана през кръста ѝ и ме поведе към стълбите. Когато стигнахме в подножието им, очаквах, че ще се опита да ме отведе в стаята ми, но не го направи. Знаеше, че трябва да изчакам Фин.

Не се удържах и надникнах през парапета с надеждата да видя какво става. Не бях сигурна как точно ще помогна, но си мислех, че все някак ще оправя нещата.

— Доста бурна вечеря — отбеляза Рис и се засмя мрачно, сядайки на стъпалата.

Не успях да видя нищо и се отказах да надничам повече. Прибирайки полите си, седнах на стълбите до него.

— Съжалявам — рекох.

— Не е нужно. Вината не беше твоя — увери ме Рис с крива усмивка. — Ти просто направи тази къща много по-интересна.

Елора умишлено беше устроила целия този спектакъл. Тя би могла да говори тайно на Фин, в главата му. Но по някаква причина искаше да стана свидетел на това. Не разбирах какво точно беше сгрешил, освен че беше изразил несъгласие с нея. Но той се бе държал напълно почтително и не беше казал нещо, което да не е вярно.

— Какво според теб става там? — попитах аз.

— Не знам — отвърна Рис. — Но тя никога не ми е крещяла.

— Шегуваш се. — Погледнах го скептично. Рис приличаше на момче, което цял живот си е навличало неприятности и предполагах, че Елора винаги е била максимално строга с него.

— Не, сериозно — засмя се Рис, виждайки изненадата ми. — Само ми се е тросвала да не си играя с тази или онази вещ, когато е била наоколо, което не се случваше особено често. Аз бях отгледан от

бавачки. Още от първия ден Елора ми даде ясно да разбере, че не ми е майка и че не иска да ми бъде такава.

— Искала ли е изобщо някога да бъде майка? — Малкото, което знаех за нея, като че ли навеждаше на мисълта, че е напълно лишена от майчински инстинкт.

— Честно ли? — Рис се поколеба, преди да отговори тъжно: — Не, не мисля, че е искала. Но тя има родословие, което е трябвало да продължи. Дълг.

— Аз съм просто част от работата ѝ — промълвих с горчивина. — Искане ми се поне веднъж някой да иска да бъде с мен заради самата мен.

— О, хайде, Уенди — смъмри ме Рис меко и се наведе към мен. — Много хора искат да бъдат с теб. — Тъжните му очи се взираха в мен и аз преглътнах с усилие. — Елора е кучка, но не трябва да го приемаш лично. — Рис извърна глава и аз почувствах някаква странна комбинация от облекчение и разочарование.

— Малко е трудно да не го правя. — Заиграх се с края на роклята си. — Тя ми е майка.

— Елора е силна и сложна жена, която ти и аз дори не сме започнали да разбираме — обясни Рис уморено. — И освен всичко друго тя е кралица, което я прави студена, сдържана и жестока.

— Какво е да отраснеш с нея? — попитах аз, поглеждайки към него.

— Не знам. — Той сви рамене. — Може би като да отраснеш в пансион със строга директорка. Тя винаги беше някъде там на заден план в живота ми и знаех, че има последната дума за всичко. Но контактите ѝ с мен бяха сведени до минимум. — Той ме погледна отново, този път неуверено.

— Какво?

— Тя обаче не е толкова потайна, колкото си мисли. Това е голяма къща, но аз бях подмолно малко хлапе. — Той прехапа устни и започна да си играе с копчето на сакото си. — Знаеш, че в миналото тя спеше с бащата на Фин.

— Да — отвърнах аз тихо.

— Предполагах, че той ще ти каже. — Рис замълча за момент, дъвчейки долната си устна. — Елора беше влюбена в него. А тя е странна, когато е влюбена. Лицето ѝ е различно, по-меко и по-

лъчезарно. — Рис поклати глава, потънал в спомени. — Тогава стана дори по-лошо за мен, защото разбрах, че е способна на доброта и великодушие. А аз бях лишен от елементарно човешко отношение, получавах единствено ледени погледи от другия край на стаята.

— Съжалявам. — Сложих нежно ръка върху рамото му. Не можех дори да си представя колко ужасно е било за него да отрасне по такъв начин. Рис се усмихна с усилие и тръсна глава, за да пропъди спомените си.

— Както и да е. Той напусна Елора заради жена си, което все пак беше добре. — Рис изглеждаше замислен за момент. — Макар да съм сигурен, че тя би се отказала от всичко, за да бъде с него. Но въпросът не е в това.

— А в какво? — попитах аз разтреперана.

— Носи се слух, че тя държи Фин при себе си, защото все още обича баща му, въпреки че той никога не я е обичал. Никога не е имало нищо между Фин и Елора, сигурен съм в това. — Рис въздъхна тежко. — Но...

— Какво? — попитах, когато той замълча.

— Бащата на Фин никога не я е гледал така, както Фин гледа теб. — Той направи пауза, за да мога да осмисля думите му. — Това е черна точка за теб. Тя никога не е искала да бъде майка, а сега ти получаваш онова, което тя никога не е имала.

— За какво говориш? — попитах аз неспокойно.

— Уенди! — Рис ме гледаше с тъжна усмивка. — Знам, че не умея да прикривам чувствата си, но и ти не си по-добра от мен в това отношение.

— Не знам за какво говориш — заекнах аз и извърнах глава настрани.

— Добре — засмя се той глухо. — Щом така казваш.

За да ме ободри, каза някаква шега, която не разбрах много добре. Мислите ми летяха, а сърцето ми биеше силно. Рис може би си въобразяваше разни неща. А дори и да не беше така, Елора сигурно не би наказала Фин заради това. Дали?

20

РАЗДЯЛА

Фин се зададе и аз скочих на крака. Навярно беше прекарал с Елора само петнайсет минути, но на мен ми се беше сторило цяла вечност. До мен Рис се надигна бавно. Фин ни изгледа с презрение и след това тръгна по стълбите, без да ми каже нито дума.

— Фин! — Аз се затичах след него, а Рис благоразумно се насочи към кухнята. — Чакай! Фин! Какво стана?

— Разговаряхме — отвърна Фин нехайно. Опитах се да го настигна, но той не забави крачка, поради което го хванах за ръката и го задържах по средата на стълбите. Той погледна през рамо, търсейки Рис, но избегна погледа ми. — Мисля, че ти казах да стоиш далече от мансклига.

— Рис просто седеше с мен, докато те чаках — казах аз. — Успокой се.

— Много е опасно да бъдеш около него. — Фин се взираше напред, но за миг ме погледна с крайчеца на окото си. — Опасно е да бъдеш и около мен.

Не ми харесваше, че отказва да ме погледне. Гледаше навсякъде другаде, но не и към мен и тъмните му очи ми липсваха.

— Какво означава това? — попитах аз.

— Пусни ми ръката — рече Фин.

— Просто ми кажи какво става и ще те оставя на мира — отвърнах аз, без да го пусна. Той беше много по-силен от мен, а и аз не го държах особено силно, но той дори не направи опит да се измъкне.

— Бях освободен от задълженията си — отговори Фин предпазливо. — Елора вече не вижда заплаха над теб и намира поведението ми за своеволно. От мен се очаква да си опаковам нещата и да напусна сградата колкото мога по-скоро.

Изведнъж като че ли останах без въздух. От това се боях най-много. Фин си отиваше и вината за това беше моя. Той ме беше

защитил, вместо аз сама да се защита. Или поне да си бях държала устата затворена.

— Какво? — Възкликнах аз, когато най-накрая си възвърнах дар слово. — Това не е редно. Ти не можеш... Ти си тук толкова отдавна и Елора ти има доверие. Тя не може... Аз съм виновна! Аз съм тази, която отказа да се подчини!

— Не, вината не е твоя — каза Фин твърдо. — Не си направила нищо нередно.

— Е добре, но ти не можеш да си тръгнеш просто така! Аз имам бал утре и не знам нищо! — продължих отчаяно. — Аз не съм никаква принцеса! Има толкова неща, за които трябва да ми помогнеш!

— Аз нямаше да ти помагам след бала така или иначе — поклати Фин глава. — Отсега нататък при теб ще идва учител, който ще те научи на всичко, което трябва да знаеш. Ти си готова за бала, независимо какво казва Елора. И утре ще се представиш великолепно.

— Но ти няма да бъдеш тук. — Погледнах го, потресена от тази мисъл, и той извърна глава.

— Ти нямаш нужда от мен — каза Фин тихо.

— Аз съм виновна! — повторих. — Ще говоря с Елора. Не можеш да си тръгнеш. Тя трябва да разбере това.

— Уенди! Не! Не можеш да... — Фин се опита да ме спре, но аз вече се носех надолу по стълбите.

Обземаше ме непоносима паника. Фин ме беше накарал да напусна единствените хора, с които се чувствах обичана, и аз го бях направила просто защото му вярвах. Но сега той щеше да ме изостави сама с Елора и една монархия, която не желяех.

Рис все още беше тук, но знаех, че е въпрос само на време тя да отпрати и него. Щях да бъда по-самотна и изолирана от всякога и не можех да понеса това.

Но докато тичах надолу, знаех, че има и друго. Не можех да изгубя Фин и нямаше значение как Елора ще се държи с мен. Животът ми без него вече изглеждаше невъзможен. Дори не бях осъзнала колко важен бе станал за мен, преди Елора да реши да ми го отнеме.

— Елора! — отворих рязко вратата на салона, без да почукам и знаех, че това ще я вбеси, но не ме беше грижа. Може би ако сметнеше поведението ми за достатъчно своеволно, щеше да отпрати и мен.

Елора стоеше пред прозорците, вирайки се в черната нощ, и изобщо не се сепна при шумното отваряне на вратата. Без да се обърне да ме погледне, тя каза сдържано:

— Това е напълно ненужно и от само себе си се подразбира, че подобно поведение изобщо не подобава на една принцеса.

— Ти непрекъснато повтаряш как трябва да се държи една принцеса, но замисляла ли си се някога как трябва да се държи една кралица? — отвърнах аз с леден тон. — Толкова ли си несигурна като владетел, че да не можеш да понесеш и най-малкото противоречие? Ако не се преклоним веднага пред теб, ти просто ни отпращаш?

— Предполагам, че става дума за Фин — въздъхна Елора.

— Ти нямаш право да го уволняваш! — извиках. — Той не е направил нищо нередно!

— Няма значение дали е направил нещо нередно, аз мога да „уволня“ всекиго без каквато и да е причина. Аз съм кралицата. — Тя се извърна бавно към мен и лицето ѝ беше стряскащо безизразно. — Проблемът не е, че някой не е съгласен с мен, по-скоро става дума за целесъобразност.

— Всичко стана заради името ми! — избухнах аз, отказвайки да ѝ повярвам.

— Има още толкова много неща, които трябва да научиш. Моля те, седни. — Елора ми посочи едно от канапетата, а тя самата полегна на кушетката. — Не е нужно да се държиш предизвикателно с мен, принцесо. Ние трябва да поговорим.

— Не искам да си сменям името — заявих аз, но седнах на канапето срещу нея. — Не знам защо това е толкова важно за теб. Имената не могат да бъдат от такова значение.

— Изобщо не става дума за името — Елора махна с ръка. Косата ѝ падаше около нея като коприна и тя прокара разсеяно пръсти през нея. — Знаем, че ме мислиш за жестока и безсърдечна, но не съм такава. Аз много държа на Фин, много повече, отколкото е редно една кралица да държи на свой слуга, но в същото време бях небрежна спрямо теб, давайки ти грешни примери, които да следваш. Мъчно ми е, че Фин си отива, и те уверявам, че го направих заради теб.

— Не е вярно! — изкрещях аз. — Ти го направи, защото ревнуваш!

— Моите чувства не са изиграли никаква роля за решението ми. Нито дори чувствата, които изпитвам към теб. — Тя замълча за момент, вирайки се с празен поглед в мен. — Направих онова, което трябваше да направя, защото така беше най-добре за кралството.

— Кой може да има някаква полза от това, че се отърва от него? — попитах.

— Ти отказваш да разбереш, че си принцеса! — в гласа на Елора се прокрадна раздражение, но тя бързо се овладя. — Няма значение дали разбираш сериозността на ситуацията. Всеки друг я разбира, в това число и Фин, и точно затова си отива. Той също знае, че така е най-добре за теб.

— Не разбирам. — Сбърчих чело в пристъп на безсилие и недоумение. Щеше да бъде толкова лесно, ако тя говореше направо.

— Знам, че според теб всичко това се прави за пари, но те уверявам, че става дума за нещо много по-важно. Нашата кръвна линия притежава изключителни способности, много по-големи от тези на обикновеното население на *Трил* — обясни Елора. — За съжаление *Трил* постепенно изгуби интерес към собствения си начин на живот и заложибите ни започнаха да отслабват. От съществено значение за народа ни е тази кръвна линия да бъде запазена чиста и способностите ни да бъдат продължени. Титлите и положението в обществото изглеждат случайни — продължи Елора. — Но ние сме на власт, защото имаме най-голяма сила. В продължение на векове нашите способности са засенчвали тези на другите фамилии, но Кронерови бързо ни застигат. Ти си последният ни шанс да останем на трона и да си възвърнем могъществото на нашия род.

— Какво общо има това с Фин? — вметнах, отегчена от приказките ѝ за политика.

— Всичко — отвърна Елора с тънка усмивка. — За да запазим кръвните си линии чисти, са наложени определени правила. Не само за кралското семейство, но и за престолюдието. Целта не е само да се спазват социалните норми, но и да не бъде позволено тяхното нечистокръвно семе да отслаби нашата кръв. — Нещо в начина, по който произнесе думата „семе“, ме накара да настръхна. — Последствията могат да бъдат различни — продължи Елора. — Когато *трил* се обвърже с *мансклиг*, те и двамата трябва да напуснат общността.

— Нищо не се случва между мен и Рис — прекъснах я аз, но Елора кимна скептично.

— Макар следотърсачите да са *трилове*, те не притежават способности в общоприетия смисъл на думата — каза Елора и започнах да разбирам накъде биеше. — Традицията повелява следотърсачите да се обвързват със следотърсачи. Ако един *трил* има връзка с някой от тях, на това се гледа с лошо око, но не е забранено... Освен ако не е кралска особа. — Тя ме изгледа строго. — Един следотърсач не може да получи короната. Всяка марксина или принцеса, хваната със следотърсач, незабавно губи титлата си. Ако простъпката е по-тежка, като например нарушаване на кръвната линия на принцесата, те и двамата биват прогонени.

Аз преглътнах с мъка. Ако нещо се случеше между мен и Фин, аз нямаше да бъда принцеса и дори нямаше да мога да живея във Фьоренинг. Това беше шокиращо в началото, докато не си дадох сметка, че дори не искам да бъда принцеса или да живея тук. Какво ме интересуваше?

— Е и? — казах, предизвиквайки за момент изненадата на Елора.

— Знам, че точно сега всичко това не означава нищо за теб. — Елора посочи с широк жест стаята около нас. — Знам, че ги ненавиждаш, и те разбирам. Но това е твоята съдба и макар да не можеш да го осъзнаеш, Фин го осъзнава. Той знае колко си важна и никога не би допуснал да унищожи бъдещето ти. Затова пожела да бъде освободен.

— Той е *напуснал*? — Не й вярвах.

Фин не би си тръгнал сам. Той не би ме оставил тук, не и след като знаеше колко много се нуждая от него. А той със сигурност го знаеше. Затова и се беше застъпил за мен пред Елора. Той знаеше, че без него съм загубена и не би ми го причинил. Това би влязло в разрез с всичко, в което той вярваше.

— Обвинявам себе си, защото признаците бяха толкова очевидни — въздъхна Елора. — Обвинявам и Фин, защото той знаеше по-добре от всички, че не трябва да се обвързва. Но го поздравявам за това, че осъзна кое е добро за теб. Той си тръгва, за да те защити.

— Няма от какво да бъда защитавана! — аз скочих на крака. — Няма причина той да си тръгва! Не съм обвързана с никого!

— По-лесно щеше да ми бъде да ти повярвам, ако не беше влетяла тук със сълзи на очите да молиш за работата му — отговори Елора хладно. — И ако той ми беше обещал, че е в състояние да поддържа нещата на чисто делова основа, щях да го задържа. — Тя погледна към облегалката на кушетката си, играейки си с едно свободно конче от плата. — Но той не направи дори и това. Не се и опита дори.

Бях готова да споря с нея, но в един момент започнах да разбирам точно какво ми казваше тя. Фин не беше безразличен към мен и бе признал това на Елора, знаейки как ще реагира тя. Той държеше на мен толкова много, че не можеше да запази работата си. Не можеше да раздели чувствата от задълженията си и затова в момента си събираше нещата на горния етаж, приготвяйки се да си тръгне.

Искаше ми се да крещя на Елора, да я обвиня за всички ужасни неща, които се бяха случили в живота ми и да ѝ кажа, че се отказвам от короната, но нямах време за губене. Трябваше да го хвана, преди да замине, защото нямах никаква представа къде отиваше.

Стигнах задъхана до стаята му, ръцете ми се тресяха и стомахът ми потрепваше — познатото усещане, което Фин събуждаше у мен. Аз бях влюбена в него и нямаше да го предам. За нищо на света, нито в този, нито в следващия.

Когато отворих вратата, той стоеше над леглото си, сгъваше дрехи и ги прибираше в куфар. Погледна ме, изненадан от появата ми и задържа върху мен тъмните си очи.

Беше леко брадясал и толкова неподправено привлекателен, че краката ми едва не се подкосиха. Горните няколко копчета на ризата му бяха разкопчани, откривайки леко гърдите му, което ми се стори странно възбуждащо.

— Добре ли си? — Фин спря да прибира дрехите си и пристъпи към мен.

— Да — кимнах аз, преглъщайки с усилие. — Идвам с теб.

— Уенди... — Изразът на лицето му се смекчи и той поклати глава. — Не можеш да дойдеш с мен. Ти трябва да бъдеш тук.

— Не, нищо не ме задържа тук! — настоях аз. — Не искам да съм тъпа принцеса! А и те не се нуждаят от мен.

— Те се нуждаят от теб. Дори нямаш представа колко много. — Фин се извърна леко настрани. — Без теб всичко ще се разпадне напълно.

— Изобщо не разбирам за какво говориш! Аз съм само едно глупаво момиче, което дори не знае с коя вилица да се храни! Нямам никакви способности! Аз съм непохватна, безпомощна и непригодна за принцеса! Момчето на семейство Кронер е много по-подходящо за тази цел! Не е нужно да бъде тук и няма да остана тук без теб!

— Имаш още много да учиш! — каза Фин почти на себе си. Той отново беше започнал да сгъва дрехите си, затова отидох при него и го сграбчих за ръката.

— Искам да бъда с теб и... мисля, че и ти искаш да бъдеш с мен. — Почувствах да ми прималява, когато изрекох това гласно. Очаквах да ми се присмее и да ми каже, че съм си изгубила ума, но вместо това погледът му остана за дълго прикован в мен.

В един рядък миг на уязвимост тъмните му очи издадоха всичко, което се опитваха да скрият от мен. Обич и топлина, и дори нещо по-дълбоко. Чувствах силната му ръка под дланта си и сърцето ми блъскаше силно в гърдите ми. Той сложи нежно ръка върху бузата ми и аз почувствах топлия натиск на пръстите му върху кожата си, докато се вирах в него с надежда.

— Аз не съм достоен за теб, Уенди — прошепна Фин дрезгаво. — Чакай те големи неща и аз няма да застана на пътя ти. Отказвам да го направя.

— Но, Фин, аз... — Искаше ми се да му кажа толкова много неща, но той отдръпна ръката си.

— Трябва да вървя. — Обърна ми гръб, правейки се, че е зает с нещо, така че да не ме погледне.

— Защо? — попитах аз, а сълзите пареха очите ми.

— Защото така трябва. — Фин тръгна към библиотеката, за да си вземе няколко книги и аз веднага го последвах.

— Това не е причина!

— Вече ти обясних.

— Не, не си! Само загатна някакви неясни неща за бъдещето! — настоях аз.

— Не искам да бъда с теб! — каза рязко Фин.

Почувствах се така, все едно ме беше зашлевил през лицето. Известно време стоях като онемяла, слушайки как ударите на сърцето отекват в ушите ми.

— Лъжеш! — По бузата ми се търкулна сълза. — Ти обеща никога да не ме лъжеш!

— Уенди! Трябва да тръгвам! — изръмжа Фин.

Той дишаше тежко, все още извърнат с гръб към мен, но беше спрял да събира нещата си. Облегна се на библиотеката с леко отпуснати напред рамене.

Това беше последният ми шанс да го убедя. Докоснах го по гърба и той се опита да се отдръпне от мен, но аз не свалих ръката си. Фин се завъртя към мен и улови китката ми. Отблъсна ме, докато гръбът ми се озова до стената, приковавайки ме там.

Притисна ме плътно, при което силните контури на тялото му срещнаха меките извивки на моето и аз чувствах как сърцето ми удря като чук в гърдите ми. Той все още стискаше китката ми, задържайки едната от ръцете ми до стената.

Не бях сигурна какво смята да прави, но докато гледаше надолу към мен, тъмните му очи пламтяха като въглени. След това изведнъж почувствах устните му да се притискат грубо в моите.

Целуна ме отчаяно, сякаш не можеше да диша без мен. Почувствах наболата му брада да драска бузите ми, устните ми, шията ми, навсякъде, където се осмелеше да ме целуне. Пусна ръката ми, позволявайки ми да го прегърна и да го притегля още по-силно към себе си.

Само преди секунди плачех и все още чувствах солта от сълзите си по устните му. Заплетох пръсти в косата му и притиснах устата му още по-пламенно към моята. Сърцето ми биеше толкова силно, че ми причиняваше болка и по цялото ми тяло се разливаше топлина.

Той някак си успя да отдръпне устните си от моите. Хвана раменете ми, задържайки ме до стената, сетне отстъпи крачка назад. Дишайки тежко, погледна надолу, вместо към мен и тъмните му мигли докоснаха лицето му.

— Затова трябва да замина, Уенди. Не мога да ти причиня това.

— На мен? Ти не ми причиняваш нищо. — Протегнах ръка към него, но той ме спря. — Просто ми позволи да дойда с теб.

— Уенди... — Фин сложи ръката си върху бузата ми, избърса с палец една току-що отронила се сълза и ме погледна напрегнато. — Ти ми вярваш, нали? — Кимнах неуверено. — Тогава трябва да ми се довериш и сега. Ти *трябва* да останеш тук, а аз трябва да си отида. Разбираш ли това?

— Фин!

— Съжалявам. — Той се отдръпна от мен и взе наполовина приготвения си куфар от леглото. — Задържах се твърде дълго. — Фин тръгна към вратата и аз се затичах след него. — Уенди! Достатъчно!

— Но ти не можеш да си тръгнеш просто така — примолих се аз.

Той се поколеба за момент и тръсна глава. След това отвори вратата и излезе.

Можех да го последвам, но нямах никакви други аргументи. Целувката му ме беше оставила замаяна и обезоръжена, но в същото време се питах смутена дали това не е бил планът му още от самото начало. Той е знаел, че след като ме целуне, ще бъда твърде слаба, за да го преследвам, и твърде объркана, за да споря с него.

След като си тръгна, аз просто седнах на леглото, което все още пазеше уханието му, и се разхълцах.

21

БАЛЪТ

Не бях сигурна дали изобщо бях спала, когато на другата сутрин Уила влетя в стаята ми, за да ме събуди за бала. Очите ми бяха зачервени и подпухнали, но тя остави това без коментар. Просто започна да ме приготвя и да говори развълнувано колко хубаво ще бъде всичко. Не й повярвах, но тя не забеляза това.

Почти непрекъснато се налагаше Уила да ме подсеща и подканя да направя това или онова. Наложих се дори да ми напомни да изплакна шампоана от косата си и в този момент бях благодарна, че деликатността не беше силната ѝ страна.

За съжаление беше невъзможно да съчетаеш едно току-що разбито сърце с въодушевлението около предстоящ бал. Уила се опитваше да ме ободри или поне да ангажира вниманието ми с нещо, но всичко беше напразно. Единственият начин да функционирам беше пълното вцепенение.

Дори не разбирах как се беше случило всичко това. Когато за първи път срещнах Фин, той просто ме плашеше, а след това ме изваждаше от търпение. На няколко пъти го бях отблъснала, казвайки, че не се нуждая от него и не искам все да се върти около мен.

Как се беше стигнало дотук? През целия си глупав живот бях живяла без него, а сега не можех без него дори и час.

Седях на един стол, загърната в халата си, докато Уила правеше нещо с косата ми. Тя ми беше предложила да седна пред огледалото, за да гледам как вървят нещата, но аз бях отказала. Държейки флакон със спрей в ръката си, по едно време тя се спря и просто ме погледна.

— Уенди — въздъхна Уила. — Знам, че Фин си е отишъл и виждам, че приемаш това много тежко. Но той е щъркел, а ти си *принцеса*.

— Ти не знаеш нищо — смотолевих аз.

Мислех си, че трябва да кажа нещо в негова защита, но честно казано, му бях твърде ядосана задето си беше тръгнал без мен. Аз

никога не бих го изоставила след онази целувка. Беше истинско мъчение да стоя там, затова просто наведох очи и се опитах да приключа темата.

— Добре. Не знам. — Уила завъртя очи нагоре и продължи да пръска косата ми със спрея. — Но въпреки това си принцеса и това е твоята нощ. — Не казах нищо, докато тя теглеше и различаваше кичурите ми. — Все още си млада и не знаеш колко много риба има в морето, особено в твоето море. Най-привлекателните мъже от елита ще се въртят около теб и ти дори няма да си спомняш този глупав щъркел, който те доведе тук.

— Не си падам по риболова — промърморих сухо, но тя не ми обърна внимание.

— Знаеш ли кой е наистина добра партия? Тове Кронер. — Уила измърка от удоволствие. — Толкова бих искала баща ми да ме сгоди за него. — Тя въздъхна с копнеж и дръпна рязко един кичур от косата ми. — Той наистина е секси и е много богат — продължи Уила, сякаш я бях помолила да продължи да ми разказва. — Той е нещо като най-високопоставеният маркиз на света, което е необичайно. Обикновено маркизините са тези, които имат способности. Мъжете могат да правят разни неща, макар те да бледнеят пред дарбите на жените, но Тове има по-големи способности от всеки друг. Не бих се изненадала, ако може да чете мисли.

— Мислех, че никой не може да прави това — казах аз изненадана, че изобщо я слушам.

— Не. Това е по силите на много малко *трилове*. Толкова малко, че в наши дни звучи като легенда. — Уила внимателно разчесваше косата ми, за да я накара да бухне. — Но за Тове също се разказват легенди, което не ме изненадва. И ако изиграеш картите си правилно, самата ти ще се превърнеш в легенда. — Тя ме завъртя рязко, така че да бъда с лице към нея и се усмихна доволно, когато видя постигнатото. — А сега остава да ти облечем роклята.

По някакъв начин, докато се беше суетила около мене, Уила беше успяла да приготви и себе си. Тя носеше светлосиня рокля до земята, която се полюшваше изящно около нея, и изглеждаше толкова красива, че нямах никакви шансове да я достигна.

След като най-накрая ми облече роклята, Уила насила ме накара да застана пред огледалото, настоявайки, че изглеждам твърде

изумително, за да не се видя.

— О, боже! — Да кажеш това на собственото си отражение в огледалото, е твърде нарцистично, но думите сами се изплъзнаха от устата ми. Никога не бях изглеждала по-добре в живота си и се съмнявах, че някога щях да изглеждам пак толкова добре.

Сребристорбялата рокля беше с голи рамене и падаше свободно около тялото ми, а диамантеното колие, което Уила бе избрала, подчертаваше елегантно изящната ѝ линия. Тъмните ми коси се спускаха красиво зад мен и в тях проблясваха диаманти, хванати с клипс.

— Тази вечер ще се превърнеш в сензация, принцесо — обеща ми Уила с дяволита усмивка.

Това беше последният спокоен момент за този ден. Веднага щом излязохме от стаята ми, бяхме поети от помощници и слуги, за които дори не подозирах, че съществуват. Те ми дадоха подробни указания за всичко, което трябваше да се случи този ден, къде трябва да бъда в определен момент, кого трябва да посрещна и какво трябва да правя.

Това беше повече, отколкото можех да запомня, но поне за кратко тъпата болка, която бе останала след раздялата ми с Фин, заглъхна. Оглеждах се безпомощно за Уила, знаейки, че по-късно трябва да ѝ предам всичко, което бях чула. Без нея няхах абсолютно никакъв шанс да се справя с онова, което ми предстоеше.

Най-напред имаше някакво официално посрещане в балната зала. До мен стоеше Елора, а от другата ми страна, слава богу, беше Уила, която се представяше за нещо като моя асистентка. И трите стояхме в единия край на балната зала, обградени от охрана. Дълга опашка от хора чакаха да се запознаят с мен.

Уила записваше имената и титлите на всеки следващ. Повечето от тях бяха известни личности в света на *Трил*, но Елора ми обясни, че на този ден всеки може да дойде да се запознае с мен, поради което върволицата беше безкрайна. Лицето ме болеше от усилието да се усмихвам и от безкрайното повтаряне на „приятно ми е да се запознаем“ и „благодаря“.

След това отидохме в трапезарията, където броят на гостите беше ограничен. Масата бе приготвена само за сто души (точно така — само за сто) и когато видях Уила да сяда пет места по-надолу от мен, реших, че съм изгубена.

Когато се почувствах несигурна, започнах инстинктивно да търся с очи Фин, за да си спомня миг по-късно, че него вече го нямаше. Правех всичко по силите си да се храня правилно, което не беше толкова лесно заради силните пристъпи на гадене, които ме измъчваха, и болката в челюстта ми от принудителните усмивки.

Майка ми седеше вдясно от мен начело на масата, а Тове беше от лявата ми страна. По време на обяда той не каза почти нищо, а през повечето време Елора водеше любезен разговор с настоящия канцлер.

Канцлерът като че ли не разпозна в мен подгизналото момиче, което бе видял преди няколко дни, когато се бях прибрала в пороя, и се радвах, че е така. От начина, по който ме погледна, ме побиха тръпки и установих, че не мога да му се усмихна от страх да не повърна.

— Пий повече вино — предложи ми Тове тихо. Държейки чашата си в ръка, той се наклони леко към мен, за да мога да го чуя сред целия този шум. Зелените му очи се задържаха за кратко върху моите, преди да се извърне и да се вторачи в празното пространство пред нас. — Това отпуска мускулите.

— Моля?

— Имам предвид от усилието да се усмихваш. — Той посочи устата си и за кратко сложи изкуствена усмивка на лицето си. — Започва да боли, нали?

— Да. — Аз му се усмихнах едва-едва, чувствайки растяща болка в ъгълчетата на устата си.

— Виното помага. Довери ми се. — Тове отпи голяма глътка вино, много по-голяма, отколкото беше прилично, и аз видях Елора да го поглежда, докато разговаряше с канцлера.

— Благодаря. — Приех предложението му, но пиех много по-бавно от него, страхувайки се да не си навлека гнева на Елора. Не очаквах да ме порицае публично по време на бала, но не се съмнявах, че няма да остави нещо да ми се размине след това.

По време на вечерята Тове стана неспокоен. Той се облегна назад на стола, оставяйки едната си ръка на масата. Винената му чаша бавно се плъзна към ръката му и след това бавно се отдалечи, без изобщо да я докосва. Това беше трик, който го бях виждала да прави и преди, но въпреки това не можах да скрия любопитството си.

— Много ли си нервна? — попита Тове, хвърляйки ми кратък поглед. Не бях сигурна дали е забелязал, че съм видяла фокуса му, но

за всеки случай погледнах надолу в чинията си.

— Мм, малко — кимнах аз.

— Да, виждам. — Той се наведе напред, облягайки лактите си на масата, което вероятно накара Елора да кипи от гняв.

— Опитвам се да бъда спокойна. — Набодох разсеяно на вилицата си някакъв зеленчук, който нямах никакво намерение да ям. — Мислех си, че успявам да скрия напрежението си, въпреки огромното предизвикателство.

— Не, справяш се чудесно. Но аз го чувствам. — Тове почука леко по главата си. — Не мога да го обясня... но усещам колко си напрегната. — Той прехапа устни. — Твоето внушение е изключително силно.

— Може би — допуснах аз. Погледът му ме караше да се чувствам неспокойна, а и не беше сега моментът да споря с него.

— Ето ти един съвет, използвай го още тази вечер — каза Тове едва чуто над какофонията от гласове. — Ти се мъчиш да се харесаш на толкова много хора и това е изтощително. Не можеш да бъдеш всичко за всички, затова аз се опитвам да не бъда нищо за никого. Майка ми ме ненавижда заради това, но... — Той сви рамене. — Използвай го поне отчасти и ще очароваш всички. Без дори да се опитваш.

— Необходимо е усилие, за да използваш внушение — прошепнах аз. Усещах, че Елора ни слуша и не мислех, че ще одобри онова, което си говорехме. — Би било точно толкова изтощително.

— Хм. — Тове се замисли и сетне се облегна отново назад на стола си.

— Тове, канцлерът току-що ми каза, че сте дискутирали да работиш за него тази пролет — намеси се Елора, грейнала в усмивка. Погледнах я съвсем бегло, но за този кратък миг тя успя да ми хвърли заплашителен поглед, преди да си възвърне предишното жизнерадостно изражение.

— Майка ми дискутира този въпрос — поправи я Тове. — Аз никога не съм споменавал, че ще работя за канцлера и нямам никакъв интерес към този пост.

Самата аз ставах все по-голям фен на Тове, въпреки че малко ме плашеше и през повечето време не го разбирах какво има предвид. Той

винаги говореше каквото си иска, без да се страхува от последиците, и аз му се възхищавах за това.

— Разбирам. — Елора повдигна вежди, а канцлерът заговори за виното, което пиеха.

През останалата част от вечерта Тове изглеждаше отегчен и раздразнителен, гризеше ноктите си и гледаше навсякъде другаде, освен към мен. Имаше нещо странно и неустойчиво в него. Той принадлежеше на този свят дори в по-малка степен от мен и си мислех, че едва ли има място, което изобщо му е по мярка.

Преместването в балната зала за танците беше най-ужасното преживяване за мен тази вечер. Да се запознаваш с нови хора беше тежко, но танците представляваха един принудителен контакт лице в лице, който продължаваше цели няколко минути.

Балната зала несъмнено изглеждаше вълшебна и аз не можах да не си спомня за онзи кратък танц с Фин отпреди няколко дни. После, разбира се, се сетих за нашата страстна целувка от миналата вечер и почувствах краката ми да отмаляват. Не можех дори да се преструвам, че се усмихвам, докато мислех за Фин.

Гарет успя да открадне танц с мен за мое голямо облекчение. През последния час бях танцувала без прекъсване, защото се появяваха нови и нови партньори. Той ми направи комплимент, но не по онзи отблъскващ и перверзен начин, който, изглежда, предпочитаха всички останали.

От време на време виждах Елора да се носи из дансинга или пък зървах Уила да ми се усмихва заговорнически, танцувайки с някой привлекателен младеж. Беше нечестно, че тя може да си избира когото си поиска, докато аз трябваше да откликвам на поканата на всеки непознат.

— Вие може би сте най-възхитителната принцеса, която някога съм виждал — каза ми канцлерът, докато танцувах с него.

Пълните му бузи бяха зачервени и ми се искаше да му предлага да седне да си почине, но си помислих, че Елора няма да одобри това. Беше ме притеглил много по-близо, отколкото беше нужно и имах усещането, че ръката му на гърба ми е масивен свински бут, с който ме притиска към себе си. Не можех да се отскубна от лапите му, без да предизвикам сцена и затова просто се опитвах да се усмихвам.

— Сигурна съм, че това не е вярно — възразих аз. Той се потеше толкова много, че се опасявах да не капе върху роклята ми, защото след това върху красивия бял плат щяха да останат жълти петна.

— Не, наистина е така. — В широко ококорените му очи се четеше някакво нездраво задоволство и нямах търпение някой да побърза да го смени като мой партньор. Току-що бяхме започнали да танцуваме, но аз нямаше да понеса много дълго това. — Всъщност определено мога да кажа, че вие сте най-възхитителната.

— Не, едва ли говорите сериозно. — Огледах се с надеждата да зърна Уила някъде и да се опитам да ѝ го прехвърля.

— Предполагам, че скоро ще започнат да ви ухажват и просто искам да знаете, че съм човек с много силни позиции — продължи канцлерът. — Аз съм много богат, много солиден и имам безупречна кръвна линия. Мисля, че майка ви би одобрила едно подобно споразумение.

— Още е рано да говорим за това... — отвърнах аз с глъхнещ глас.

Изпънах шията си назад и знаех, че ако Елора ме видеше, щеше да ме обвини, че се държа грубо, но не знаех какво друго да направя. Този шишкав мъж ме беше сграбчил за задника, докато ми правеше нещо подобно на предложение за брак. Трябваше някак да сложа край на това.

— Казвали са ми освен това, че съм прекрасен любовник — понижи глас канцлерът. — Сигурен съм, че вие нямате никакъв опит в това, но аз определено съм готов да ви предам моя.

Погледът му беше станал хищен, докато ме гледаше от долу на горе заради по-ниския си ръст. Необходима ми беше цялата ми воля, за да не го отблъсна грубо и в главата си мислено изкрещях да се маха.

— Мога ли да ви отнема партньорката? — Тове се появи до мен. Канцлерът изглеждаше видимо разочарован, но преди да успее да каже нещо, Тове сложи ръка върху рамото му и хващайки моята ръка, ме изтръгна от него.

— Благодаря — прошепнах, докато се отдалечихме, валсирайки, от един много объркан на вид канцлер.

— Чух те да викаш за помощ — усмихна ми се Тове. — Изглежда, че използваш твоето внушение в по-голяма степен, отколкото си мислиш.

В ума си аз се бях молила за изход, но не бях произнесла нито дума.

— Ти си ме чул? — ахнах, пребледнявайки. — Колко хора още са ме чули?

— Вероятно само аз. Не се тревожи. Едва ли някой още има необходимите сетива за това — каза Тове. — Канцлерът можеше да го долови, ако не беше прекалено зает да зяпа в гърдите ти или ако ти беше малко по-опитна. Постепенно ще се научиш да го правиш.

— Не ме интересува дали ще се науча. Просто исках да се отърва от него — промърморих аз. — Съжалявам, ако съм мокра. Вероятно цялата съм лепкава от потта му.

— Не, добре си — увери ме Тове.

Ние танцувахме на подобаващо разстояние един от друг и роклята ми не се докосваше до него, за да може да каже дали е мокра или не, но със сигурност имаше нещо успокояващо в това да бъда с него. Не беше нужно да казвам нещо или да се притеснявам, че ме опипват или гледат многозначително. Тове почти не ме поглеждаше и не отрони нито дума.

Елора най-накрая сложи край на празненството. Церемонията по кръщението щеше да започне след двацет минути и тя обърна внимание, че ще се нуждае от малка почивка след дългите танци. Дансингът се изпразни и всички се настаниха на масите отстрани или се въртяха около бюфета.

Знаех, че трябва да поседна, докато все още имах възможност, но отчаяно се нуждаех от глътка въздух насаме, затова отидох в един ъгъл зад няколко допълнителни стола и се облегнах на стената.

— От кого се криеш? — пошегува се Рис, зървайки ме там. Облечен в бляскав смокинг, той изглеждаше много елегантен, докато вървеше към мен усмихнат.

— От всички — усмихнах му се аз в отговор. — Изглеждаш много добре.

— Странно, тъкмо се канех да ти кажа същото. — Докато стоеше до мен, Рис пъкна ръце в джобовете си и ми се усмихна още по-широко. — Въпреки че думата „добре“ е доста слаба в твоя случай. Изглеждаш направо... ослепителна. Като че ли нищо тук не може дори да се сравни с теб.

— Това е заради роклята. — Сведох очи, надявайки се страните ми да не пламнат от смущение. — Този Фредерик е изумителен.

— Роклята е хубава, но повярвай ми, *ти* си тази, която ѝ придава блясък.

Усещах сините му очи да се взират в мен. Сетне той протегна внимателно ръка и прибра един немирн кичур от косата ми на мястото му. Задържа ръката си малко по-дълго, гледайки ме изпитателно, после я отдръпна.

— Е, забавляваш ли се? — попита Рис.

— Много — подсмихнах се аз. — А ти?

— Не можах да танцувам с принцесата и затова съм малко разстроен — каза той с тъжна усмивка.

— А защо не го направи? — С радост бих танцувала с него. Щеше да бъде истинско щастие след всичко, което бях преживяла тази вечер.

— Аз съм *манкс* — каза той, посочвайки се с палци. — Имам късмет, че изобщо бях допуснат тук.

— О! — Погледнах надолу към пода, замисляйки се над онова, което току-що беше казал. — Не искам да прозвучи грубо, защото се радвам да си тук, но... защо все пак си тук? Защо не ти забраниха да присъстваш или нещо подобно?

— Не знаеш ли? — попита Рис със самомнителна усмивка. — Аз съм най-високопоставеният *манкс* в страната.

— И защо по-точно? — Не знаех дали ме занася и затова наклоних леко глава, наблюдавайки го внимателно. Миг по-късно лицето му стана сериозно.

— Защото съм твой — отвърна той тихо.

Той беше поканен, защото беше моят *мансклиг*, моята противоположност, но отговорът му съдържаше и нещо друго. Нещо в очите му ме накара този път наистина да се изчервя и аз се усмихнах тъжно.

Един от помощниците на Елора дотича при нас, разрушавайки каквото беше останало от този магически миг, и настоя да заема мястото си до кралицата начело на масата. Церемонията по кръщението щеше да започне и стомахът ми се сви на топка. Не знаех как ще ме нарекат и бях потисната, че трябва да сменя истинското си име.

— Дългът ме зове — усмигнах се аз, сякаш търсех извинение и понечих да мина покрай него.

— Хей. — Рис ме хвана за ръката и ме спря. — Ще се представиш блестящо. Всички са очаровани от теб.

— Благодаря. — Стиснах ръката му с признателност.

В следващия момент в залата проехтя трясък, последван от непонятно звънтене. Звукът сякаш идваше отвсякъде и затова беше трудно да се определи източникът му. Но след това отгоре се посипаха блещукащи късове и широкият тавански прозорец се сгромоляса надолу.

ПРОПАДАНЕ

Рис разбра какво се случва преди мен и без да изпуска ръката ми, ме дръпна зад себе си. Ние бяхме в ъгъла, встрани от дъжда от натрошено стъкло, но от болезнените писъци разбрах, че не всички са имали този късмет.

От разбития прозорец на тавана се спускаха хора, които се приземяваха долу със смайваща лекота. Подът беше покрит със счупени стъкла и кръв. Преди да ги разпозная, си спомних характерното им облекло. Дълги черни манта като на супергерои от някой филм.

Думата като че ли се носеше из залата, без някой да я е изрекъл: *Витра*.

Около петнайсет души от клана *Витра* бяха проникнали, разбивайки таванския прозорец, и охраната на *Трил* ги беше обградила. В самия център стоеше Джен — преследвачът, който ме беше удрял с такова удоволствие — и очите му огледаха залата.

— Вие не сте поканени. Моля ви да си вървите — проехтя гласът на Елора над всичко останало.

— Знаете какво искаме и няма да си тръгнем, преди да го получим. — Една жена пристъпи напред и аз разпознах в нея Кира, съучастничката на Джен. Тя вървеше боса по стъклата, но като че ли не забелязваше това. — Тя трябва да е тук. Къде я криете.

Джен се обърна към мен и черните му очи срещнаха моите над рамото на Рис. На устните му се появи зловеща усмивка и Рис разбра, че сме в беда. Той се опита да ме бутне към вратата, но аз отказах да тръгна. Те преследваха мен и аз не исках други хора да пострадат.

Преди да успея да направя каквото и да е било, Джен се спусна към мен и настъпи хаос. *Витрийците* се сборичкаха с охраната и останалите *трилове*.

Елора впери поглед в Кира, която се строполи на земята, гърчейки се в болка. Никой не я беше докоснал и съдейки по израза в

очите на Елора, предположих, че агонията на Кира имаше нещо общо със способностите на кралицата.

Видях Тове да скача на масата, на която седеше, и използвайки способностите си, пращаше *витрийците* в различни посоки, без изобщо да влиза в директен контакт с тях. Хората крещяха и аз почувствах в залата да вее силен вятър, отдавайки това на опита на Уила да помогне с нещо.

В следващия момент Джен беше пред нас, скривайки с тялото си хаоса, който цареше в балната зала. Рис не отстъпи от мястото си с намерението да ме защити, но Джен се нахвърли върху него и му нанесе жесток удар, пращайки го на земята.

— Рис! — протегнах ръка към него, но той не помръдна. Искях да се уверя, че не е мъртъв, но Джен ме сграбчи през кръста и ме задържа в ръцете си.

— Този ли те пази сега? — изсмя се Джен. — Да не би да сме уплашили Фин?

— Пусни ме? — Аз ритях с крака, опитвайки се да се освободя от желязната му хватка.

Изведнъж и двамата полетяхме назад, сякаш някой ни беше блъснал. Той се удари в стената, което го разцентрова за миг и ми даде възможност да се отскубна от него.

Замаяна, скочих на крака и се опитах да разбера какво става. Тове стоеше в срещуположния край на масата, насочил дланта си срещу Джен. Беше използвал способностите си, за да отхвърли Джен в стената, а Джен просто ме бе повлякъл със себе си.

Усмихнах му се с благодарност, но веднага след това усмивката изчезна от лицето ми. По някакъв начин *витра* бяха взели надмощие. Кира се опитваше да се добере до майка ми, а някой в другия край на залата бе започнал да използва огън.

Освен Тове, Уила и Елора, като че ли никой друг от *Трил* не притежаваше способности или поне не ги използваше. Цареше пълна бъркотия, разнасяха се крясъци и ситуацията ставаше все по-критична. Още *витрийци* се спускаха от тавана. Нямахме никакъв шанс да ги победим.

— Затова трябва да работиш над твоето внушение. — Тове ме погледна хладнокръвно и в този момент един *витриец* го нападна в гръб.

— Внимавай! — извиках аз.

Тове се обърна с вдигната ръка и накара *витриеца* да полети през залата. Аз се огледах за някакво оръжие, когато отново усетих ръцете на Джен около кръста ми. Крещях и се борех с всички сили, но мускулите на *витриеца* бяха като от гранит.

Тове насочи вниманието си към мен, но в същото време го нападнаха двама *витрийци*, което му даде само миг, колкото да запрати Джен за втори път към стената. Този път се блъснахме още по-силно и при удара почувствах пронизваща болка, но отново успях да се изтръгна от ръцете му.

Главата ми туптеше от удара в стената и аз премигах, за да дойда на себе си. Една ръка хвана моята, помагайки ми да се изправя на крака и макар да не бях сигурна дали трябва да я приема, аз го направих.

— Трябва да бъдеш по-внимателен, Тове — каза нечий познат глас.

— Просто се опитвах да я освободя! — сопна се Тове и в същия момент друг *витриец* изкрещя, запокитен към масата в срещуположния край на залата. — И освен това съм зает тук!

Обърнах се да видя кой ми беше помогнал и останах без дъх. Облечен в черен суичър с качулка и отгоре с черно яке, Фин оглеждаше бъркотията около нас. Стоеше непосредствено до мен, държейки ме за ръката и аз не можех нито да мисля, нито да помръдна.

— Фин! — ахнах аз и той най-накрая ме погледна с тъмните си очи, в които се четеше едновременно облекчение и паника.

— Това е пълна лудница! — изръмжа Тове.

Една маса беше прекатурена настрани, разделяйки Тове от Фин и мен. Използвайки способностите си, Тове я накара да полети към един *витриец*, който тъкмо беше нападнал канцлера, и след това тръгна към нас. Всички *витрийци* като че ли бяха в някакво единоборство в този момент, което му позволи да си поеме дъх.

— По-зле е, отколкото си мислех — рече Фин, свивайки устни.

— Трябва да защитим принцесата — каза Тове.

Стиснах ръката на Фин, поглеждайки ту към единия, ту към другия. Джен се опита да стане и Тове го блъсна отново в стената.

— Аз ще я изведа от залата — рече Фин, кимвайки. — Ще се справиш ли тук?

— Нямам избор. — Тове едва бе успял да отговори, когато чух Уила да крещи от другия край на залата. Не можех да я видя, което ме уплаши още повече.

— Уила! — Понечих да се втурна към нея, за да видя какво става, но Фин ме прегърна и ме задържа.

— Изведи я оттук! — нареди Тове, тръгвайки натам, откъдето се чуваха виковете на Уила.

Фин ме повлече през балната зала, докато аз се опитвах да видя какво става. Тове беше изчезнал и не виждах нито Елора, нито Уила. Докато Фин ме теглеше към изхода, се спънах в крака на Рис и тогава си спомних, че той лежеше в безсъзнание на земята с кървяща рана. Сборичках се с Фин, протягайки ръка към Рис.

— Той е добре! Те няма да го докоснат! — увери ме Фин, докато ме държеше здраво през кръста с една ръка. — Трябва да се махнеш оттук!

— Но какво ще стане с Рис? — проплаках аз умоляващо.

— Той би искал да си в безопасност! — настоя Фин и най-накрая стигнахме до вратата на балната зала.

Вдигнах очи от Рис към хаоса, който цареше наоколо. Всички полилеи изведнъж се разбиха в земята и единствената светлина идваше от обхванатите в пламъци мебели. Хората пицяха и виковете им отекваха в залата.

— Картината! — прошепнах аз и в ума ми се мярна картината, която бях видяла в стаята на Елора. Нещата се сбъдваха. Това беше същата сцена.

Не бях предотвратила опасността при срещата с Тове, когато той разлюля полилея във вестибюла. Мислех си, че съм променила бъдещето, но той беше прав — то не можеше да бъде променено. Проумях го твърде късно.

— Уенди! — извика Фин, за да ме накара да се опомня.

Той вече не ме държеше през кръста, а ме теглеше за ръката към изхода. Със свободната си ръка аз придърпах полите си нагоре, за да не се спъвам в тях, докато тичаме по коридора. До слуха ми все още достигаха агонизиращи виковете от балната зала и нямах никаква представа накъде ме води Фин.

Нямах време да го разпитвам, нито дори да се почувствам благодарна, че съм отново с него. Единствената ми утеха беше, че ако

трябваше да загина през тази нощ, щях поне да прекарам последните минути от живота си с Фин.

Заобиколихме ъгъла на път към вестибюла, когато Фин изведнъж се закова на място. Трима *витрийци* влязоха през входната врата на двореца, но още не бяха ни забелязали. Фин смени рязко посоката и се втурна през вестибюла към една от всекидневните, теглейки ме за ръката.

Той затвори тихо вратата след нас и ние потънахме в сумрака на стаята. Лунната светлина се лееше през прозореца, а двамата с Фин се затичахме към ъгъла между библиотеката и стената. Той ме притегли близо до себе си, закривайки ме с тялото си.

Чувахме *витрийците* отвън. Аз затаих дъх, притискайки лице в гърдите на Фин, и се молех да не влязат в стаята.

Когато най-накрая продължиха нататък, Фин не отслаби прегръдката си, но чух сърцето му да бие по-бавно. Въпреки цялата паника и страх, които ме гнетяха, аз осъзнавах факта, че Фин ме държеше здраво в обятията си. Вдигнах глава към него, като едва различавах чертите му под светлината от прозореца.

— Виждала съм това преди — прошепнах аз. — Онова, което се случи в балната зала. Елора го беше нарисувала! Тя знаеше, че това ще се случи!

— Шт — каза Фин нежно.

— Извинявай — понижих аз глас. — Но защо не го е предотвратила?

— Тя не знаеше кога ще се случи, нито как — обясни Фин. — Тя просто знаеше и единственото нещо, което можеше да направи, беше да подсили охраната.

— Но защо тогава ти си тръгна? — попитах аз тихо.

— Уенди... — Той бутна назад няколко кичура от лицето ми и ръката му се задържа върху бузата ми, докато ме гледаше. — Всъщност не съм тръгвал никъде. Бях съвсем наблизо и нито за момент не съм спирал да те следя. Щом разбрах какво се случва, дойдох по най-бързия начин.

— Какво ще стане с нас? — попитах аз.

— Няма да позволя да ти се случи нищо — обеща Фин.

Търсех очите му под мъждивата светлина и не исках нищо повече от това да остана в прегръдките му завинаги.

Вратата изскърца и Фин моментално застана нащрек. Той ме притисна още по-силно до стената, обгръщайки ме с ръце, за да ме скрие. Затаих дъх и се опитах да спра сърцето си. За момент не се чуваше нищо, но след това някой запали осветлението.

— Какво виждам тук, блудният щъркел се е завърнал — каза Джен със самодоволна усмивка.

— Ти няма да я получиш — увери го Фин с метални нотки в гласа си.

Той се отдръпна от мен само дотолкова, че да застане лице в лице с Джен. Аз надничах иззад рамото му, наблюдавайки как Джен се приближава към нас в бавни полукръгове. Той се придвижваше по един странно познат начин, който смътно напомняше за неща, които бях гледала по *Animal Planet*. Джен дебнеше плячката си.

— Може би, не — допусна Джен. — Но ако те отстраня от пътя си, вероятно ще бъде по-лесно, ако не за мен, то за някой друг. Защото те няма да спрат да идват за нея.

— А ние няма да спрем да я браним.

— Готов си да умреш, за да я защитиш? — Джен повдигна вежди.

— А ти си готов да умреш, за да я получиш? — отвърна Фин невъзмутимо.

В балната зала Тове беше казал, че трябва да бъда защитена, макар изобщо да не бях допускала, че означавам за него толкова много. Това, че съм принцеса ли беше единствената причина? Беше ли преминала и Елора през такива неща, когато за първи път бе дошла тук?

Вкопчих пръсти в якето на Фин и гледах как двамата се наблюдават един друг. Не знаех защо съм толкова важна, че всички тези *витрийци* бяха готови да убиват заради мен и толкова много *трилове* да бъдат готови да умрат.

— Не е нужно някой да умира — казах аз и се опитах да се измъкна от ръката на Фин, но той ме бутна отново зад гърба си. — Ще дойда сама. Не искам никой друг да бъде наранен заради мен!

— Защо не послушаш момичето? — предложи Джен, повдигайки многозначително вежди.

— Не и този път.

— Както предпочиташ. — На Джен очевидно му беше омръзнало да говори и се хвърли към противника си.

Фин беше изтръгнат от пръстите ми и аз изкрещях името му. Те и двамата преминаха с трясък през прозореца и се строполиха на терасата. Навсякъде се разлетяха парчета стъкло. Аз бях боса, но въпреки това ги последвах.

Джен успя да нанесе няколко удара на Фин, но Фин беше по-бърз и изглеждаше по-силен. Когато Фин го удари, той залитна и отстъпи назад няколко крачки.

— Отработил си някои неща. — Джен избърса кръвта от брадичката си.

— Ако се предадеш сега, няма да имам по-ниско мнение за теб — рече Фин.

— Добър опит. — Джен се втурна към Фин и го ритна в стомаха, но Фин успя да запази равновесие.

Аз грабнах едно голямо парче стъкло от терасата и започнах да обикалям в кръг около тях, търсейки удобен случай да атакувам. Порязах един от пръстите си, но почти не забелязах това. Джен събори Фин на земята, скочи върху него и започна да му нанася удари в лицето. Използвайки цялата си сила, аз забих стъклото в гърба му.

— Оу! — изкрещя Джен, но изглеждаше по-скоро разгневен, отколкото тежко ранен.

Аз стоях точно зад него задъхана. Това не беше реакцията, която бях очаквала, и не знаех какво да правя по-нататък.

Джен се извърна рязко и ме удари толкова силно през лицето, че полетях към ръба на терасата. За миг зърнах главозамайващата бездна долу, когато главата ми се люшна над ръба и след това се изправих с усилие на крака, вкопчена в парапета.

Фин вече беше съборил Джен на земята. Той го риташе с всичка сила, ръмжейки през стиснатите си зъби:

— Никога. Повече. Не. Я. Докосвай!

В един момент Джен успя да улови крака на Фин и го повали на земята. Чух главата на Фин да се удря в твърдия бетон на терасата. Не беше тежко ранен, но остана достатъчно дълго зашеметен, давайки възможност на Джен да се наведе над него и да вкопчи пръсти в гърлото му. Сетне той го повдигна от земята, държейки го за шията.

Аз скочих върху гърба на Джен, което не беше особено умно, защото от гърба на Джен стърчеше голямо парче стъкло. Разпрах си роклята и се нараних на стъклото, без да се нанижа цялата на него. Раната беше достатъчно тежка, за да кърви и боли, но не и за да ме убие.

— Разкарай се! — изрева Джен и ме удари силно с лакът в корема, събаряйки ме на земята.

Аз паднах на крака, но Джен вече беше прехвърлил Фин наполовина през парапета. Горната част на тялото му висеше над ръба и ако Джен го пуснеше, Фин щеше да намери смъртта си в бездната долу.

За момент не можех нито да дишам, нито да помръдна. В ума си виждах единствено картината с терасата. Разбитите парчета стъкло, които проблясваха под лунната светлина. Красивата ми бяла рокля с ивицата кръв отстрани. Необятният мрак отвъд ръба на терасата и ужасеният поглед на лицето ми, докато протягам ръка към него.

— Спри! — примолих се аз с мокро от сълзи лице. — Ще дойда с теб. Моля те! Само го остави! *Моля те!*

— Неприятно ми е да ти го съобщя, принцесо, но ти ще дойдеш с мен така или иначе! — изсмя се Джен.

— Не и ако мога да те спра... — Фин едва говореше заради ръката, която стискаше гърлото му.

Единият крак на Фин се изстреля нагоре, попадайки точно в чатала на Джен. Джен изпъшка, но не отпусна хватката си. Задържайки крака си там, Фин се изви назад. Докато Джен разбере какво става, Фин вече беше протегнал ръка, докопвайки дрехата му.

Той смени баланса на тежестта и в един момент, който изглеждаше като на забавен каданс, Фин полетя назад през парапета, повличайки Джен със себе си.

— *Не!* — изпищях аз и се хвърлих към тях, сграбчвайки празния въздух.

23

ПОСЛЕДСТВИЯ

Веднага щом достигнах парапета, Фин се появи изневиделица там, кашляйки хрипливо. Аз зяпнах срещу него невярваща. Той се прехвърли през парапета и падна тежко на терасата.

Лягайки по гръб, той се закашля отново. Аз се втурнах към него и коленичих. Докоснах лицето му, за да се уверя, че е истински, и кожата му беше мека и топла.

— Това беше доста хазартно — отбеляза Тове зад мен и аз се обърнах да го погледна.

Той бе изгубил някъде сакото си и бялата му риза беше леко обгорена и окървавена. Като изключим това, изглеждаше доста добре, когато пристъпи към нас. Когато Фин бе паднал от терасата, Тове бе използвал силата си, за да го улови и да го върне обратно.

— Не, ти винаги идваш навреме — каза Фин.

Аз го погледнах отново, неспособна да повярвам, че е жив и отново е с мен. Ръката ми беше на гърдите му, точно над сърцето му, и го чувствах как тупти под дланта ми. Той сложи нежно ръката си върху моята, но погледна към Тове.

— Какво става там? — попита, кимвайки към къщата.

— Те отстъпват. — Тове стоеше над нас. — Има много ранени, но Аурора се грижи за тях. Мисля, че повечето ще се оправят.

— Добре. — Фин въздъхна с облекчение и погледна отново към мен. — Какво стана? Добре ли си?

Ръката му тръгна към мястото, където цялата ми рокля беше окървавена. Трепнах при докосването му, но поклатих глава.

— Не е нищо сериозно. Добре съм.

— Трябва майка ми да те види. Тя ще ви закърпи и двамата — рече Тове. Когато го погледнах озадачено, той продължи: — Аурора е лечител. Тя може да лекува с докосване. Това е нейната дарба.

— Хайде. — Фин направи усилие да се усмихне и бавно се надигна.

Той се опитваше да създаде впечатлението, че е напълно добре, но заради тежките удари, които беше понесъл, движенията му бяха колебливи. Тове му помогна да се изправи и след това подаде и на мен ръка.

Аз подхванах Фин през кръста и той се облегна леко на рамото ми, неохотно прехвърляйки част от тежестта си върху мен. Вървахме внимателно през натрошените стъкла, докато Тове ни разказваше за атаката.

С изключение на следотърсачите от охраната, по-голямата част от *трил* се бяха оказали беззащитни, в това число и аз самата. *Витра* може и да нямаха толкова много способности, но бяха овладели бойните изкуства в много по-голяма степен. Все пак най-накрая Тове, Елора и още неколцина други бяха успели да ги победят.

Балната зала изглеждаше още по-зле в сравнение с момента, когато я напуснахме. Някой беше запалил фенери покрай стените, благодарение на което сега поне се виждаше по-добре отпреди.

Уила се затича към мен, когато ме видя, и ме прегърна. Аз също я прегърнах, чувствайки огромно облекчение, че е жива. С изключение на няколко драскотини и натъртвания, тя изглеждаше добре.

След това Уила започна да разказва развълнувано как е издухала един *витриец* през отвора в тавана и аз ѝ казах, че се гордея с нея. Искях да продължа да я слушам, но разрухата наоколо непрекъснато отвличаше вниманието ми.

Когато Елора ни видя, тя дръпна Аурора, която в този момент помагаше на един ранен. Забелязах с мрачно задоволство, че канцлерът имаше отвратителна рана на челото и се надявах, че Аурора няма да намери скоро време да му помогне.

Външният вид на Елора изглеждаше безупречен. Ако не бях видяла с очите си, никога не бих повярвала, че изобщо е участвала в сблъсъка. Аурора от друга страна, макар да изглеждаше все така красива и царствена, носеше следите от битката. Роклята ѝ беше разпрана, косата ѝ беше в пълен безпорядък и целите ѝ ръце бяха в кръв, макар да се съмнявах, че е нейната.

— Принцесо! — Елора видимо изпитваше искрено облекчение, докато вървеше към нас, прескачайки внимателно няколко изпотрошени маси и тялото на един *витриец*. — Радвам се да видя, че си добре. Много се тревожех за теб.

— Да, добре съм.

Тя протегна ръка и докосна бузата ми, но в жеста ѝ нямаше никаква нежност. По същия начин аз бих докоснала някое странно животно, за което са ме уверили, че е безобидно, без да съм напълно сигурна в това.

— Не знам какво щях да правя, ако нещо ти се беше случило. — Тя се усмихна тъжно, сетне отпусна ръката си и погледна Фин. — Трябва да ти благодаря за това, че спаси дъщеря ми.

— Не е нужно — отговори Фин кратко и Елора го погледна изпитателно, казвайки му нещо в ума му. След това тя се обърна и се отдалечи, за да се погрижи за нещо далеч по-важно и неотложно от дъщеря ѝ.

Аурора стисна ръката на Тове и го погледна с обич и на мен ми стана ужасно мъчно, когато сравних реакцията ѝ с тази на собствената ми майка. Аурора също приличаше на снежната кралица, но тя поне искрено се радваше, че синът ѝ не е загинал.

Моментът на нежност отмина бързо и тя пристъпи към мен. Най-напред разкъса роклята ми допълнително, за да може да сложи ръката си върху раната ми и аз стиснах зъби от болка. Фин ме прегърна по силно през рамото, след това почувствах през тялото ми да преминава някакво топло гъделичкане и малко по-късно болката стихна.

— Вече си като нова — усмихна се Аурора уморено.

Изглеждаше много по-стара, отколкото преди да ме докосне и аз се запитах какво ли ѝ струваше всичко това. Аурора понечи да тръгне, за да помогне на други ранени, но в същия момент Фин се отпусна на мен, очевидно обзет от силна болка.

— Ами Фин? — попитах аз и тя ме погледна сепнато. Очевидно бях казала нещо нередно и тя не знаеше как да реагира.

— Не, не, добре съм — Фин махна с ръка.

— Глупости. — Тове го потупа по гърба и кимна на майка си. — Фин спаси всички ни този ден и заслужава малко помощ. Аурора, нали ще се погрижиш за него? — Тя погледна неуверено сина си, сетне кимна и тръгна към Фин.

— Разбира се.

Тя огледа раните му, за да реши къде точно да насочи усилията си. Аз извърнах очи и видях Рис да седи на края на една маса. Той притискаше кървав парцал до челото си и гледаше надолу към земята.

— Рис! — извиках аз и когато вдигна глава и ме видя, той се усмихна.

— Иди при него — предложи Фин. Аурора натисна някакво болезнено място по тялото му и той трепна. — Тя ще се погрижи за мен.

— Аз ще го придържам. — Тове подхвана ръката на Фин, така че да се облегне на него, вместо на мен.

Погледнах отново към Фин, но той ми кимна да вървя и се опита да скрие колко силна болка му причинява Аурора.

Не ми се искаше да оставям Фин, но чувствах, че дължа поне елементарна вежливост на някого, който се беше опитал да ми спаси живота. Още повече Рис беше единственият, който ми беше казал, че съм красива тази вечер, без това да звучи отблъскващо.

— Ти си жива! — ухили се Рис. Опита се да стане, но аз му дадох знак да не го прави. — Не бях много сигурен какво е станало с теб. — После, накланяйки леко глава, той погледна към Фин и изразът на лицето му се промени. — Не знаех, че Фин се е върнал. Ако знаех, нямаше да се притеснявам.

— Тревожих се за теб. — Протегнах ръка и докоснах внимателно челото му. — Понесе много тежък удар.

— Да, но не можах да му отвърна — промърмори Рис, поглеждайки надолу към пода. — И не можах да му попреча да те вземе.

— Напротив, можа! — казах аз убедено. — Ако не беше до мен в този момент, те щяха да ме отведат, преди някой да успее да направи каквото и да е било. Ти си нещо като героя на деня.

— Нима? — Сините му очи грейнаха щастливо, когато ме погледна.

— Без никакво съмнение — усмихнах му се аз в отговор.

— Нали знаеш, едно време, когато някой момък спасял живота на принцеса, тя го възнаграждавала с целувка — коментира Рис.

На устните му играеше усмивка, но очите му бяха сериозни. Ако Фин не стоеше само на няколко крачки зад мен и не ме наблюдаваше, вероятно щях да го целуна. Но аз не исках да направя нещо, което да развали магията, върнала ми Фин, и затова само поклатих глава и се усмихнах.

— Може би, когато убия дракон? Тогаваше ли ме целунеш ли?

— Обещавам — съгласих се аз. — Сега ще се задоволиш ли с прегръдка?

— Една твоя прегръдка никога не е достатъчна.

Аз се наведох и го прегърнах силно. Една жена, която седеше на масата до нас, видя с ужас как новата принцеса открито прегръща един *мансклиг*. Нещата наистина щяха да се променят, когато станех кралица.

След като Аурора излекува Фин, тя предложи и на двамата да си починем. Залата все още беше в руини, но Тове настоя двамата с майка му да се погрижат за всичко. Искаше ми се да възразя и да помогна, но бях изтощена. Тове каза, че сме в безопасност и настоя да се прибера в стаята си.

След като бе използвал способностите си по време на сблъсъка, Тове изглеждаше много по-съсредоточен. Ярката му индивидуалност се прояви с целия си блясък и той владееше ситуацията с лекота. Имах чувството, че за първи път виждам истинския Тове, а не хлапето, за чиито способности се вдигаше толкова много шум.

В известен смисъл ние бяхме противоположности. Моята дарба беше насочена навън и затова внушението ми беше толкова силно, докато Тове възприемаше всичко. Той улавяше емоциите и мислите ми, независимо дали искаше или не. Но аз допусках, че той има сетива и за другите хора и умът му сигурно постоянно беше забулен в мъглата на чужди емоции.

Фин ме придружи до стаята ми просто за всеки случай. В подножието на стълбите взе ръката ми в своята. Мълчах през повечето време, докато вървахме, но когато наближихме вратата ми, реших, че трябва да кажа нещо.

— Ъ-ъ... защо ми се струва, че двамата с Тове сте нещо като стари приятели? — Шегувах се, но в същото време бях любопитна. Преди не ги бях виждала дори да разговарят, но изглежда, че двамата се познаваха доста добре.

— Аз съм следотърсач — отговори Фин. — Аз издирих Тове. Той е добро момче. — Фин ме погледна, леко усмихнат. — Аз му казах да те държи под око.

— Ако толкова много се притесняваше за мен, защо не остана в двореца? — попитах по-рязко, отколкото ми се искаше.

— Нека не говорим за това сега — поклати глава Фин. Бяхме спрели пред вратата на стаята ми и в тъмните му очи имаше нещо игриво.

— За какво да говорим тогава? — попитах аз, вдигайки очи към него.

— Колко красива си в тази рокля. — Фин ме погледна одобрително и сложи ръцете си на кръста ми.

Аз се засмях и в следващия момент той ме беше притиснал до вратата. Тялото му беше толкова плътно до моето, че едва дишах и устата му търсеше моята. Той ме целуна по същия безумен и опияняващ начин както преди.

Прегърнах го и се прилепих пламенно към него. Фин протегна ръка, отваряйки вратата и ние се прекатурихме в стаята ми. Той ме задържа, преди наистина да падна, след това ме взе с лекота на ръце и ме понесе.

Остави ме нежно на леглото и се наведе над мен. Наболата му брада гъделичкаше шията и раменете ми, докато ме обсипваше с целувки.

Сядайки на леглото, Фин съблече якето и суичъра си и аз очаквах да продължи с фланелката, но вместо това той се спря и ме погледна. Черната му коса беше леко разрошена, но изразът на лицето му ми беше съвършено непознат. Той просто се взираше в мен, карайки кожата ми да гори от смущение.

— Какво?

— Ти си просто съвършена — рече Фин, но в тона му имаше тъга.

— О, не съм. — Аз се изчервих и се засмях. — Знаеш, че не съм.

— Ти не можеш да видиш онова, което виждам аз. — Той се наведе отново над мен, лицето му беше точно над моето, но не ме целуна. След кратко колебание ме целуна нежно по челото и по бузите, и след това по устните. — Просто не искам да те разстроя.

— Как би могъл?

— Хм. — На устните му заигра усмивка и след това се отдръпна от мен. — Трябва да отидеш да си сложиш пижамата. Едва ли се чувстваш удобно в тази рокля.

— За какво ми е пижама? — Аз се надигнах в леглото. Опитах се думите ми да прозвучат закачливо, но знаех, че в гласа ми имаше и

нотки на паника. Веднага щом влязохме тук, си помислих, че нещата ще отидат много по-далече, отколкото би позволила една пижама.

— Ще остана с теб тази вечер — увери ме Фин. — Но не може да се случи нищо повече, освен да поспим.

— Защо?

— Аз съм тук — каза Фин, взирайки се в мен. — Това не е ли достатъчно?

Аз кимнах и внимателно слязох от леглото. Застанах пред него, за да дръпне ципа на роклята ми и почувствах ръцете му да се задържат върху тялото ми малко по-дълго, отколкото беше нужно. Не разбирах точно какво става, но щях да бъда щастлива каквото и да се случеше между нас.

След като си сложих пижамата, се върнах на леглото при него. Той седеше на самия му край и малко по-късно почти неохотно се приближи към мен. Сгуших се в прегръдките му, заравяйки лице до гърдите му и той ме прегърна силно.

Никога през живота си не бях изживявала нещо толкова прекрасно и направих всичко по силите си да не заспивам, за да се насладя на всяка секунда, но най-накрая се отпуснах и се унесох.

На сутринта се събудих, когато Елора влезе в стаята ми за първи път, откакто бях дошла тук. Носеше панталони — нещо, което беше съвсем ново за мен. Аз бях все още в прегръдките на Фин, но този път тя не изглеждаше изненадана или оскърбена от това. Реших, че това все пак е някакъв напредък и се отместих малко, за да срещна погледа ѝ.

— Надявам се, че си спала добре. — Елора огледа стаята ми, но без раздразнение. Тя никога преди не беше идвала тук. — И се надявам, че Фин е бил джентълмен.

— Той винаги е такъв — прозях се аз.

Фин малко по малко се отдръпна от мен и слезе от леглото. Аз сбърчих чело, но не казах нищо. Няма нищо шокиращо в това Елора да е недоволна, че ни вижда заедно, и затова не се изненадах, когато той започна да събира дрехите си.

— Благодаря ти, че пази дъщеря ми — каза Елора, без да го поглежда.

Фин се спря за момент на вратата и ме погледна. Видях вътрешната борба, която бушуваше у него, в тъмните му очи. Той

кимна, после се обърна и излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Е, ти прие това много по-добре, отколкото съм предполагала — признах аз, надигайки се в леглото.

— Той няма да се върне — каза Елора, извърщайки се към мен.

— Какво? — Аз се вторачих ужасена във вратата.

— Той спаси живота ти и затова му дадох една последна нощ, за да се сбoguва с теб — обясни Елора. — И сега ще го прехвърля на друго място, колкото може по-скоро.

— Искаш да кажеш, че той е знаел? — зяпнах аз срещу нея.

— Да. Такава беше уговорката ми с него — каза Елора.

Той бе знаел през цялото време, но въпреки това не ми беше казал нищо и не се беше опитал да избяга с мен.

— Но... той спаси живота ми! — настоях аз, чувствайки някаква ужасяваща тежест в гърдите си. Обзе ме паника, че нямам никакъв шанс да оцелея без Фин. — Той трябва да бъде тук, за да ме защитава!

— Той е емоционално компрометиран и неподходящ за работата — каза Елора недвусмислено. — И не само това, ако остане тук, ти ще бъдеш прогонена от Фьоренинг. Той не иска това, нито пък аз. — Тя въздъхна.

— Не трябваше дори да му позволявам да остане с теб миналата нощ, но... Не искам да знам какво се е случило между вас. Не ми казвай. Не казвай на никого. Ясно ли е?

— Нищо не се е случило — поклатих аз глава. — Но аз не искам той да заминава. Той ще ме пази по-добре от всеки друг!

— Нека го кажа по друг начин — той ще направи всичко, за да запази живота ти, принцесо. — Погледът на Елора беше хладен и спокоен. — Това означава, че той би умрял, за да те спаси — без колебание. Искаш ли наистина това? Искаш ли наистина да умре заради теб?

— Не... — промълвих едва-едва, загледана с празен поглед в завивките си. Знаех, че тя е права. Миналата нощ той едва не бе загинал, за да ме спаси. Ако Тове не беше дошъл навреме, Фин щеше да бъде мъртъв.

— Много добре. В негов интерес е той да не бъде около теб, както и в твой — каза Елора. — А сега трябва да станеш и да се приготвиш. Чака ни много работа.

СБОГУВАНЕ

Следващите няколко дни бяха безконечен поток от срещи, касаещи отбраната ни. Над Фьоренинг никога не бе имало толкова ожесточена атака. Елора и Аурора водеха всички съвещания, докато Тове и аз седяхме тихо в дъното. Той притежаваше най-могъщи способности и беше редно думата му да се чува повече, но като че ли и сам не проявяваше голям интерес към тези неща.

Двайсетината души, които обикновено присъстваха на заседанията, даваха съвети и изказваха мнения, които в повечето случаи бяха абсолютно лишени от смисъл. Тове ми каза, че най-добрата ми защита е да се науча да контролирам способностите си. Уила взе съвета му присърце, започна да посещава курсове по самоотбрана и се зае да овладее по-добре дарбата си с вятъра. Елора почти не разговаряше с мен и никога не ми каза нито една мила дума.

Единственото хубаво нещо беше, че ми беше спестена церемонията по кръщението и Елора ми позволи да си запазя името.

Прекарвах времето си, обикаляйки като в унес из двореца и не ме беше грижа дали съм жива или мъртва. Ако пак ни нападнаха, щях да приема безропотно каквото и да се случеше.

— Ще трябва да излезеш от това състояние някой ден — каза ми Рис.

Аз лежах на леглото си, взирайки се в тавана, а той се беше облегал на рамката на вратата, гледайки към мен. Рис все още имаше голяма рана над веждата си, защото Аурора не беше готова да лекува *манксове*. Тя зарастваше добре, но ми беше мъчно да го виждам така, защото това непрекъснато ми напомняше, че е пострадал заради мен.

— Може би. — Не мислех, че това някога ще се случи и се надявах да не се случи.

— О, хайде стига — въздъхна Рис и седна до мен на леглото. — Знам, че всичко, което стана, си е взело своето, но това не е краят на света.

— Никога не съм казала, че е — промърморих аз. — Просто ненавиждам тази къща. Ненавиждам майка си. Не искам да съм принцеса. И мразя всичко, което е свързано с това място.

— Дори и мен ли? — попита Рис искрено.

— Не, разбира се, че не — поклатих аз глава. — Ти си може би единственото нещо, което харесвам тук.

— Това ме кара да се чувствам привилегирован — усмихна се той, но когато не му се усмигнах в отговор, лицето му бързо стана сериозно. — Виж, на мен също не ми харесва тук. Животът тук не е лек, особено в тази къща и с Елора. Но... какво друго можем да направим? Къде можем да отидем?

И тогава ми хрумна нещо. Аз категорично не желяех този живот и в същото време този живот не беше за Рис. Той беше отраснал в студено безразличие, детството му тук бе дори по-тежко от моето и заслужаваше нещо повече. Откакто бях дошла, Рис беше единственият, който бе проявил доброта и състрадание към мен и затова ми се искаше да направя нещо за него в замяна.

Нехаех дали ще живея, или ще умра и затова не се нуждаех от защита, ако някой тръгне да ме преследва, макар да се съмнявах, че това ще се случи. Тове ми беше обяснил, че *витра* са понесли тежки загуби и е малко вероятно да ни нападнат скоро. Но някъде там беше брат ми Мат, който се беше поболял от притеснение по мен. Той и Маги щяха да ме посрещнат с отворени обятия и съм сигурна, че щяха да се зарадват и на Рис. Не знаех точно как ще им обясня появата му, но щях да измисля нещо.

Аз не бях принцеса и не исках да бъда такава. Щеше да е толкова хубаво да си бъда отново у дома. Това нямаше да оправи нещата с Фин, но Мат и Маги вероятно знаеха най-добре как да бъде излекувано едно разбито сърце.

Рис не беше убеден, че заминаването ни е най-доброто решение, обръщайки ми внимание, че не е в състояние да защитава нито мен, нито себе си. Неохотно прибях до внушение, но нямах никакъв друг избор. Освен това единственото нещо, което му внуших, беше, че не е нужно да се притеснява за мен.

В полунощ пристъпихме към действие. Измъкнахме се от двореца, което се оказа по-трудно, отколкото бях очаквала. В периметъра на къщата сновяха патрули, в случай на ново нападение на

витра. Макар изгледите за такова да бяха малки, те не искаха да поемат повече рискове.

Рис и аз минахме през кухнята и оттам през задната врата, озовавайки се в тайната градина, която цъфтеше дори и посред нощ. Нямах никакъв шанс да се покатеря по високата тухлена стена около имението без помощта на Рис. След като на свой ред го изтеглих горе, ние и двамата скочихме от другата страна.

След като изтупахме прахта от дрехите си, се затичахме покрай стената. Рис беше пред мен, защото познаваше района по-добре. Почти бяхме стигнали до гаража, когато се наложи да се наведем зад един храст, за да изчакаме минаващия патрул.

След това се втурнахме към гаража. Рис взе новия си мотоциклет, но не го запали. Изкара го навън, но с изключен двигател и светлини, за да не привлича вниманието.

В края на града беше голямата метална порта с пазач, който се съмнявах, че би пуснал принцесата да мине. Рис обаче имаше план. Той знаеше за едно слабо място в оградата малко по-надолу. Чувал беше, че и други *манксове* са минавали през него, бягайки от Фьоренинг.

Трябваше да помогна на Рис да придържа мотоциклета си, докато вървахме между дърветата и шубраците, за да не се прекатури надолу по хълма. Дупката в оградата беше дори по-широка, отколкото очаквахме. Очевидно част от *витрийците* бяха проникнали именно оттук и *триловете* все още не я бяха поправили. Нямах съмнение, че сигурността на двореца беше по-важна за тях от тази на Фьоренинг.

Успяхме да прекараме мотоциклета през дупката без проблем и докато напредвахме нагоре по хълма, започнах да чувствам облекчение и въодушевление от бягството. Не допуснах в сърцето си никакво съжаление за някои от хората, които бях срещнала тук, и се опитах да се съсредоточа над факта, че оставях всичко това зад себе си. Бях свободна.

Щом излязохме на пътя, Рис запали мотора. Полетяхме в мрака, аз седях зад него, прегърнала го през кръста и заровила лице в коженото му яке. Чувствах как сърцето му започва да бие по-бързо всеки път, когато се притиснех към него, но се преструвах, че не забелязвам това.

Небето бе придобило онзи тайнствен синкав нюанс на ранната утрин, когато спряхме пред дома ми. Рис още не беше изгасил мотора, когато Мат отвори рязко входната врата и изтича на верандата.

Дори в неясната утринна светлина видях колко изпити са чертите му. Сkochих от мотора и в следващия момент Мат ме сграбчи в прегръдките си, без да обръща никакво внимание на Рис. Притисна ме до себе си толкова силно, че чак ме заболя, но това нямаше значение. Аз отпуснах глава на рамото му, вдишвайки познатото му ухание и радвайки се на закрилата на ръцете му. Най-накрая си бях у дома.

Но имаше и нещо друго. Имах натрапчивото чувство, че Фин не е спрял да ме преследва. И може би единственият начин да го видя беше, като се забъркам в нови неприятности. Ако той не беше тръгнал след мен, това щеше да е краят на света.

Но ако го беше сторил... е, това щеше да е един допълнителен бонус, нали?

Издание:

Аманда Хокинг. Подменена
Американска. Първо издание
Редактор: Силвия Йотова
Коректор: Филипа Колева
ИК „Пергамент Прес“, 2013
ISBN: 978-954-641-051-1

Предпечатна подготовка: Екатерина Рудолф
Печат: Печатница „Симолини“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.